

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН ДРОГА

Превод от английски: Владимир Германов, 2014

chitanka.info

*Началото на модерната наука е също така
и начало на бедствията.*

Карл Ясперс

*Дай ми либриум или ми дай
метамфетамин.*

Анонимен

I КОМА

*Да ви кажа ли какво е знание?
Това е да знаеш какво знаеш и какво не
знаеш.*

Конфуций

1. АНГЕЛ В КОМА

Полицаят, застанал на кръстовището на магистралата за Санта Ана и щатско шосе 85, видя всичко. В три следобед един ангел мина край него, приведен над мотоциклета си, със сто и осемдесет. По-късно ченгето си спомни, че докато ангелът се провираше между автомобилите, физиономията му беше маниакално ухилена.

Полицаят започна преследване, с виеща сирена и мигащи светлини, но трафикът беше сериозен и ангелът успя да запази дистанцията. В подножието на хълмовете излезе от магистралата, без изобщо да намалява скоростта от близо двеста километра в час. Ченгето го гонеше, но мотоциклетистът рискуваше и успяваше да се измъкне.

След двадесет минути полицейската кола излезе от поредния завой и ченгето видя мотоциклетът легнал на една страна край пътя. Двигателят все още работеше и въртеше задното колело.

Ангелът лежеше проснат на земята наблизо. Изглежда, по време на инцидента се бе движил бавно, защото по него нямаше белези — никакви рани, синини или охлузвания. Въпреки това обаче беше изпаднал в кома и не идваше в съзнание. Полицаят провери пулса и установи, че е силен и равномерен. Продължи още няколко минути с опитите си да свести ангела, после се върна в колата си и повика линейка.

Роджър Кларк, специалист вътрешна медицина, пое дежурството си в Мемориалната болница „Лос Анджелис“ в шест. Когато стигна на етажа, отиде да се види с доктор Бейкър, дневния дежурен. Откри го в съблекалнята да сменя бялата престилка с нормалните си дрехи. Изглеждаше уморен.

— Как е положението? — попита Кларк, свали спортното си яке и облече бяла престилка.

— Всичко е нормално. Няма особени вълнения, ако не се брои госпожа Лийвър. Вади инфузионните игли, когато си мисли, че никой не я гледа.

Кларк кимна, отиде до огледалото и си оправя вратовръзката.

— Също и Хенри — добави Бейкър. — Тази сутрин получи делириум тременс, седна в ъгъла и започна да спори с малките зелени човечета.

— Как е сега?

— Дадохме му либриум, но въпреки това го наблюдавай. Една от сестрите каза, че я бил опипал снощи.

— Коя?

— Алис.

— Алис? Сигурно наистина халюцинира, щом е опипал *нея*.

— Прав си. Но не го споменавай пред Алис. Чувствителна е.

Бейкър се облече, запали цигара и описа набързо статуса на останалите пациенти. Почти нищо не се бе променило, откакто Кларк беше свършил предишното си дежурство преди двацет и четири часа.

— А... — добави Бейкър. — За малко да забравя новопостъпилия. Един от онези, Ангелите на ада. Ченгетата го докараха след инцидент с мотоциклет. Беше в кома и все още не е излязъл от нея.

— Поиска ли консултация с невролог?

— Да, обаче едва ли ще стане преди сутринта.

— Какъв е статусът му?

— Пуснахме обичайните изследвания. Рентген на череп добър, вътречерепна течност нормална, гръден кош окей, леки отклонения при ЕКГ-то, но нищо особено. Всички рефлексии са налице.

— Кардиореспираторна депресия?

— Не, не. Съвсем добре е. Ако го гледаш, ще си кажеш, че е заспал.

— Терапия?

— Няма назначена. Чакаме консултацията. Нека първо го видят невролозите.

— Добре. Нещо друго?

— Не. Това е всичко. — Бейкър се усмихна. — Хайде, до утре.

Кларк обиколи набързо отделенията и провери пациентите. Всички изглеждаха в доста добро състояние. Стигна до изпадналия в кома ангел и спря до леглото му за малко по-дълго.

Пациентът беше млад — на двацет и няколко. Никой не го беше мил след приемането — косата му беше мазна, лицето — небръснато и набито с мръсотия, под ноктите имаше черно. Лежеше кротко, не помръдваше, дишаше бавно и с лекота. Кларк го прегледа — преслуша сърцето, провери рефлексите. Не откри нищо нередно. Бяха му сложили трансфузионна система и катетър, за да не се получи задържане на урина. Тръбичката от катетъра водеше към бутилка под леглото.

Погледна я.

Урината беше яркосиня.

Намръщи се, вдигна бутилката към светлината и се вгледа в течността. Беше странна, много синя, почти флуоресцентна.

От какво би могла да посинее урината?

Върна се в кабинета с надеждата Бейкър още да е там, за да го попита за урината, но той вече бе тръгнал. Завари Сандра, нощната сестра.

— Беше ли дежурна, когато докараха онзи... ангела?

— Артър Луис ли? Да.

— Какво се е случило?

Сандра сви рамене.

— Полицията го докарала в спешното след катастрофа, така че му направили рентгенови снимки и го прегледали цялостно. Няма счупени кости или никакви друга травми. Всички ензими и електролити са в нормите. В спешното не е имало какво повече да направят, така че го изпратиха при нас. Мистерия, общо взето. Карал е с почти двеста, но полицаите мислят, че преди да падне, е намалил. Този, който го е намерил, казва, че било сякаш изведнъж е задрямал.

— Хм — изсумтя Кларк и прехапа устна. — А урината?

— Какво урината?

— От самото начало ли е синя?

Сандра се намръщи и излезе от кабинета. Отиде забързано до отделениято и погледна бутилката, после се върна.

— Не бях виждала такова нещо.

— И аз.

— От какво посинява урината?

— И аз се питах същото — отвърна Кларк. — Защо не се обадиш в неврологията и не им кажеш, че имаме пациент в кома, който уринира синьо? Може би това ще ги накара да побързат.

Харли Спенс, шефът на неврологията, се появи на седмия етаж, леко задъхан, само след десет минути. Беше белокос, на петдесет и пет, много изискан, с костюм с жилетка.

Първите му думи към Кларк бяха:

— Уринира синьо?

— Да, докторе.

— От колко време продължава това?

— Изглежда, е започнало съвсем наскоро.

— Удивително — каза Спенс. — Може би някакъв нов вид порфирия. Или някаква специфична лекарствена реакция. Каквото и да е, определено си струва да се докладва.

Кларк кимна. Представи си заглавието на статията в медицинското списание: „Х. А. Спенс: Необичаен пигмент в урината на коматозен пациент. Съобщение за клиничен случай“.

Отидоха до леглото на пациента. Спенс започна прегледа, а Кларк му даваше информацията за случилото се. Артър Луис, на двайсет и четири, безработен, приет през спешното отделение, в кома след инцидент с мотоциклет...

— Инцидент с мотоциклет? — попита Спенс.

— Така изглежда.

— Няма никакви белези. Нито драскотина. Това вероятно ли е според теб?

— Не, докторе, обаче това съобщава полицията.

— Хммм.

Спенс продължи с неврологичния преглед, като си мърмореше под нос. Отначало работеше бързо, после намали темпото.

Накрая се почеса по тила и каза:

— Невероятно. Наистина невероятно. И тази урина... яркосиня.

Спенс се вгледа в бутилката, поколеба се, после попита:

— От какво посинява урината?

Кларк само сви рамене.

Спенс поклати глава и остави бутилката на пода. Направи крачка назад от пациента и се вгледа в него.

— Господи! Синя урина! — промърмори. — Що за пациент! И си тръгна.

Момчетата от отделението за метаболитни заболявания се появиха след час. Взеха проби за анализ и се впуснаха в неясни приказки за секреторни нива и рефракторни коефициенти. Кларк ги слушаше, докато не разбра, че нямат представа какво точно се случва. И точно когато се канеше да си тръгне, един от тях го попита:

— Роджър, какво мислиш за това нещо?

— Не мисля нищо — отговори Кларк.

— Може ли според теб да е лекарствена реакция? Ти си специалистът.

Кларк се усмихна.

— Едва ли.

Беше работил две години в лаборатория за тестване на медикаменти в „Бетесда“, но онова беше отегчителна работа — измерване на секретирането и метаболизма при прилагане на експериментални лекарства върху животни и понякога върху хора. Отиде там, за да се отърве от армията.

— Може ли да е някаква странна лекарствена реакция?

Кларк сви рамене.

— Би могло. Разбира се, че би могло. Дори обикновено лекарство като аспирин може да предизвика странни реакции при някои хора.

— Ами ако е някакъв нов медикамент? — обади се някой.

— Какъв например?

— Не знам. Но тези типове, от Ангелите на ада, са готови да се нагълтат с всичко, което е в капсула. Помниш ли оня идиот, който беше изпил сто противозачатъчни хапчета?

— Не мисля, че противозачатъчните хапчета могат да оцветят...

— Не, не. Разбира се, че не. Но не може ли да е някаква съвсем нова субстанция, като STP, THC или ASD?^[1]

— Възможно е — каза Кларк. — Всичко е възможно.

Момчетата от метаболитното отделение се върнаха в лабораториите си, стиснали пробите урина, а Кларк се върна към собствената си работа.

Скоро новината за ангела се разпространи из болницата. Занизаха се лекари, специализанти, стажанти, студенти, медицински сестри и санитарни, които питаха за Артър Луис и урината му. През цялото това време пациентът спеше кротко. Опитите да го събудят, като го викат по име или като го щипят, се оказаха безуспешни.

В полунощ всичко на етажа като че ли се успокои и Кларк отиде да подремне. Изпъна се на кушетката в кабинета си с дрехите и заспа почти моментално.

В пет сутринта се обади Сандра. Имаше нужда от него на седмия етаж. Не успя да каже повече. Стори му се изплашена, така че той се качи веднага.

Сандра разговаряше с огромен брадат мъж, облечен в черна кожа. Макар че лампите на етажа бяха изгасени, мъжът беше с тъмни очила. На гърба на якето му беше нарисован голям гол ангел, а на ръката му беше татуирано прободено със стрела сърце. Отдолу, със златни букви, пишеше „путка“.

— Аз съм доктор Кларк — каза Кларк. — Мога ли да помогна с нещо?

Сандра въздъхна облекчено и седна. Ангелът се обърна към Кларк и го измери с поглед. Беше с цяла глава по-висок от него.

— Да, мъжки. Можеш да помогнеш.

— Как?

— Като ме пуснеш да видя Арти, сладура.

— Съжалявам, но не е възможно.

— Хайде стига, не е възможно! Какви са тия лайна? Говориш като доктор.

— Аз съм доктор.

— Значи можеш да ме пуснеш да видя Арти. Тая тука само повтаря, че не можела да ме пусне, защото не била доктор. Значи, хубаво, приемам го, нали? Пързала ме, обаче от мен да мине. Сега и ти започваш. Какви са тия тъпотии?

— Вижте — каза Кларк. — Пет сутринта е. Свиждането е от...

— Свиждането е за леваците бе, пич.

— Съжалявам. Тук имаме определени правила.

— Да, ама знаеш ли какво ще стане, ако дойда, когато има свиждане? Ще видя всичките болни и ще се депресирам, нали? Това е рухване, гадост. А сега е тъмно.

— Наистина е тъмно.

— Да, добре. Значи окей?

— Съжалявам. Приятелят ви е в кома. Не може да го видите.

— Малкия Исус? В кома? Не-е-е! Той не може да направи такова нещо!

— Малкия Исус? — попита Кларк.

— Така му викаме, мъжки. Падаше си по разпятия, понеже. Искане да го разпват на всяко друсане. Защо? Защото сега имал прекалено много пари, а преживял нещастно детство.

Кларк не знаеше какво да каже, така че каза:

— По-добре си вървете. Елате следобед.

— Тогаваш ще съм полетял бе, човек. Политам веднага щом се махна оттук.

Кларк се замисли, после попита:

— Приятелят ви също ли лети?

— Че как иначе. Непрекъснато. Не обича майка си, нали, затова все лети. Видя се и с психиатър, обаче това не може да се мери с едно добро и дълго летене.

— С какво лети?

— С каквото се сетиш. Трева, лепило, ЛСД, когато му скимне, барбитурати непрекъснато, екстази...

— Вземал ли е нещо по-особено?

Ангелът се намръщи.

— В смисъл?

— Нищо — отговори Кларк. — Просто се чудех.

— Не е вземал. Праволинен си е. Даже и инжекции не си прави. Само през устата. — Ангелът млъкна за момент. — Добре, сега какво? Ще го видя ли?

Кларк поклати глава.

— В кома е.

— Продължаваш да ми пробутваш тази дивотия.

Последва кратка пауза, после ангелът бръкна в джоба си. Кларк чу металическо *црак* от отварянето на автоматичен нож. Острието проблесна.

— Не искам да викам полицията — предупреди Кларк.

— А аз не искам да те изкормя. Хайде, води. Искам само да го видя и си тръгвам. Окей?

Острието бе опряно в корема на Кларк и той кимна.

Влязоха в отделението. Ангелът застана откъм краката на Артър Луис и го огледа.

След това бръкна в джоба си, затършува, намръщи се и прошепна:

— Мамка му! Забравих го!

— Какво сте забравили?

— Нищо! Мамка му!

Върнаха се във фойето.

— Искали сте да му донесете нещо ли? — попита Кларк.

— Не, не. Зарежи.

Ангелът отвори асансьора. Кларк го гледаше.

— Още нещо — каза ангелът. — По-полека с охраната или ще имаме кръв на партера.

— Можете да го видите следобед, ако искате — отговори Кларк.

— Свиждането е между два и три и половина.

— Човече, той няма да е тук дотогава.

— Комата му е много дълбока.

— Не разбираш ли? Не е в никаква кома.

Вратата се затвори и асансьорът потегли.

— Проклет да съм — каза Кларк сам на себе си. После се върна да спи.

Визитацията започна в десет. Днес я ръководеше старши лекар доктор Джаксън. Кларк не го харесваше и никога не го бе харесвал. Чувството беше взаимно.

Джаксън беше висок, с къса черна коса и сардонична усмивка. Докато обикаляше с Кларк и другите от пациент на пациент, не преставаше да пуска тъпи шегички. Стигнаха до Артър Луис и Кларк

представи случая — падането от мотоциклета, полицията, приемането през спешното отделение...

— Този човек не е в кома — прекъсна го Джаксън. — Той спи.

— Не мисля, доктор Джаксън.

— Искаш да ми кажеш, че кучият син, който лежи тук, е в кома?
— удиви се Джаксън.

— Да, доктор Джаксън. Така мисли и шефът на неврологията доктор Спенс. Той прегледа пациента и...

— Спенс е дърт пръдльо. Отдръпнете се.

Мина покрай асистентите и застана до Луис. Вгледа се отблизо в него, после се обърна към Кларк.

— Наблюдавай внимателно, докторе. Ето така се буди заспал пациент.

Кларк потисна усмивката си и успя да кимне сериозно.

Джаксън се наведе към Артър Луис.

— Господин Луис? Господин Луис!

Пациентът не помръдна.

— Събудете се, господин Луис!

Никаква реакция.

Джаксън разклати главата на пациента леко, после по-силно. Нямаше реакция.

— Господин Луис, време е за ставане...

Продължи така още малко, после неочаквано шляпна Луис по бузата. Кларк пристъпи напред.

— Доктор Джаксън, не мисля, че...

В този момент Артър Луис премигна, отвори очи и се усмихна.

Джаксън отстъпи назад триумфално ухилен.

— Именно, доктор Кларк. Не мислиш. Този човек чисто и просто спи дълбоко и се буди трудно. Най-малкият ми син е същият.

Обърна се към пациента.

— Как се чувствате?

— Чудесно — отговори Артър Луис.

— Добре ли спяхте?

— Да, отлично. — Седна в леглото. — Къде съм?

— В Мемориалната болница „Лос Анджелис“ и персоналът тук смята, че с вас нещо не е наред.

— С мен? Да не е наред? Чувствам се чудесно.

— Сигурен съм — каза Джаксън и хвърли кос поглед към Кларк.
— Бихте ли направили няколко крачки из стаята, за да се уверим?

— Разбира се бе, човек. — Ангелът понечи да стане, но спря.

Опипа под завивката.

— Ей, какво става тук? Някой ми е...

В този момент Кларк си спомни синята урина, отиде до леглото, наведе се за бутилката и каза:

— Между другото, доктор Джаксън, остава един нерешен въпрос. Урината на пациента. Синя е.

И вдигна бутилката.

— Така ли? — попита Джаксън и се намръщи.

Кларк погледна бутилката. Течността вътре беше жълта.

— Поне... — добави той стъписано — беше.

— Наистина интересно! — каза Джаксън със съжалителна усмивка.

— Ей, слушайте — намеси се ангелът, — разкарайте това проклето нещо от мен. Чувствам се гадно. И изобщо, що за перверзници трябва да сте, за да ми го напъхате?

Джаксън сложи успокоително длан на рамото на пациента.

— Ще се погрижим веднага. Просто легнете още минута. И след като вече сте тук, можете да обядвате с другите пациенти.

Визитацията премина към следващия пациент. Асистентите шушукаха. Кларк беше забил поглед в пода.

— Кълна се, доктор Джаксън. Снощи урината му беше яркосиня. Видях я. Доктор Спенс я видя. Колегите от метаболитното отделение я видяха...

— В момента съм готов да повярвам — отвърна доктор Джаксън, — че си видял урина на точки. В тази болница е възможно *всичко*.

Пациентът, Артър Луис, беше изписан в един. Преди да си тръгне, Кларк разговаря с него. Пациентът не помнеше нищо за инцидента с мотоциклета или полицията. Твърдеше, че седял в стаята си и пушел цигара, после заспал. Събудил се в болницата. Не помнеше нищо от случилото се между едното и другото събитие. Когато го попита дали някога друг път е уринирал синьо, ангелът го изгледа странно, засмя се и си тръгна.

На обяд същия ден се подхвърляха шеги по адрес на Кларк, както и няколко седмици след това. С времето обаче всичко отшумя и беше забравено. За Кларк оставаше един наистина смущаващ аспект на цялата ситуация.

В деня, в който Артър Луис беше изписан, Кларк се отби при хората от рецепцията и каза:

— Надявам се, че не сте имали проблеми с ангела нощес.

— О, нали го изписаха — каза рецепционистката.

— Не, имах предвид приятеля му. Едър тип. Дойде на единайсетия етаж в пет сутринта и ме заплаши с автоматичен нож.

— Приятел?

— Да. Друг ангел.

— В пет сутринта? — учуди се рецепционистката.

— Да.

— Цяла нощ бях на рецепцията. Нямаше никакъв ангел. Спомням си обаче един много едър мъж...

— Това е той. Много едър мъж.

— ... но беше облечен със спортно сако и поло. И носеше куфарче. Много приятен мъж, много възпитан.

Кларк се намръщи.

— Сигурна ли си?

Жената се усмихна дружелюбно.

— Напълно, доктор Кларк.

— Това е много странно.

— Да — отвърна тя и кимна едва забележимо. — Наистина.

[1] Синтезирани активни вещества от някои наркотични растения. — Б.пр. ↑

2. ЛЮБОВНА ДЕПРЕСИЯ

Казваше се Шарън Уайлдър и веднага изтъкваше, че това е истинското ѝ име. „Всичко при мен — казваше и облизваше устни — е истинско“. И наистина на кориците на списанията по света имаше достатъчно нейни снимки по бикини, които доказваха твърдението ѝ. Агентът ѝ, бившият морски пехотинец Тони Лафора, често казваше: „Шарън е истински човек. Много истински човек“.

Беше направила само един филм, секси история за грабеж, ситуирана на Ривиерата, със заглавие „Бързи пари“. Ролята ѝ там я направи известна буквално за дни. Шарън Уайлдър беше на двайсет и една, метър и седемдесет, с черна коса, черни очи, пълни устни, беше сочна — и истинска.

Един циничен репортер писа за нейните „напъпили млади таланти“, но пресата като цяло беше добронамерена, а студиите, режисьорите и фотографите изпадаха в истински екстаз. В месеците след премиерата на филма Шарън Уайлдър получи невероятно медийно внимание. Появи се два пъти на корицата на „Лайф“, веднъж — на „Лук“, веднъж — на „Нюзуик“, три пъти — на „Космополитън“. В „Харпърс“ се появи статия за нея и процеса на създаване на имидж, прилаган в Холивуд. Стана модел на Пучи за „Вог“.

През седмицата, в която се появи на корицата на „Тайм“, беше откарана по спешност в Мемориална болница „Лос Анджелис“. Беше девет вечерта, а тя беше в кома.

Дежурен лекар беше Роджър Кларк.

Кларк едва ли би могъл да се стъписа повече. В момента отпиваше кафе и обсъждаше случай на варицела с един от специализантите. При тях дойде сестра и каза:

— Доктор Кларк, елате бързо.

— Какво има?

— Репортерите.

— Какви репортери?

— Напълниха фоайето. Искат да знаят какво е станало с Шарън Уайлдър.

— Шарън Уайлдър? Какво е станало с нея? Не знам нищо.

Миг след това линейка с виеща сирена спря пред спешното отделение и санитарите вкараха носилката вътре. Кларк огледа набързо пациентката и каза на специализанта да се заеме с нея — да следи да не се запуши тръбата за подаване на кислород и да следи за симптоми на шок. Вероятно се касаеше за свръхдоза нещо. Остана при пациентката достатъчно, за да се увери, че няма непосредствена опасност, след това излезе, за да говори с репортерите. Бяха десетина и всички говореха трескаво, дърпаха всеки лекар, който се изпречи пред очите им. Кларк плесна с ръце, за да привлече вниманието им. Проблеснаха светкавици. Той обяви, че Шарън Уайлдър е приета току-що и в момента я преглеждат. Че ще ги информират за всичко веднага, а междувременно биха ли били така добри да чакат вън?

Никой не помръдна.

— Стига, докторе! Какво е станало? Свръхдоза ли е?

— Барбитурати? Барбитурати ли е взела?

— ЛСД?

— Вярно ли е, че си е срязала вените?

— Как изглежда? Видяхте ли я? Бледа ли е?

— Свръхдоза? Амфетки?

Кларк поклати глава, заяви, че не е приключил прегледа, и повтори, че ще ги информира за всичко своевременно. Въпросите не престанаха и накрая той обеща предварителен доклад след петнайсет минути. Това като че ли успокои репортерите и те неохотно се изнизаха навън.

Той се върна в спешното отделение.

Три сестри събличаха Шарън Уайлдър, за да я облекат в болнична нощница. Стажантът стоеше до стената, наблюдаваше и леко се потеше.

— Красива е, ей богу!

Кларк се намръщи. Беше истина — изглеждаше спокойна и нежна, сякаш спи. Обичайните предозирани пациенти не изглеждаха така. Човек, в чийто стомах се разтваря флакон фенотал, е отровен — изглежда пребледнял, сив на цвят, болен, с нередовен пулс и мъчително дишане.

Знаеше, още преди да провери пулса и кръвното ѝ налягане, че ще са нормални. Резултатите от всички изследвания всъщност бяха нормални.

Започна да го обзема странно чувство.

А когато видя по чаршафите синьо оцветяване, прекрати прегледа и нареди на стажанта:

— Хари, извикай доктор Джаксън.

— Защо ти е това копеле?

— Извикай го.

Хари го изгледа озадачено и излезе. Върна се след малко с доктор Джаксън.

— Помислих си, че може да се заинтригуваш — каза Кларк на Джаксън.

— Заспала ли изглежда?

— Да, но не е.

— Защо мислиш така?

— Тези от киното... При тях почти винаги е свръхдоза от нещо. — Кларк сви рамене. — Пулс 74, равномерен. Вдишвания 18, равномерни. Кръвното налягане е добро, външни белези няма, няма следи от травми.

— Това не означава нищо — каза Джаксън раздразнено. — Би трябвало да го знаеш. Може да е в начален етап на наркоза и симптомите да се развият през следващите няколко часа.

Кларк му показва синьото петно на чаршафа.

— Идиопатична лекарствена реакция — отсече Джаксън, без да трепне. — На твоє място, докторе, щях да престана да превръщам това нещо в мистерия и щях да се заема да лекувам пациентката. Изпомпай стомаха ѝ и прави каквото трябва.

И излезе.

Когато остана сам, Кларк раздвижи главата на момичето напред-назад и извика в ухото ѝ: „Шарън, Шарън...“.

Тя не реагира.

Кларк продължи опитите още известно време, после се огледа колебливо и я шляпна два пъти, доста силно, по красивите скули.

Изчака.

Не се случи нищо.

— Господа, към настоящия момент мога да ви информирам, че госпожица Уайлдър е в процес на изследвания и за нея се полагат нужните медицински грижи. Тя е в състояние на кома по неизвестни до този момент причини, но състоянието ѝ е стабилно.

— Какво е станало? Свърхдоза ли е?

— Не мога да кажа.

— Ударила ли си е главата? Побой ли ѝ е нанесен?

— Няма следи от травми.

— От какво?

— От наранявания. Няма физически наранявания.

— Вярно ли е, че е постъпила в нетрезво състояние?

— Нямаме причини да твърдим подобно нещо.

— Ел Ес Де ли е?

— Почти сигурно не.

— Колко време ще остане в болницата?

— Невъзможно е да се предвиди.

— Критично ли е състоянието ѝ?

— Не, не понастоящем.

До него приближи сестра и прошепна в ухото му, че в спешното е дошла някаква жена, която твърдяла, че е секретарка на госпожица Уайлдър.

Кларк кимна и каза на репортерите:

— Това е всичко засега.

После се върна със сестрата в спешното отделение.

Гъртруд Финч приличаше на гигантска крастава жаба. Беше огромна, сплескана, набита, с рокля в зелен десен. Изглеждаше на около петдесет и много изплашена.

— Разбирам, че сте секретарката на госпожица Уайлдър?

— Да, докторе. Специален асистент, може да се каже.

— Ясно. Вие ли я открихте?

— Да, докторе. Лежеше на леглото, по гръб, напълно облечена и готова за срещата си. Обаче изгаснала като крушка. Приятелят ѝ я чакаше долу, затова я разтърсих, за да я събудя. Не се събуди и повиках линейка.

— Имаше ли някакви хапчета наоколо? Флакони с лекарства?

— Не, нищо такова. До леглото имаше чаша вода, но нямаше лекарства.

— Вземала ли е някакви медикаменти напоследък?

— Ами... имаше крем против слънчево изгаряне, доставиха ѝ го специално от Париж.

— Но не и лекарства?

— Не, докторе.

— Беше ли потисната? Нещастна? Мрачна?

— Не, нямаше нищо такова. Винаги беше в добро разположение на духа, може да се каже. Готвеше се другия месец да започне нов филм.

Кларк извади бележника си.

— Знаете ли кои са лекарите ѝ?

Гъртруд Финч кимна.

— Лекарят ѝ е доктор Колауей, от Бевърли Хилс. Но не е ходила при него повече от година. Има и психоаналитик, доктор Шайн. Той всъщност е хипнотизатор, но има някаква научна степен, не знам. И дерматолог, доктор Ворхис. Той ѝ предписа крема против слънчево изгаряне.

Кларк записа.

— Друг?

— Ами няма, освен тези, с които излиза.

— Излиза с доктори?

— Само един. Той не практикува. Занимава се с изследвания.

Кларк искаше да разбере кои хора биха могли да ѝ дадат медикаменти.

— Как се казва?

— Момент... — Госпожица Финч заби поглед в пода, намръщи се. — Много смешно име всъщност. Имате ли цигара?

Кларк нямаше, но сестрата ѝ предложи. Госпожица Финч запали, изпусна кълбо дим и пак заби поглед в пода. Най-накрая щракна с пръсти.

— Джордж Вашингтон, да.

— И какво му е смешното на това име?

— Съкращението на средното му име — каза госпожица Финч.

— К. Джордж К. Вашингтон. За мен това е особено име.

Кларк го записа, откъсна страницата от бележника си и я подаде на Хари, специалистта.

— Свържи се с тези хора. Провери дали някой от тях не е предписвал медикаменти за госпожица Уайлдър.

Хари излезе.

— Надявам се тя да е добре — каза госпожица Финч. — Всички сме много привързани към нея. Говорих с Годфри, готвача, за нея и той също каза, че е много привързан. — Прехапа устна.

— Какво има?

— Ами... Годфри. Каза нещо.

— Какво каза?

— Когато я сваляха към линейката, той я видя и каза: „Помни ми думите. Тя има сънна болест. Африканска сънна болест“.

— Това е много малко вероятно — отбеляза Кларк.

— Слава богу, толкова се тревожех! — възкликна госпожица Финч и се разплака.

Кларк се върна, за да провери състоянието на Шарън Уайлдър. Беше същото. Промивката на стомаха и изпразването му не дадоха резултат — нямаше никакви вещества, дори частици храна.

Кларк съобщи на репортерите, че състоянието на пациентката остава същото. Те посрещнаха липсата на новини с недоволство. Докато разговаряше с тях, той остана с отчетливото впечатление, че им е все едно дали състоянието се подобрява, или влошава — просто искаха да се промени.

Върна се в спешното с нова идея. Отиде при Гъртруд Финч.

— Госпожице Финч, къде е дамската чанта на Шарън Уайлдър?

— Чантата ѝ?

— Да.

— Тук е, нося я. Защо?

— С ваше разрешение, бих искал да я разгледам. Може да открием нещо, което да ни подсказва какво е изпила, за да изпадне в кома.

Госпожица Финч се поколеба.

— Ами... не знам...

— Може да се окаже много важно.

— Е, добре тогава.

Отидоха в залата за съвещания и изсипаха съдържанието на чантата. Имаше велурено портмоне със сто долара, шофьорска книжка, две кредитни карти за купуване на бензин, три снимки на самата Уайлдър. Два вида сенки за очи, два вида червило, две очни линии, пудра и аспирин. Имаше и бележник с телефони, който Кларк сложи настрана. След това намери кутийка противозачатъчни и десетина презервативи.

Госпожица Финч изпъшка.

— Надявам се, докторе, това да си остане между нас.

— Разбира се — увери я Кларк. Мислено се учуди защо на едно момиче могат да му трябват и противозачатъчни, и презервативи.

След това изрови три анулирани чека, картичка с резервация за козметичен салон отпреди половин година, стара сметка за телефон и куп стари билети за театри и кина.

— Много обича да ходи на кино — обясни госпожица Финч. — Гледа всичките филми, дори и тези, в които не участва.

Кларк кимна и продължи да рови. Откри предмет, който можеше да е от значение — малък прозрачен пластмасов цилиндър с гъвкава пластмасова капачка. По всичко приличаше на флакон за лекарства, които се отпускат по лекарско предписание, с изключение на размера, защото едва ли би могъл да побере повече от една капсула. Завъртя го в ръката си, за да го огледа.

— Какво е това?

— Не съм го виждала.

— Сигурна ли сте?

— О, да. Сигурна съм.

Кларк се намръщи.

— Явно е някакъв флакон за...

Свали капачката и помириша. Нямаше никаква миризма.

Чантата беше празна. Кларк я обърна надолу и я тръсна, за да е сигурен. Изпадна нещо с металическо тракане, удари се в масата и отскочи на пода. Той се наведе, за да го вдигне.

Беше малък камертон.

— А това?

— Не знам — отговори госпожица Финч. — Знам обаче, че ѝ го даде един от приятелите ѝ. Тя познава разни учени и умни глави, така да се каже, и те редовно и подаряват разни неща. Един ѝ подари

телескоп, за да може да гледа планетите. Тя винаги се е интересувала от астрология.

Кларк огледа камертона, повърхностите му. Нямаше знак на производител. Никога не беше виждал такъв. Удари камертона в ръба на масата, вслуша се във високия тон. После сви рамене и го пусна в чантата. Върна и другите неща, с изключение на бележника с телефони.

— Бих искал да го прегледам.

— Не мисля, че е редно — възрази госпожица Финч, взе бележника от ръката му и го пусна в чантата.

Хари, стажантът, надникна в заседателната зала.

— Обадох се на всички. Интернистът каза, че не я е виждал от година и не ѝ е предписвал нищо. Психиатърът е чуждак. Твърди, че никога не предписва лекарства. Дерматологът е в Европа. Проверих и въпросния доктор Джордж К. Вашингтон.

— И какво?

— Не е записан като доктор по медицина. Има човек на име Дж. К. Вашингтон в указателя, но не е лекар.

— Винаги го е наричала „докторе“ — обади се госпожица Финч.

— Струва ми се малко странно — каза Хари.

— Кое?

— Ами има офис телефон и домашен телефон. Ето. — И подаде на Кларк списък с имена и телефонни номера.

— Може да не е доктор по медицина — отбеляза Кларк. После се вгледа в номерата по-внимателно и се намръщи.

— Нещо не е наред ли? — попита госпожица Финч.

— Не — отговори Кларк. — Няма нищо особено.

Отиде да провери Шарън Уайлдър, но състоянието ѝ си оставаше същото — стабилно, видимо заспала, сякаш всеки момент може да се събуди.

Когато излезе от болничната стая, срещна нисък набит мъж с черен костюм от сурова коприна.

— Как е тя, докторе?

— Изглежда добре.

Мъжът подаде ръка.

— Ти си Кларк, нали? Аз съм Тони Лафора, агентът на Шарън. Ръкуваха се. Ръкостискането на Лафора беше сърдечно.

— Добре ли я прегледа, докторе?

— Да, добре.

— Чудесно. В такъв случай трябва да поговорим.

— И на мен ми се ще да поговорим.

В единия край на спешното отделение имаше машина за кафе. Отидоха там, взеха по чаша и след това влязоха в заседателната зала. Щом останаха сами, Лафора извади плоска и наля в кафето си глътка алкохол. Вдигна чашата си в мълчалива наздравица, изпи я на един дъх и потрепери.

— Добре, докторе. Говори с мен направо. Ще се оправи ли?

— Мисля, че да.

— Виж сега... аз съм силен човек. Коров. Ако тя...

Кларк го прекъсна:

— Инвестициите ви са в безопасност, господин Лафора.

Тони Лафора се намръщи за миг, после се засмя.

— Наистина ли?

— Ами — отвърна Кларк — не знаем какво е взела, за да загуби съзнание. Може би ще ни помогнете да разберем. Знаете ли дали е употребявала някаква дрога?

— Шарън?! — Засмя се. — Докторе, каква ли не! Наред.

— Какво означава това?

— Ами, тя е момиче от Ел Ей. От доста време е в града. Това е град на дрогата, на всякаква дрога.

— Вземала ли е някакви необикновени лекарства, може би експериментални?

Лафора поклати глава.

— Не, нищо такова. Освен това не искам да прибегвам до лекарства във връзка с нея. Няма да се получи.

— Няма да се получи? Как така?

— Просто така. *Не минава.*

— Не разбирам — въздъхна Кларк.

— Искам да кажа, Шарън е голяма звезда, а когато голяма звезда се разболе, на пресата трябва да се даде някакво обяснение. Чудати субстанции не вършат работа. Хората от пущинака няма да се вържат. Какво ще кажеш за фенотербитал? Нещо простичко?

— Нейният случай не прилича на интоксикация с барбитурати.
— Но не можеш да си сигурен, нали?
— Да, не можем да сме *категорични*, но...
— Добре, докторе. Виж, сега е четвъртък следобед. Трябва ни нещо за петъчните вестници, нали така? Остави ме аз да реша въпроса. Кларк не каза нищо. Лафора сграбчи ръката му и я раздруса.
— Знаех си, че мога да разчитам на тебе, докторе!
Тупна Кларк по рамото и изчезна.
След час, когато Кларк отиде да каже на репортерите, че в състоянието на Шарън няма промяна, завари Тони Лафора да им говори за депресията на звездата поради тайна и много нещастна любов и как вероятно е погълнала фенотербитал.

В шест сутринта му се обади дежурната сестра и му каза, че Шарън Уайлдър е будна.

Завари я седнала на леглото, притиснала чаршафа към гърдите си — изглеждаше уязвима, объркана и хубава.

— Казаха ми, че си ми спасил живота — проговори тя. Гласът ѝ беше пресипнал.

— Не точно — отвърна той.

— Искам да знаеш, че съм ти благодарна.

— Няма защо — отговори той. Беше поразен от красотата ѝ. Тя го гледаше с ококорени очи. После каза:

— Много си сладък.

Кларк се ухили.

— И ти.

— Да, ама не мен ми плашат за това. Мога ли да се облека?

— Мисля, че да. Как се чувстваш?

— Чудесно. — Показа му ослепителната си усмивка.

Той намери дрехите ѝ и изчака вън, докато се облече. Когато се върна, Шарън Уайлдър обуваше обувките си, на високи токчета. Кларк отиде до леглото и потърси с очи синьото петно.

Нямаше го.

— Кажете ми, госпожице Уайлдър...

— Наричай ме Шарън.

— Добре, Шарън. Какво си спомняш за снощи?

— Ами, облякох се рано, защото имах нова рокля и се опасявах, че може да има недостатъци. Взех душ и се облякох рано, направих си лицето и седнах на леглото да се отпусна, преди да дойде Джордж.

— Джордж?

— Джордж Вашингтон. Той е *прекрасен* биофизик, много е мил. Не го познавам много добре де, тъкмо се запознахме.

— А-ха.

— И го чаках да дойде.

— И?

— И помня само това.

— Нищо друго?

Тя поклати глава.

— Взе ли нещо?

— Душ.

— Имах предвид лекарства.

— Не. Защо?

— Не можем да разберем защо си изпаднала в кома.

Шарън се засмя.

— И аз не мога, но това няма значение, нали? — Целуна го по бузата. — Колко мило, че се интересуваш. Между другото, има ли тук някъде телефон?

— В коридора.

— Чудесно.

Шарън излезе в коридора. Кларк я проследи с поглед — нямаше как да не огледа тялото ѝ. Чу я да пуска монета в апарата и се замисли над думите ѝ. Бръкна в джоба си и извади списъка с лекарите и телефонните им номера, който му бе дал Хари. „Странно е да твърди, че не познава Джордж Вашингтон добре“, помисли си. Защото в чантата ѝ бе видял сметка за телефон, отпреди три месеца. И в нея бяха отбелязани многобройни междуградски разговори с номер в Санта Моника.

Номерът в офиса на Джордж К. Вашингтон.

Странно.

Заслуша се в разговора ѝ по телефона.

— Харви? Слушай, беше фантастично! Просто фантастично! Разтърси мозъка ми. Уау! Да... Ще ти се обадя по-късно. Не, никакви проблеми. Мисля, че действа. Чудесно. Да. Чао...

Затвори.

Кларк излезе, за да подпише документите за изписването. След кратката формалност тя му подаде ръка и каза:

— Защо не ме изпратиш до таксито?

— Добре.

По пътя Шарън заговори:

— Наистина си сладък. Гледах как подписваш формулярите. Кога ще се отбиеш на питие?

— Доста зает съм, госпожице Уайлдър.

— Казах ти, наричай ме Шарън. — Усмихна му се. — Дори и заетите доктори имат свободни дни.

Пред болницата го изненадаха фотографите. Шарън го принуди да позира с нея, после снимаха още, докато ѝ отваряше вратата на колата.

Шарън погледна през прозореца и му каза:

— Не забравяй за питието. Барът ми винаги е отворен и чака.

След това се надигна и го целуна.

Светкавиците избухнаха.

3.

ВИХЪР II

Прибра се уморен. Апартаментът му, както обикновено, беше пълна бъркотия. Никога не успяваше да го подреди, въпреки че идваше чистачка.

Избути някакви мръсни чорапи от канапето и седна да си прочете пощата. В повечето пликове имаше сметки. Писмо от приятел, в армията, който му пишеше, за да му каже, че не му харесва да е там. Бележка от туристическата агенция, с която го уведомяваха, че билетите му за Мексико го чакат и че резервациите за хотела са потвърдени.

Кларк щеше да замине на почивка за цял месец, след седмица.

Очакваше с нетърпение пътуването до Мексико, шанс да се махне от Калифорния и познатите си, шанс да остане сам със себе си.

Сега изведнъж перспективата да прекара месец в Мексико сам не му се струваше толкова привлекателна. Изненада се от самия себе си, че е възможно да мисли различно, трябваше да минат няколко минути, докато си даде сметка какво се е променило.

Шарън Уайлдър.

Веднага, щом го осъзна, прогони мисълта за нея от главата си.

Беше глупаво дори да му минава през ум такова нещо — хората от киното са ужасни, претенциозни, дребнави и разглезени като деца. Не биваше и да си помисля да се занимава с тях...

Въздъхна.

Стана и си наля питие, после реши, че ще ѝ се обади — нищо особено нямаше да се случи, ако просто *се обади*.

Номерът на Шарън не беше в указателя, така че той позвъни на Гъртруд Финч и го взе от нея.

Строг и официален глас отговори:

— Резиденция на госпожица Уайлдър.

— Обаждат се доктор Кларк. Дали...

— О, да, доктор Кларк. Госпожица Уайлдър остави съобщение за вас.

Кларк изпита странно чувство — отчасти удоволствие, отчасти нещо друго.

— Така ли?

— Да, господине. Ще ви го предам.

След кратка пауза чу:

— Доктор Кларк? Кей четири, Марина Капитан. Това е в Лонг Бийч. Очаква се да пристигнете след девет.

Кларк се намръщи.

— Да повтора ли, господине?

— Не — отговори той, все още намръщен.

— Благодаря, господине. Приятна вечер.

Мъжът прекъсна линията.

— Какво значи всичко това? — каза Роджър Кларк на глас.

Реши, че не знае нищо за всичко това, и отиде да вземе душ и да се преоблече.

Марина Капитан беше елегантно скъпо пристанище, пълно с огромни моторни яхти. През нощта яхтите — полирано дърво и блестящ никел — се поклащаха тихо в тъмнината. На кей четири беше привързана голяма яхта, осветена и шумна. Кларк тръгна натам. Когато приближи, видя танцуващи хора на предната и на задната палуба, и вътре, хора скупчени един до друг с напитки в ръка — пиеха, разговаряха, смееха се.

Качи се по трапа и прочете името на яхтата, елегантно изписано на носа: ВИХЪР II. Когато стъпи на борда, пред него застана нисък набит мъж по бански и синя риза.

— Кой си ти? — попита мъжът.

— Роджър Кларк.

— Не те познавам — каза мъжът.

— Търся госпожица Уайлдър.

— А, да! — Мъжът се усмихна. — Ти си докторът.

Протегна ръка.

— Добре дошъл. Винаги е добре да има лекар — може да си ни нужен след счупеното стъкло. Аз съм Пиетро О'Хара.

— Приятно ми е. Какво счупено стъкло?

— О... — отговори О'Хара. — Все още няма, но ще има. Знам го — устройвал съм такива партита и преди.

— Твоя ли е яхтата?

— Разбира се. — Засмя се. — Фирмен разход, разбира се. Не бих се справил иначе. Ела долу да те запишем в бумагите на счетоводителя ми и си вземи питие.

О'Хара се провря през тълпата към бара, Кларк го последва.

Хората бяха добре облечени, макар и доста безвкусно. Жените показваха силно разголени...

— Скоч? — попита О'Хара.

— Да, благодаря.

... гърбове, деколтета, бедра. Имаше няколко наистина ослепителни.

— Тя ще се забави — каза О'Хара.

— Моля?

— Шарън. Винаги закъснява, така да се каже. — Изкиска се гърлено, сякаш звукът идваше от червата му. — Интересуваш ли се от изкуство?

В ъгъла имаше момиче, изрисувано с боя за тяло в крещящи цветове, без никакви дрехи.

— Да.

— Чудесно. Аз съм художник. Ще ти покажа някои от работите си. Харесва ли ти конкретно това произведение?

— Кое произведение? — Отдели поглед от момичето и погледна О'Хара.

— Джуди — отговори О'Хара. — Направих я днес следобед. Особено ефективна композиция, струва ми се. Обичам цветни линии.

— Да — съгласи се Кларк.

— И това произведение се продава — добави О'Хара. — Двеста долара. За нощ. Хайде, ела. Ще ти покажа някои от другите си работи.

Поведе го към ъгъла на салона. Спряха пред квадратно блокче дърво, в което беше забито обло парче с дължина около метър и заострен връх. На парчето имаше табела с надпис „ВРАЖДЕБНОСТ“.

О'Хара се усмихна гордо.

— Харесва ли ти?

— Забележително — отговори Кларк и отпи глътка скоч.

— Гордея се с това. Дойде ми като експлозия, мълния на въображението. Спях, когато се случи. Скочих и го направих.

— Много интересно.

— Нарича се „Враждебност от твоя страна“. Така е, защото това трябва да представлява фалос. Разбра ли го? Някои хора не го схващат веднага.

Кларк се усмихна.

— И аз мисля, че е доста смешно — каза О'Хара и се засмя.

Кларк също се засмя.

— Обичам хората с чувство за хумор — добави О'Хара. — Хайде, продължаваме.

В друга част на салона спряха пред малка дървена скулптура на бобър. Беше изработена много старателно и акуратно.

— Харесва ли ти?

— Много е добра.

— Наричам я „Върховният бобър“.

О'Хара се плесна по коляното, изрева и разля питието си.

Кларк старателно се засмя.

— Сега виждаш как мисля — каза О'Хара. — Какво от това? Обичам работата си. Да продължаваме.

След малко застанаха пред изображение на хамбургер, нарисувано прецизно, до последния детайл. От хлебчето се стичаше кетчуп. О'Хара застана пред картината, критично загледан в нея.

— Така — каза след малко. — Това е голяма творба. Голяма.

— Виждам.

— Може би ще ми помогнеш за нея.

— Стига да мога.

— Завърших я преди година, но не успях да реша как да я нарека. Няма ли име, няма пари. Кой ще купи хамбургер без име?

— М-м-м-м.

— Първата ми мисъл беше „Изяж ме“, но това ми се стори прекалено очевидно, не смяташ ли?

— Да. Очевидно.

— След това си мислех за „Мръвка в кифлата ти“, но ми се стори прекалено цинично.

— Да. Цинично — кимна Кларк.

— Даваш си сметка, разбира се, че моята тема, трудът на живота ми е мръсотията. Бъдещето на попартата са мръсотията и порнографията. Опитвам се в творбите си да осмивам порнографията. Виждаш го, нали?

— Да.

— Значи, ако името не е добро, няма да мине. Виж сега, ще ти кажа нещо. Първото ми важно произведение, това, което ме изтика в голямото изкуство, беше нещо, което продадох на един продуцент. Най-обикновен домашен вентилатор, изпръскан с шокиращ розов цвят. И как го нарекох?

Кларк поклати глава, защото се побоя дори да опита да познае.

— „Духач“ — заяви О’Хара триумфално. — Така го нарекох и се продаваше за хиляда долара. Получих много поръчки за него. Голям успех. И виж ме сега. — Посочи с жест вътрешността на яхтата. — Имам пари, жени, слава и богатство.

— Виждам.

О’Хара впери в Кларк нетрепващ поглед.

— Да, но ще ти кажа нещо, като мъж на мъж. Не съм щастлив.

— Не си?

— Сериозно. Бях по-щастлив, когато работех като монтьор в сервиза и мечтаех да успея. Сега успехът ми се струва кух.

— Съжалявам — отвърна Кларк.

— Това е цената на творчеството — каза О’Хара и му обърна гръб.

— Брилянтно, абсолютно брилянтно — каза мъжът. — Нищо че го казвам аз. Знаеш ли какво стана?

— Не — отговори Кларк. Беше се запознал с този човек преди малко. Представи му се като Джони Кейн. Беше много пиян.

— Ами, беше красив пролетен ден и си седях в офиса, мислех за клиента. Трябваше ни свеж подход, но бяхме ограничени. Имам предвид, че има неща, които не можеш да казваш, а хората са чувствителни. Не можеш да сложиш в устата на някого „Хемороидите ми бяха смърт за мен, докато не открих Х“ или „О, какви проблеми имах със спазмите и пърденето, докато не попаднах на Y“. Сега говоря за *системи*.

— Разбирам. — Кларк кимна.

— Значи, мислех си, как се казва? Как можеш да го кажеш? И тогава си дадох сметка, че това е *дълбоко вътрешно* страдание, нищо друго, а *дълбоко вътрешно* страдание в долната част на тялото. При дълбока вътрешна болка и дискомфорт в долната част на тялото вземете това, което лекарите препоръчват за...

— Здравей, скъпи — прошепна глас в ухото му и Кларк се обърна — Шарън беше с дантелена рокля, облечена върху прилепнало по тялото трико, и се усмихваше спокойно. Гледаше го в очите. — Чувала съм, че от мостика се разкрива чудна гледка — добави тя.

— Наистина ли?

— Не бива да я пропускаш — каза зя.

Улови го за ръката и го поведе през тълпата, после нагоре по тясна стълба. Тя водеше. Той я следваше.

— Престани да гледаш краката ми — подхвърли, докато се изкачваха.

— Внимавай — предупреди той — или ще те ухапя по глезена.

Шарън спря.

Вдигна един крак назад, към лицето му.

Той го погледна за миг, после ухапа глезена. Беше доста приятен всъщност, солен и хубав.

Тя се засмя.

— Харесва ли ти?

— Не. Притеснява ме. Последния път загубих два предни зъба.

— Ще съм внимателна — каза тя и се засмя пак.

Горе, от мостика, виждаха как двойките танцуват на лунна светлина долу на палубата.

— Опасявах се, че няма да се обадиш — каза Шарън. — И се радвам, че реши да дойдеш.

— По всяко време — отвърна той.

— Добре тогава. По-късно — отвърна тя.

— Дами канят — каза той.

Шарън се засмя.

— Уау! Колко дръзки са докторите в свободните си вечери!

Той я погледна и си каза, че е странно, че всичко е адски странно. Питието го удряше доста сериозно. А Шарън отбеляза:

— Обичам грижовните мъже.

Той направи крачка, за да я целуне...
И пропадна. Пропада дълго, много дълго.

4. ЛЮБОВНО ГНЕЗДО.

— Стани и изгрей!

Той отвори очи и усети аромат на кафе. Слънчевите лъчи струяха в голяма стая, обливаха широко легло. Чаршафите бяха меки.

Шарън Уайлдър стоеше над него по къса роба и с поднос в ръце.

— Добро утро. Добре ли спа?

Беше объркан, все още мислеше странно и бавно. Яхтата...

— Чудесно.

— Чудесно — повтори Шарън. Остави подноса на леглото и се протегна. — Аз също.

Кларк погледна другата възглавница на леглото, после пак нея. Беше без грим, косата ѝ висеше разпусната и разрошена, изглеждаше чудесно.

Тя му подаде чаша кафе и каза:

— Надявам се, че нямаш нищо против. За снощи.

— Нямам — отвърна той и се напрегна да си спомни.

— Знам, че ти е било скучно — добави Шарън.

Спомняше си смътно — леко вълнение.

— Никак. Беше чудесно.

— Имах предвид партито — каза тя. — Ужасно парти.

— О, да.

Шарън се изкиска и го целуна по врата. Той разля кафето. Скочи. Шарън се изкиска пак.

— Харесвам те — каза му.

След това влезе в голямата съседна гардеробна, за да се облече. Той огледа стаята. Беше решена в златно и бяло, с огромно легло с балдахин.

— Това твоята спалня ли е?

Тя се засмя.

— Да. Не помниш ли?

Той погледна през прозореца и видя обширна морава.

— Твоята къща ли е?

— Да. Наричам я „Любовно гнездо“. Харесва ли ти?

— Е, не съм видял кой знае какво от нея.

— Глупчо, снощи ти показах всичко.

— Имах предвид къщата.

— И аз.

Шарън се появи, облечена с къса пола и блуза.

— Вероятно ще искаш да вземеш душ. Банята е ето тук. —
Посочи една врата.

— Благодаря.

— През това време ще направя закуска. Яйца и бекон?

— Ти и готвиш?

— Само сутрин. Не обичам слугите да ми досаждат сутрин.

Шарън излезе, а той бавно се надигна от леглото. Не помнеше нищо от предната нощ, нищо след мостика на яхтата.

Беше странно, объркващо. Вероятно се бе напил до козирката. Обаче нямаше никакъв махмурлук — всъщност се чувстваше отлично. По-добре, отколкото от доста време насам. Обиколи стаята, разгледа тоалетката, шкафа, малкото писалище в ъгъла. Върху него имаше писмо. Погледна го с любопитство. Беше от туристическа агенция и уведомяваше Шарън, че двата ѝ билета за Сан Кристобал са приложени. Плащането било осъществено от „Адванс Инкорпорейтед“ и всичко било наред. Полет от Лос Анджелис до Маями, прехвърляне на полет за Насо. Оттам със специален самолет на хотела до Сан Кристобал.

Кларк се намръщи. Никога не беше чувал за Сан Кристобал. Зачуди се и за хотела. В писмото не се споменаваха името му.

Странно.

Влезе под душа и пусна силно горещата вода. Излезе и се заозърта за дрехите си. Не бяха в спалнята. Погледна в коридора и видя вратовръзка и чорапи. Взе ги и продължи нататък, намери ризата си, после панталоните. Влезе в дневна, много семпла и елегантна. Сакото му беше хвърлено върху канапетото, обувките бяха на пода до него, на масичката имаше две недопити мартинита.

— Намери ли всичко? — извика Шарън.

— Да, благодаря.

Облече се и отиде в кухнята. Шарън тъкмо слагаше яйца в две чинии. Седнаха и започнаха да се хранят. Шарън бързаше — след час

имаше час в козметичен салон, след това фотографите...

Кларк се усмихна.

— Заето момиче.

— Не съвсем. Само предварителна шумотевица преди следващия филм. Всъщност следващата седмица заминавам на почивка.

— Странно. Аз също.

— Къде отиваш?

— В Мексико Сити.

Шарън направи физиономия.

— Не ми харесва. Много е прашно. Трябва да почиваш, където отивам аз.

— Къде?

— В Сан Кристобал. Нов курорт на Карибите. Това обясняваше защо никога не бе чувал за него. Съвсем импулсивно Кларк попита:

— Защо не заминем заедно?

Шарън поклати глава.

— Не мога.

— Защо?

Тя се усмихна някак особено.

— Имам ангажимент. Може би следващата отпуска?

— Добре — отвърна той. — Може би следващата.

5. ШАЙН

Взе такси до кея в Лонг Бийч, качи се в колата си и се замисли за станалото. Изведнъж се почувства много особено. Току-що бе прекарал нощта с Шарън Уайлдър — мечта за всеки мъж, — а не можеше да си спомни нищо. Беше спал в леглото ѝ и бе ползвал банята ѝ, беше закусвал в кухнята ѝ и бог знае още какво.

И не помнеше нищо от всичко това.

Днес беше почивният му ден и идеята му беше да отиде в туристическата агенция и да уточни подробностите около пътуването си. Но беше озадачен, чувстваше се изваден от равновесие. Бръкна в джоба си и извади списъка с лекарите на Шарън Уайлдър.

Интернист, дерматолог, психиатър и тайнственият д-р Джордж К. Вашингтон.

Реши, без да има особена причина, да посети психиатъра.

Д-р Ейбрахам Шайн като че ли притежаваше две къщи. Едната се намираше близо до пътя и беше модерна и правоъгълна.

На вратата имаше табела с надпис „Кабинет“. По-назад по чакълена алея се стигаше до голяма къща, измазана с розова мазилка, усамотена сред добре поддържани храсти и цветя. Кларк паркира и влезе в кабинета.

Попадна в малка, но луксозна приемна. Две неща привлякоха вниманието му. Видя модерна скулптура — пресичащи се лъскави никелирани сфери. Видя и рецепционистка с големи очи и сфери, които не се пресичаха.

— Добър ден. Какво ще обичате?

— Аз съм... хм... доктор Кларк. Роджър Кларк...

— Имате ли записан час?

— Не, но...

— Съжалявам, но за да видите доктора трябва да си запишете час предварително.

— Всъщност исках да го видя само за няколко минути...

Рецепционистката поклати глава. Разклатиха се и други неща.

— Съжалявам. Доктор Шайн много държи на това. За да се срещнете с него, трябва да имате предварителна уговорка. В края на краищата — добави тя доверително, — ако хората започнат да идват безразборно, докъде ще стигнем?

И докато Кларк мислеше над думите ѝ, добави:

— Не мога да преброя колко много хора — болни, объркани хора като вас — идват с молба да видят доктора само за няколко минути. А той си има график. Помислете за цялото страдание и нещастие, за тъжните заблудени души, които лекуваме тук.

— В Бевърли Хилс?

— Богатите хора — каза момичето строго — не са непременно щастливи.

Някак си, заради начина, по който го каза, Кларк имаше усещането, че цитира някого. Имаше известна представа кой може да е.

— Вижте, госпожице...

— Конър. Джанис Конър.

— Вижте, госпожице Конър, не търся медицински съвет за себе си.

— А за роднина? За жена ви?

— Не, не съм женен.

— Разбирам — каза тя. И започна да му се усмихва.

— Всъщност, госпожице Конър, въпросът е професионален и засяга наш общ пациент, мой и на доктор Шайн.

— Ами...

— И, госпожице Конър, знам, че може да прозвучи нахално, но...

— Да?

— Свободна ли сте за вечеря?

— Да — отговори тя.

— В осем?

— Да — повтори тя.

— А за срещата ми с доктор Шайн...

— Има свободен половин час — каза тя. — В десет и половина.

Кабинетът беше голям и обзаведен крещящо, като публичен дом. Кларк влезе и доктор Шайн се надигна от бюрото си.

— Доктор Кларк, нали? — попита Шайн.

— Да. — Кларк го погледна. Изглеждаше стряскащо стар. Лицето му беше ужасно сбръчкано, косата му беше бяла и рядка, тялото му беше подпухнало.

— Аз съм от Мемориална болница „Лос Анджелис“.

— А, да. Един от вашите хора ми се обади по повод Шарън Уайлдър.

— Точно така.

— Е, имам свободен половин час. Ако нямате нищо против да седнем до басейна, ще поговорим там.

— Разбира се.

Минаха през задната врата и прекосиха моравата към другата къща. Шайн го преведе покрай нея, отзад, където имаше голям плувен басейн. Психиатърът се отпусна на един шезлонг, посочи съседния на Кларк и каза:

— Навремето използвах тези половинчасови паузи, за да плувам. Бясно — по седем километра на ден. Сега не мога да стигна от единия край на басейна до другия. — Въздъхна. — На седемдесет и две съм и чувствам на гърба си всяка минута от тях.

Шайн поклати глава и се загледа във водата. Последва кратка пауза. Кларк изчака малко, после заговори:

— По повод Шарън Уайлдър...

— Да, Шарън. Забележителна млада жена. Ще стигне далеч според мен. Много далеч, в този град. Когато дойде при мен, разбира се, беше много разстроена.

— В какъв смисъл?

— Ами, тъкмо започваше нейната... хм... кампания, целяща да се появи на кориците на всичко, което се публикува в западния свят. Тя е чувствително момиче и страдаше от повтаряща се делюзия.

— О!?

— Да. Беше убедена, че е само пионка, инструмент, който се манипулира от някаква сенчеста организация.

Кларк си спомни Тони Лафора.

— Но нейният агент е...

— Не агентът ѝ — каза Шайн. — Нямаше нищо общо с нейния агент. Измъчваха я мисли за някаква гигантска научна корпорация, която контролира живота и кариерата ѝ. Сънуваше я.

— Много странно.

— Не съвсем. Подобни делюзии се срещат често сред младите момичета в този град. Предполагам, това се дължи на факта, че не е съвсем делюзия — за много от тях всичко това е реалност. Студиата ги манипулират, унижават и експлоатират, използват ги. После, когато се появят признаците на похабяването, просто ги изхвърлят.

— Що за корпорация беше тази, която тревожеше Шарън?

— Самата тя не беше в състояние да я определи. В това беше проблемът. Не можеше да получи ясна представа сама за себе си. Беше някакъв обтекаем американски страх, страхът от големите корпорации...

— ... Които летят в небето.

Шайн се засмя.

— Възможно е. Както и да е. Излекувах я с обичайния си метод, хипнозата. Методите ми са необичайни, но вършат работа. Въведох я в дълбок транс, след това направих някои контра внушения на въздействащи върху егото принципи. След три сеанса беше убедена, че съдбата ѝ е в собствените ѝ ръце, че е свободна. Това не е точно така, разбира се, но с такава делюзия се живее по-лесно.

— Разбирам. — Кларк кимна.

В този момент до басейна се появи поразително красиво русо момиче. Едва ли беше на повече от осемнайсет или деветнайсет и беше по много оскъдни червени бикини.

— Дъщеря?

— Жена ми — отговори Шайн и въздъхна доволно.

Момичето им кимна, скочи в басейна и заплува напред-назад с леки плавни движения. Гледаха я известно време, после Кларк попита:

— Предписвахте ли някакви лекарства на Шарън?

— Не. Не използвам лекарства. Те са загуба на време. Психоактивните медикаменти разчитат до голяма степен на внушението. Всички клинични изследвания го доказват, вън от всяко съмнение. Предпочитам да прилагам внушенията директно и да пропускам химикалите.

— Знаете ли дали е вземала субстанции от други източници?

— Да. Определено. Сексуалните ѝ разочарования я караха да търси удовлетворение в други области. В един момент сериозно се опасявах, че може да се пристрасти към наркотиците, но за щастие това не се случи.

— Тя говореше ли за медикаменти?

— Само в началото. Привличаха я — бяха част от делюзията за манипулация и фалшиви самоличности, доставяни от някакъв външен източник. През един период вярваше, че медикаментите могат наистина да я променят, да я превърнат в нещо друго, в нещо различно. Успях да променя това отношение.

— Какво е мнението ви за сегашното ѝ състояние?

— На Шарън ли? Чудесно е. Тя е един от най-успешните ми случаи.

Кларк кимна учтиво. Явно тук нямаше да стигне до нищо.

Стана, благодари на доктор Шайн и миг преди да си тръгне една мисъл мина през ума му.

— Между другото, лекували ли сте някога някой от ангелите?

— Ангели?

— Ангелите на ада.

— Странно, че питате, докторе. В момента имам такъв пациент.

— Кой е той?

— Казва се Артър Луис. Баща му е телевизионен продуцент и разполага с много пари. Това се отразява зле на момчето. Мога да кажа, че е жертва на заможността. Защо питате?

— Просто ми хрумна — отвърна Кларк.

След десет минути си бе тръгнал, а госпожа Шайн излезе от басейна, избърса се и попита мъжа си:

— Кой беше този?

— Лекар. Лекувал е някои от изпадналите в кома и се опасявам, че е озадачен. Не го каза направо, но си личи.

— И какво ще направиш?

— Нищо. Абсолютно нищо — отговори доктор Шайн с усмивка.

— Искаш да кажеш, че той е...

— Точно така. Той е.

— Горкият. Стори ми се сладък.

— Не се тревожи — каза доктор Шайн. — Ще се погрижат за него.

6. ИНТЕРЛЮДИЯ: СИБОЦИЛ

Когато се прибра, Кларк завари Питър Мос да го чака във фоайето на входа. Мос беше от „Уилсън, Спек и Лийб“ — фармацевтична компания. Както обикновено носеше голяма чанта, натъпкана с мостри.

— Здравей, Роджър. Тъкмо ти звънях, за да видя дали си си вкъщи.

— Хайде, качвай се с мен — каза Кларк.

Влязоха в асансьора.

— Имам страхотни нови неща този път — каза Мос и потупа чантата. — Страхотни.

— Какви? Антихипертензивни средства? — Напоследък няколко фирми бяха пуснали купища нови лекарства за регулиране на кръвното налягане и търговските им представители ги предлагаха като бесни.

— Не, това е старо. Вече имаме сибоцил.

Асансьорът спря на десетия етаж. Слязоха и Кларк отключи вратата на апартамента си.

— Сибоцил? Какво е това?

— Нов препарат. Клиничните изпитания свършиха току-що. Федералната администрация по лекарствата ще пусне лиценза след седмица.

— Това ясно де. Питам какво е?

— Нещо чудесно — отвърна Мос, седна и отвори чантата.

Кларк свали сакото и вратовръзката си.

— Да, но какво?

— ФАЛ току-що приключи изследванията. Тестове върху плъхове и маймуни. Известно време не смятахме, че ще можем да го продаваме, защото предизвикваше токсични реакции при жълт щраус.

— Сериозно?

— Да. Изглежда, птиците губят разсъдъка си. Губят желание да крият главите си в пясъка. Разбира се, това засяга само женски щрауси.

— Кой откри този ефект?

— ФАЛ. Там откриха също и че кътниците на младия мантиест павиан придобиват странен кафяв цвят. Това също беше пречка.

— Разбира се. А приложението при хора?

— Ами, знаеш как е. При тези особени реакции при животните от ФАЛ не искаха да дадат зелена светлина за клинични изпитания. А след историята с норвежкия плъх...

— Каква е пък тя?

— Ами, откриха, че прилагането на медикамента при норвежки плъх, изследователска разновидност К-23, предизвиква неконтролируемо повръщане.

— Жалко — каза Кларк.

— Приеха, че се задейства някаква чувствителна хеморецепторна зона в медулата.

— Естествено.

— Ама не е — възрази Мос. — В края на краищата може да има както периферен, така и централен ефект.

— Да — призна Кларк. Отдавна се бе научил, че трябва да оставя Мос да приказва известно време. Като повечето търговски представители, той беше завършил колеж по бизнес администрация. Нямаше понятие от наука и медикаменти, но четеше статиите от списанията и усърдно ги запаметяваше.

— Разбира се — продължи Мос, — има един проблем. За да се стигне до повръщане, са давали доста големи дози.

— Така ли?

— Всъщност са прилагали дози колкото собственото тегло на плъховете.

— Ясно.

— Едва ли се касае за психологическо състояние. Я си представи например да дадеш на стокилограмов мъж сто килограма пеницилин? Всеки ще повърне. Въпреки това онези от ФАЛ станаха подозрителни — продължи Мос, — преди да започнем клиничните изпитания. Проведоха се в Балтимор, Кливланд и Чикаго и, за щастие, всички резултати бяха добри. Сибоцил се представи фантастично.

Мос бръкна в чантата си и извади малък флакон розови капсули.

— И ето го вече тук! — извика той театрално и тикна флакона в ръцете на Кларк.

— Много хубаво — отвърна Кларк и огледа флакона.

— Сибоцил — продължи Мос — е истинско лекарство чудо. Спира сърдечни аритмии, действа като бронходилатор, има директен диуретичен ефект, стимулира миокарда и увеличава свиването му, той е бактерицидно средство, стимулира централната нервна система и е седатив.

— Стимулант и седатив?

— Странно изглежда — каза Мос, — но е така. Лекарство чудо, казвам ти. Можеш да го даваш за всичко, освен за морбили и трипер.

— Забележително — каза Кларк и се намръщи. — Странични ефекти?

— Никакви.

— Никакви?

— Абсолютно никакви. — Мос се засмя. — Има толкова много терапевтични ефекти, че не остава място за странични, нали?

— Някакви противопоказания? — Интересуваше се в какви случаи лекарството не може да се прилага.

— Сравнително малко са. Има едно-две.

— Какви?

— Ето — каза Мое. — Давам ти литературата. — Стана и си погледна часовника. — Време е да тръгвам. Искаш ли да ти оставя още нещо?

— Аспирин — каза Кларк. — Боли ме глава.

Мос се намръщи.

— Имаме нещо по-добро от аспирин. Опитвал ли си Фенимор?

— Не.

— Страхотен препарат. Антипиретично и противовъзпалително средство, много силно обезболяващо действие. Няма странични ефекти. И действа много добре при рак на дебелото черво, ако имаш такъв...

— Нямам.

— Добре де, върши чудесна работа и при главобол. Просто е фантастично.

— Пристрастяване?

— Ами... да, но...

— Ще взема аспирин — каза Кларк.

Мос му го даде със съжаление. Когато си тръгваше, Кларк го попита:

— Между другото, Пит, нали следиш експерименталните лекарства?

— Е, опитвам се.

— Да си чувал за нещо, което променя цвета на урината?

— Как да го променя?

— Става синя.

— Синя? Не. Защо?

— А за лекарство, което предизвика кома?

Мос се засмя.

— Не мога да си представя пазар за такова нещо.

— И аз — каза Кларк. Но шегата го накара да се замисли — ами ако Шарън Уайлдър и Артър Луис не бяха взели препарата случайно? Ако го бяха вземали с някаква цел, поради конкретна причина, а комата се е оказала неочакван страничен ефект...

Поклати глава. Дори не беше сигурен, че Шарън или ангелът са вземали някакъв медикамент.

След като Питър Мос си тръгна, Кларк взе флакона сибоцил и прочете страничните ефекти, показанията и противопоказанията:

Противопоказания: Сибоцил не трябва да се прилага при пациенти с диабет и повишено кръвно налягане, бременни жени, мъже над 40-годишна възраст, деца, юноши и хора с късогледство и зъбен кариес. Във всички останали случаи препаратът може да се прилага безопасно.

— Страхотен медикамент — каза Кларк, смачка листовката и занесе флакона в банята. Изсипа капсулите в тоалетната и пусна водата. Видя как розовите капсули изчезнаха във водовъртежа.

7.

АДВАНС ИНКОРПОРЕЙТЕД

Седна в апартамента си и се замисли над случилото се с него. Реши, че всичко това е много странно и много неясно. Разбира се, би могъл да звъни по телефона още. Би могъл да се свърже с другите лекари на Шарън Уайлдър, с Джордж К. Вашингтон, който и да беше той. Имаше обаче особеното чувство, че от това не би произлязло нищо, а междувременно трябваше да планира пътуването си до Мексико. Тъкмо се канеше да се обади на туристическата агенция, когато телефонът иззвъня.

Беше Хари, стажантът.

— Слушай, Родж, реших, че трябва да знаеш. Току-що се обади Андрюс, шефът по медицинските дейности. Искаше да му кажа за пациентите със синя урина.

— Така ли?

— Да. Казах му за двата случая, които имаше ти, и му ги описах.

— И?

— Благодарите ми и затвори.

— Без обяснение?

— Без обяснение. Но няма да се изненадам, ако ти се обади.

— Добре — отвърна Кларк. — Благодаря.

Почти веднага щом затвори телефонът иззвъня пак.

— Доктор Кларк.

— Кларк, обажда се Джордж Андрюс.

— Здравейте, доктор Андрюс.

— Кларк, обаждам се във връзка с пациенти, които си преглеждал. Член на Ангелите на ада, на име Артър Луис, по прякор Малкия Исус и...

— Шарън Уайлдър.

— Да. Точно така... — Андрюс сякаш се изненада. — Как се сети?

— Двамата бяха с еднакви симптоми.

— Точно за това исках да поговорим. Както разбрах, били са докарани в кома, без следи от травми, никакви кардиологични или респираторни аномалии и никакви последващи реакции, след като са се съвзели. Така ли е?

— Да, доктор Андрюс.

— И двамата са уринирали синьо?

— Да, доктор Андрюс.

— Причината да се интересувам, е, че ми се обади Мърдок от болница „Сан Франциско Дженерал“. Те често си имат работа с наркомани от Бъркли и откачалки от Хашбъри^[1]. Вчера при тях са постъпили петима пациенти в кома, след полицейска акция. Колегите не знаели какво да правят с тях, затова изчакали и всички дошли на себе си. Урината на всички е била синя. Мърдок питаше дали и ние не сме имали пациенти с подобни симптоми.

Кларк се намръщи.

— Имали се пет случая?

— Пет. Всички там с ужас очакват още. Мърдок с убеден, че се е появила някаква нова дрога. Не знаят откъде се е взела или кой я произвежда, или какъв е химичният състав. А хлапетата не искат да говорят, когато се съвземат от комата. Твърдят, че не помнят нищо.

— Възможно е и да не помнят — отбеляза Кларк.

— Именно — каза Андрюс. — Вероятно се касае за ретроактивна амнезия. Кларк, проблемът може да се окаже сериозен. Много сериозен. Ти изследва ли изобщо тези двама пациенти?

— Всъщност да, доктор Андрюс. Подозирах, че е в резултат на някаква нова субстанция, и много внимателно проучих какво са вземали. Сутринта разговарях с лекарите на Шарън Уайлдър...

— Чудесно.

— ... но не открих нищо.

Андрюс въздъхна и повтори:

— Много сериозен проблем. Не знам как по-силно от това да те насърча да продължиш. Скоро трябва да си поговорим.

— Доктор Андрюс?

— Болницата трябва да реши кой да е главен лекуващ лекар следващата година.

— Да, доктор Андрюс.

— Проблемът с това вещество може да се окаже много сериозен, наистина много сериозен. Този, който успее да го изясни, ще направи огромна услуга на медицинската общност. Огромна услуга. Доколкото си спомням, скоро ще излизаш в отпуск?

— Да, доктор Андрюс.

— Приятна почивка тогава — каза Андрюс. — Ще говорим, след като се върнеш.

И затвори.

Кларк остана втренчен в телефона още няколко минути, после каза високо:

— Току-що ме подкупиха.

Запрелиства бележника си и намери списъка с лекарите на Шарън Уайлдър. Най-долу беше записан Джордж К. Вашингтон. Служебен телефон: 754-6700, вътрешен 126.

Набра го. След миг се обади приятен женски глас:

— „Адванс Инкорпорейтед“, добър ден.

— Вътрешен едно две шест, ако обичате.

— Един момент.

Чу се щракане, после го свързаха. Звънене, още един женски глас.

— Кабинетът на доктор Вашингтон.

— Обажда се доктор Кларк от Мемориална болница...

— О, да. Доктор Кларк.

Кларк се сепна. О, да!?

— Очаквахме да се обадите — каза момичето. — Доктор Вашингтон е в среща в момента, но поиска да ви предам, че днес следобед, в четири, имате час за среща. Ще можете да обсъдите работата с него тогава.

— Работата?

— Да. Кандидатствате за работа, нали?

— Ммм... да.

— Значи до четири, докторе.

Кларк се поколеба. Очевидно имаше грешка, но нищо не пречеше да се възползва от това.

— Само един въпрос — добави той. — Как да стигна при вас?

— Карайте по магистралата за Санта Моника до изхода за Лос Калос и продължете на север четвърт миля. Ще видите край пътя

голяма табела, пише „Адванс Инкорпорейтед“. Не може да не я видите.

Кларк затвори телефона и се почеса по главата. Замисли се за името на корпорацията — стори му се много познато. Не помнеше обаче къде го е виждал. След няколко минути си сложи отново вратовръзката, облече сакото и тръгна към паркинга.

Секретарката се оказа права — нямаше как да не види табелата. Беше от черен камък, с бели букви:

АДВАНС ИНКОРПОРЕЙТЕД СПЕЦИАЛИЗИРАНИ БИОСИСТЕМИ

Отби от шосето и паркира до главната сграда, която беше крещящо модерна, със стени от зелено стъкло. Беше на два етажа и не по-голяма от сградите на десетината малки специализирани занимаващи се с наука фирми около Лос Анджелис. През последните години, привлечени от правителствени поръчки и хубавото време, все повече хора на науката се събираха в Южна Калифорния, в която вече имаше повече учени, отколкото където и когато да било другаде по света.

Спря, за да разгледа сградата, и се зачуди с какво ли се занимават вътре. Отвън не личеше по нищо, можеше да е всичко — от електроника до политически анализи и социологически проучвания. Мина през голяма стъклена врата и влезе в голямо фойе, обозначено като „Приемна“.

Една жена вдигна поглед.

— Да?

— Казвам се Кларк. Имам среща с доктор Вашингтон.

— Да, господине.

Обади се по телефона, после се обърна към Кларк.

— Седнете и изчакайте, ако обичате.

Кларк се отпусна на едно удобно кресло в ъгъла и запрелиства „Американски журнал по парапсихология“. След няколко минути се появи човек от охраната, много едър.

— Доктор Кларк?

— Да.

— Моля, последвайте ме.

Кларк тръгна след него по един коридор. Спряха пред някаква врата. Зад нея седеше възрастна жена, заобиколена от електронно оборудване.

— Има среща с доктор Вашингтон — обясни охранителят.

— Добре — каза жената, кимна към една камера и каза на Кларк: — Погледнете насам.

Кларк погледна. С периферното си зрение видя жената да натиска бутон. Камерата се включи.

— Произнесете името си силно и ясно, за да го запише апаратурата ни.

— Доктор Роджър Кларк.

— Не, не — възрази жената. — Само *името*.

— Роджър Кларк — натърти той.

— Благодаря — каза жената и извади формуляр. — Подпишете тук, ако обичате. Отказ от претенции.

— Отказ?

— Рутинна процедура. Искате ли да се срещнете с доктор Вашингтон, или не?

Кларк подписа. Всичко беше толкова странно, че не му се искаше да спори.

— Благодаря — каза жената и наведе глава над бюрото си.

Кларк продължи след гарда към асансьора. Докато крачеха по коридора, четеше елегантните табели на вратите:

СИНХРОЛАБОРАТОРИЯ АЛФА-ВЪЛНИ
ЗВЕНО СПАСЯВАНЕ
КУЧЕТА К
ХИПНОЗА 17
БЯЛА ОКОЛНА СРЕДА

— Какво работят тук? — попита Кларк.

— Какво ли не — отговори едрият охранител.

С асансьора се качиха до втория етаж. Тръгнаха по друг коридор и стигнаха до врага, на която пишеше СУБГРУПА ЕНЕРГИЯ. Гардът

отвори и кимна на Кларк да влезе.

Една секретарка пишеше писмо — слушалките ѝ бяха включени в диктофон. Тя го изключи и махна слушалките.

— Доктор Кларк? Доктор Вашингтон ви очаква. — Натисна един бутон на интеркома. — Заповядайте, влезте.

Кларк мина през друга врата и попадна в най-разхвърляния кабинет, който бе виждал. По стените имаше рафтове, отрупани е книги, брошури и хвърчащи листа. По пода и бюрото бяха струпани непокорни купчини книжа и списания. Иззад бюрото се надигна слаба бледа фигура.

— Аз съм Джордж Келвин Вашингтон. Седни, ако обичаш.

Кларк се огледа за място за сядане. Имаше стол, но той беше затрупан с ръкописи и списания.

— Просто ги махни тия боклуци — каза доктор Вашингтон. — Бездруго не са важни. Настанни се удобно.

После седна зад купчините на бюрото, разчисти нещо като пролука, така че да вижда Кларк, и каза:

— Дошъл си за работата.

— Да, аз...

— Добре, добре. Изглеждаш умен млад човек. Не съм изненадан, че интересът ти към „Адванс Инкорпорейтед“ се е пробудил.

— Да, това...

— Няма съмнение, че работата при нас ще ти се стори интересна и ще те амбицира. Действаме на предните линии в няколко изследователски области. На самия фронт.

— Виждам — каза Кларк, но не виждаше.

— Ако съм разбрал правилно — каза Вашингтон, забил поглед в бюрото, — си се занимавал с фармакология.

— Да — каза Кларк. Питаше се откъде знае Вашингтон. Питаше се какво гледа там, на бюрото си.

— Апликацията ти за работа — добави Вашингтон — е в ред. Достатъчно подробна. Излишно с да казвам, че най-силно ни интересува опитът ти в областта на клиничните изпитания на медикаменти в националните институти. Занимавал си се с това вместо военна служба, нали?

— Да.

— Добре. Отлично. И имаш известен опит с клинично тестване на медикаменти върху хора?

— Ограничен.

— М-м-м. Колко ограничен?

— Ами, проведохме няколко изследвания с експериментални препарати против рак...

— Да, да, тук е записано — каза Вашингтон и посочи листа. — Препарати против рак с наименования JJ-4225 и AL-19. Контролирани слепи клинични изпитания с участието на четирийсет и на шейсет и девет души. Така ли е?

— Да. — Кларк се намръщи. Не беше попълвал никаква апликация. Определено никога не бе записвал каквото и да било...

— Добре, това е чудесно — продължи Вашингтон.

— Много добре. Несъмнено искаш да знаеш каква ще е работата ти тук, ако решиш да се присъединиш към нашия екип.

— Наистина бих искал.

— Ще ме разбереш, ако не съм съвсем конкретен — продължи доктор Вашингтон и се почеса по носа. — Ние не сме секретна организация, но се налага да сме внимателни.

— Работите ли по много правителствени задания?

— За бога, не! Не работим по никакви правителствени задания. Някога се занимавахме с това, но този етап отмина. Изцяло. — Доктор Вашингтон въздъхна. — Работата ти ще бъде свързана с взаимодействието на системите в организма с химически съединения, които въздействат върху голям брой физиологически системи. В повечето случаи една от тези системи е нервната, но това няма да е така винаги.

— Значи става дума за изпитания на лекарства?

— Така да се каже, да.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Добре — каза Вашингтон. — Да вземем моята работа. Аз самият съм биофизик. Работя по стереохимичните взаимодействия на алостеричните ензими. Предизвикателството е сериозно.

— Разбира се. А кои...

— Ензими ли? Тези, които участват в метаболизма на триптофана. Въздействат върху щитовидната жлеза, мозъка,

бъбреците... това е точно типът взаимодействия между различни системи, за които споменах.

— Може ли да ми кажете малко повече за самата фирма? — каза Кларк.

— Да. Ние сме нова компания, започнахме само преди две години. Както виждаш, за това време се разраснахме сериозно. Имаме персонал от 207 души, включително петдесет секретарки. Имаме девет отдела, всеки от които се занимава с някакво по-широко приложно поле на науката върху човека. Занимаваме се с електромагнетизъм, ензими, ултразвук, периферни възприятия. Широк спектър дейности.

— Откъде са повечето ви договори?

— Ние сме частна изследователска и развойна фирма. Услугите ни са насочени към частната индустрия. Работим обаче предимно за себе си.

— За себе си?

— Да. Тоест експлоатираме собствените си разработки. До такава степен, че сме уникални сред фирмите от нашия тип. Вярвам обаче, че чертаем пътя на бъдещето — ние сме изследователският и развойният екип на бъдещето. Тук и сега. Правим всичко — разработваме, прилагаме, експлоатираме. Нали разбираш какво казвам?

— Да — отговори Кларк. Всъщност не разбираше нищо.

— Бих искал — продължи Вашингтон — да се запознаеш с нашия президент, ако имаш време. Той може да ти разкаже за „Адванс“ и целите на фирмата по-добре от всеки друг.

— Би било чудесно.

— Добре. Ще опитам да го уредя.

Стана от бюрото и отиде до вратата.

— Връщам се веднага — каза, излезе и затвори.

Кларк остана сам.

Веднага стана и заобиколи бюрото. Искаше да види какъв документ бе чел Вашингтон — апликацията му за работа. Не видя нищо такова обаче. Зад купчината списания и книги нямаше нищо.

Отвори чекмеджето и погледна вътре. Първото, което видя, беше малък камертон, като онзи в чантата на Шарън Уайлдър.

Второто беше странен лист:

Индекси:
sylono .443
Psycho-sexual .887
lienо .003
Dermo-phonіc .904
cryo .342
Hyper-sthenic .887

Резюме: Първоначалната работа с този модел показва задоволителна асимилация на базовите параметри, с отлична прогноза за бъдещо взаимодействие в к-к. Не може да има съмнение, че...

Чу шум вън, затвори чекмеджето и се върна на мястото си. Доктор Вашингтон влезе и каза:

— Съжалявам, че се забавих. Доктор Блъд ще те приеме веднага, ако е удобно.

— Разбира се.

— Добре.

Вашингтон кимна към вратата.

— Охраната ще те заведе. — Подаде му ръка. — Късмет, доктор Кларк. Надявам се да дойдеш при нас.

— Благодаря — отвърна Кларк.

Доктор Харви Блъд, президент на „Адванс Инкорпорейтед“, имаше най-голямото бюро, което Кларк бе виждал. Плотът му беше от безукорно полиран махагон.

Доктор Блъд седеше зад бюрото си, а лицето му се отразяваше в полираната повърхност. Кларк забеляза, че няма следи от книжа или химикалки, нито интерком.

— О-хо-хоо! — Доктор Блъд стана — набит червендалест херувим с рошава черна коса. — Значи ти си доктор Кларк.

— Да, сър.

— Седни, Кларк. Роджър, нали? Нека ти разкажа за нашата фирма, Роджър.

Кларк седна.

— Няма да ти пробутвам рекламни клишета, Роджър. Ще говоря направо. Ние сме млада фирма, която расте. Съществуваме по-малко от пет години, а вече се вижда колко сме нараснали. Към края на годината при нас ще работят повече от триста души.

— Много впечатляващо, сър.

— Наистина — каза Блъд с усмивка. — Но няма да спрем на триста служители. Няма да спрем и на три хиляди. О, не — ще се разширяваме *безгранично*.

— Безгранично?

— Да. Ето, виж. Коя е най-голямата корпорация в Америка днес?

Кларк сви рамене.

— Не знам. „Дженеръл Мотърс“, предполагам.

— Точно така! И какво прави „Дженеръл Мотърс“?

— Произвежда автомобили.

— Верен отговор, отново! И кое им е хубавото на автомобилите?

— Ами...

— Отговорът — прекъсна го Блъд — е, че в автомобилите няма нищо хубаво. Те са ужасен продукт. Те унищожават природата, градовете ни, отравят въздуха. Автомобилите са проклятието на съвременния свят.

— Е, ако погледнем по този начин...

— Да, да. Обаче питам — какво може да постигне корпорация, която произвежда продукт, който не разрушава, не трови и не вреди? Къде ще бъдат нейните граници?

— Няма да има граници.

— Именно! Няма да има граници. И ако тази корпорация стигне дори по-далеч, до етап, на който произвежда позитивни, здравословни и красиви продукти и насажда желание за притежание на тези продукти, къде ще бъде краят на това?

Кларк не отговори.

— Виждаш ли? Разбираш ли колко свършена е подобна ситуация?

Кларк не разбираше какво общо има това с ензимите, свързани със синтеза на триптофан, и го каза.

— Виж — обясни Блъд, — още не използваме триптофана. Но работим върху него. Разработваме го. С това се занимаваме тук — разработваме продукти. Вземаме сурово научно откритие и развиваме приложения за него. Създаваме иновации, мислим задълбочено, инициираме — това са трите колони, на които се крепи напредъкът на нашата фирма. — Усмихна се. — Виждаш ли, Роджър, ние сме специалисти в прилагане на знанието на практика. Събираме безполезна информация и я правим полезна. Иновации, мисъл, инициране.

— Да.

— И плащаме много добре. Не знам дали ти казаха, но началната заплата на човек с твоята квалификация е 49 500 долара.

— Много добре.

— Добре платеният служител е щастлив служител, Роджър.

— Така е.

— Ще говоря направо, Роджър. Мислиш да работиш в нашия биохимичен отдел, където ще тестваш медикаменти. Това е един от най-интересните ни отдели. Хората ни се занимават с изпитване и прилагане на нови съединения по начини, които досега не са и сънувани. Работим на *предната линия* на научните изследвания.

На Кларк му мина през ум, че все още няма почти никаква представа за фирмата и каква точно работа му предлагат.

— Интелектуална стимулация, приятни условия за работа, финансови компенсации. Това предлагаме на служителите си.

— Къде точно ще работя? В тази сграда?

— Не — отговори Блъд. — Но изследователските ни лаборатории са наблизо. Естествено, тъй като много от проектите ни са поверителни, трябва да поддържаме определено ниво на секретност.

— Да.

Някой влезе в стаята — весел млад мъж, който носеше нещо като голям плакат.

— Съжалявам, доктор Блъд, но ни трябва одобрението ви за макета.

— Дай да го видя — каза Блъд.

Кларк се наклони напред с надеждата да зърне плаката. Видя, че е нещо като рисунка с молив, наподобяваща реклама за нещо. Мястото за текст и снимки беше закрито.

Доктор Блъд се вгледа внимателно.

— За къде е това?

— За „Ню Йоркър“ — отговори мъжът. — Това е нашият първи голям пазар.

— Добре — каза доктор Блъд. — Направете го по този начин.

— Благодаря, сър — каза мъжът и излезе.

— Та така, Роджър, за какво говорех? Да, за секретността. Тя е проблем, Роджър. Ще бъда откровен. Нашата конфиденциална работа налага ограничения на всички нас. Справяме се обаче и съм сигурен, че бремето няма да ти тежи. — Погледна си часовника. — За жалост трябва да тръгвам. Имам... хм... среща, след половин час. Имаш ли някакви въпроси?

— Не, не мисля.

— Добре. В такъв случай ще очакваме да чуем решението ти в следващите няколко дни.

— Добре.

— Успех, Роджър.

Кларк стана и хвърли последен поглед на червендалестия набит мъж и огромното излъскано бюро. Харви Блъд му се усмихна добродушно.

Роджър Кларк също му се усмихна в отговор.

[1] Квартал на хипита в Сан Франциско, наречен така подигравателно, като комбинация от името на Хайт-Ашбъри (заможен квартал в същия град) и хашиш. — Б.пр. ↑

8.

КЪДЕ ТРЯБВА ДА ОТИДЕШ

Агенция „Аеро Травъл“, намираща се в немодния (източен) край на Сънсет Стрип, се управляваше от Рон Хармън. С Кларк се познаваха още от колежа — бяха в едно и също студентско братство. Оттогава Кларк уреждаше всичките си отпуски чрез „Аеро“, а Хармън му осигуряваше отстъпки, когато е възможно. Бяха стари приятели.

Кларк пристигна в агенцията късно, точно когато Хармън се канеше да затваря. Кларк влезе, погледна плакатите с Швейцария и Хаваите и попита за резервацията си за Мексико.

— За къде? — попита Хармън. Изглеждаше разсеян и загрижен.

— За Мексико. Забрави ли?

— За Мексико? — Хармън зарови из книжата си.

— Рон, добре ли си?

— Да, да. Добре съм. — Хармън продължи да търси. Пръстите му се движеха бавно, лениво през купчините документи в чекмеджето на бюрото му.

— Не се държиш като човек, който е добре.

— Какво? А... Слушай, тъкмо се върнах.

— Върна се?

— Виж... — каза Хармън, зарязва книжата и затвори чекмеджето.

— Виж, Роджър, не ти трябва да ходиш в Мексико.

— Не ми трябва?

— Да, по дяволите. Слушай, тъкмо се връщам.

— Откъде се връщаш?

Хармън въздъхна.

— Много добър въпрос. На практика е *откъде*, но това не от значение. От *какво* е също толкова добър въпрос.

Кларк чакаше.

— Виж, Роджър, аз съм ти приятел, нали така?

— Така.

— И съм туристически агент, нали така?

— Така.

— Значи, слушай — ще приемеш ли съвета ми?

Кларк се поколеба.

— Зависи.

— Не ходи в Мексико, Роджър.

— Защо?

— Недей. — Хармън впери в него отсъстващ поглед. — Не ходи там.

— Рон, мислех, че всичко е уредено, че имам резервации за хотел, за самолет...

— Така е. Обаче не ходи там.

— Нали сам ти ми разправяше, че момичетата в Мексико Сити били...

— Забрави това. Научих си урока.

— Какъв урок?

— Чуй ме — каза Рон Хармън. — Току-що се върнах от най-страхотното място на света. Това е нов курорт, фантастичен и скоро ще стане най-търсеният курорт на света, без съперник. Като туристическа атракция е ненадминат. По-хубаво е от Алхамбра в Испания, от пирамидите в Египет, от Тадж Махал в Индия, по-добър е от всичко.

— Кой е той? — попита Кларк.

— Невероятен е — продължаваше Хармън. — Абсолютно велик. Нищо не може да се сравнява с него като почивка, релакс, вълнения, приключения...

— Добре. Кой е той?

— Това е курорт — отговори Хармън — съвсем нов, от досега неизвестен тип. Живеем в някаква епоха, нали? Сега е епохата на курортите. Пътуванията са повече, отколкото когато и да било в историята, а курортите процъфтяват нечувано. Ага Хан поддържа развитието на Сардиния. Коста Брава е в разцвета си. Южна Америка е в самото начало на пътя. Карибите се разрастват фантастично. Всички тези места обаче предлагат по същество едно и също — слънце, нова обстановка, малко занимания...

— Е, и?

— Ами, от време на време се появява нещо ново. Нещо *различно*. Наистина различно. Точно това се случва.

— Какво е то?

— Курорт, който е наистина нов и различен. Наистина вълнуващ, наистина специален. Току-що се връщам от този курорт — поканиха всички туристически агенции да прекарат там седмица, за да видят какво представлява. Длъжен съм да ти кажа нещо — трябва да отидеш там.

— Наистина?

— Несъмнено — каза Рон Хармън. — Никакво колебание. Ще прекараш фантастично. Аз прекарах фантастично.

— Къде е този курорт? Какво представлява?

— Намира се на остров — отговори Хармън. — Казва се Сан Кристобал.

Кларк не каза нищо. Чувстваше се странно, сякаш е изял нещо сурово, което сега влиза в конфликт със стомаха му.

— Сан Кристобал?

— В Карибско море е — обясни Рон. — Чисто нов остров — не буквално, разбира се, — но нов в смисъл развитие. Построен е тихомълком от група американци, за да бъде най-хубавият курорт на света. И са успели.

— Какво значи това?

— Този остров — отговори Рон — има площ от около пет квадратни мили. Бил е преди всичко оголени корали, храсталаци, нискорасли дървета. После бил продаден, модернизиран и сега... — Рон въздъхна. Погледът му се зарея в пространството.

— И сега?

— Красота.

— Опиши го.

— Красиво.

— Какво правиш там?

— Чудесно е. Никога не съм прекарвал по-добре. Останах цяла седмица. Можех да остана и сто години. Можех да остана цял живот. Беше красиво.

— Какво прави там?

— Виж, там обръщат внимание на подробностите. Всичко е перфектно, до най-дребния детайл. Малките неща, като завесите на душовете, крановете на чешмите и таблите на леглата. И най-дребното нещо е безупречно. Просто ще се влюбиш.

Кларк се замисли за момент.

— Защо ще се влюбя?

— Защото е свършено. Защото там можеш да правиш всичко — наистина всичко. Решаваш какво е и ти предоставят най-модерното, най-съвременното...

— Например?

— Каквото и да е — каза Рон, — просто каквото и да е. Слушай, този курорт е страхотен. Той е цял нов етап в пътешествията и развлекателната индустрия. Ще се влюбиш в него.

— Защо?

Хармън се намръщи.

— Измисли нещо?

— Копрофагия.

— Имаш го! — каза Хармън. — Най-доброто, най-пълното оборудване...

— Копрофагия означава да ядеш лай...

— Няма значение! Ако човешките същества го правят, този курорт е в състояние да допусне най-напредналите, най-...

— Какво?

— Да започна от началото — каза Хармън. — Този курорт е на карибски остров, нали? Добре. Първото нещо е, че никой не знае точно къде се намира. Това е огромна тайна. Първо летиш до Маями, после до Насо, а оттам се качваш на самолет, *без илюминатори*, за да стигнеш до острова. Всички смятат, че е остров от Ексума, Бахамите, но никой не е сигурен. Самолетът е хидроплан и когато кацне...

— В Сан Кристобал?

— Да. В Сан Кристобал. След като кацнеш там, откриваш, че си в най-великолепния, идеално оборудван фантастичен курорт. Ще се влюбиш. Ще се насладиш на всяка минута от престоя си.

— Но... какво правиш там? Тенис, плуване, голф? Какво?

— *Всичко* — каза Рон. — Фантастично е.

Кларк седна. Гледа Хармън дълго, после каза:

— Потвърди полета ми за Мексико Сити.

— Правиш голяма грешка — възрази Хармън.

— Искам да замина за Мексико.

— Мексико е *нищо*.

— Искам да отида там.

— Ти си луд — каза Хармън и отново бръкна в чекмеджето с папките.

9. НАЙ-ДОБРОТО

В осем Кларк се срещна с Джанис Конър в „Орлоф“ Тя беше с черна рокля, изрязана толкова ниско, колкото позволяваха конструкторите на сутиени. Косата ѝ беше вдигната възможно нагоре, доколкото бе успял фризьорът ѝ. Изглеждаше елегантна и доста опасна.

— Жестока си — каза той.

— Благодаря — отговори тя.

„Орлоф“ не беше от ресторантите, в които Кларк ходеше често. Първо, беше много скъп. Второ, беше прекалено холивудски.

Огледа се и видя няколко звезди. Съвсем откровено не обичаше Холивуд. Смяташе, че е лекомислен, глупав, суетен и егоцентричен. Но в Холивуд имаше блясък, а Джанис сякаш се къпеше в този блясък.

Докато чакаха за маса, Джанис му каза, че някога била мажоретка в Калифорнийския университет, че е завършила психология и така е започнала работа при доктор Шайн. Той бил наистина интересен човек, с теории за хипнозата и така нататък. Знаел ли Кларк, че е лекувал множество вещици?

— Не — отговори Кларк, — не знаех.

— Е, така е — каза Джанис Конър.

Поръчаха вечеря. Донесоха им виното. Когато им напълниха чашите, Джанис бръкна в чантата си, извади хапче и го глътна с вино.

— Какво беше това?

— Хапче за глава. Боли ме главата.

— Но какво беше?

— Нещо ново. Фенимор.

— Води до пристрастяване.

— Глупости — каза Джанис Конър. Усмихна му се и се наведе към него над масата, при което деколтето ѝ се разкри в пълния си блясък.

— Не те ли тревожи това?

— Никак. Ако беше опасно, кой лекар би ми го предписал?

— Не знам. — Кларк поклати глава.

— Никой — добави Джанис и му се усмихна. — Толкова си сериозен.

— Не чак толкова.

Дойдоха предястията. Когато свършиха, Джанис бръкна в чантата си и извади друго хапче, лапна го и го преглътна с вино.

— А това какво беше?

— Предпочитам да не казвам.

— Защо?

— Малко е неловко.

— В какъв смисъл?

— Ами, чувствам се напрегната, това е всичко. Мепробамат, двеста.

— О...

— Вземам го, когато съм напрегната.

— О...

— Но това не означава нищо. Нямам предвид нищо лично. Честно казано, намирам те много привлекателен. Ти на нещо ли си?

— На какво нещо?

— Знаеш. Нещо за удоволствие.

— Не.

— Това е изненадващо — каза Джанис. — Мисля си, че щом лекарите имат достъп до всичките онези неща, биха...

— Имаме достъп.

— И не вземаш нищо? Слушай, веднъж бях на декс^[1] цяла седмица. Чувствах се невероятно. Никога няма да го забравя.

— Кое?

— Правил ли си някога любов на декс? Целта ми не е да те накарам да се чувстваш неловко. Просто питам. Правил ли си го, когато си на декс? Страхотно е. Фантастично.

— О...

— Просто е страхотно. — Джанис бръкна в чантата си и извади още едно хапче. Глътна го и каза: — Това е знаеш какво.

— О...

— Да. — Ръгна го с лакът в ребрата.

Апартаментът ѝ беше малък и стilen, с модерно пестеливо обзавеждане. Кларк се огледа.

— Притесняваш ли се? Ето, вземи това.

Отвори малка кутийка на масичката и извади от нея малко сиво хапче. Подаде му напитка.

— Хайде, вземи го.

— Какво е това?

— Б дванайсет. Двайсет и пет микрограма. Наистина ще те извиси.

Той поклати глава.

— Не, благодаря.

— Стига, вземи го.

Той погледна хапчето — беше съвсем малко в дланта му.

— Нямам нужда от това.

— Нужда? Разбира се, че нямаш. Обаче ще се почувстваш по-добре, така или иначе. Виж, вземал ли си някога аскорбинова киселина? Голяма доза имам предвид, например две хиляди и четиристотин милиграма дневно? Знаеш ли как те кара да се чувстваш? Все едно трептиш отвътре? Е, това е по-добро.

Той продължи да възразява още малко, но тя настояваше и накрая той лапна хапчето и го преглътна с мартини. Беше направила много силно мартини — остави пареща дيريا чак до стомаха му, където направи всичко топло и сияйно, горещо червено и пламтящо — стомах, който светеше като сигнална светлина и прозираше през кожата, фланелката, ризата му...

Тя го гледаше.

— Добре ли си? — попита го.

Мартинито го удряше много силно, от стомаха до главата, в която мозъкът му се превръщаше в чаровно розово сияние.

Много, много чаровно.

— Харесваш ли зърната ми? — попита тя.

Той я гледаше, а тя гасеше осветлението, стаята притъмняваше, ставаше много бавно и безметежно тъмна, той се чувстваше уморен и нежен, някак умиротворен.

— Не е ли прекрасно? — попита го тя.

Той отговори, че е, поне си мислеше, че го каза, и се появи слон, голям сив слон във високата трева, където дебнеше женският гепард,

мускулист и коварен, гепардът във високата трева дебне търпеливо, но мускулите под гладката козина са напрегнати, мускули стегнати машинално, животински, с приближаването на слона все повече и повече с тежки стъпки към мястото, където гепардът дебне легнал във високата зелена трева.

— Е? — подкани го тя.

Чу я от огромно разстояние.

— Какво е това? — попита я.

Тя се засмя.

Смехът ѝ отекна в стаята, в ушите му, огромни уши, които поглъщаха звука...

— Какво ми даде? — попита той.

Тя пак се засмя, а смехът ѝ пукаше като лед на покрив, когато се топи от слънцето и капе по керемидите върху заснежената земя.

— Не е ли чудесно? — попита тя.

— Кое?

— Това. — Джанис се засмя. — Наричат го Перуанско зелено. Произвежда се в Перу. Действа на мозъка.

— Без майтап? — каза той. Гласът му беше дебел и плътен, сякаш говореше в огромна бъчва с кленов сироп. Огромна кафява бъчва.

„Това ми се е случвало и преди“, помисли си.

— Не действа — каза тя, — освен с алкохол. Трябва да пиеш, когато го вземаш. Така започва реакцията.

— Реакция?

— Плам пламти — засмя се тя, — котел бълбукай...^[2]

Огньове горят в огромната бъчва, ври течност, парата се издига и обгръща неясни фигури. Танци около кипящата течност.

— Перуанско зелено — каза тя. — Наричат го супертрева.

— Така ли?

— Да, така.

— А как наричат това? — попита той, докато я гледаше.

— Наричат това — отговори тя — „какво правят малките лоши момиченца с малките лоши момченца“.

Почувства, че е доста интересно, наистина достойно за по-нататъшно и по-задълбочено обмисляне, и щеше да се замисли много внимателно и безпристрастно, но откри, че вече не мисли.

Светът се завъртя около него, набра скорост и инерция, после полетя като влак, изпуснат от контрол, самолет, който се разбива в земята, с писък и вой във вятъра, когато земята се спуска нагоре.

След това главата му експлодира и за няколко ослепителни мига той видя чиста бяла светлина.

После нищо.

[1] Вероятно става дума за dextromethorphan — препарат, който потиска кашлицата и се използва като съставка в множество официални лекарства. При предозиране действа като дисоциативен халюциноген. — Б.пр. ↑

[2] „Макбет“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

II РАЯТ

*Ако една урна няма характеристиките на
урна, как можем да я наречем урна?*

Конфуций

10. УСЕЩАНЕ ЗА СИЛА

Отвори очи. Беше тъмно. През отворения прозорец виждаше луната, леко замъглена от смога. Изкашля се и се огледа. Лежеше на канапе, сам в стаята. Надигна се бавно. Някой го бе завил с одеяло. То се свлече и той усети хладния нощен въздух.

Стана с очакването да е нестабилен. Но се оказа спокоен. Всъщност се чувстваше добре. Имаше усещането, че е напълно буден, нащрек, уравновесен.

Много странно чувство — и беше толкова наситено, че чак смущаваше. Огледа стаята още веднъж. В тъмнината изглеждаше непозната — странна, причудлива стая.

Овладея се.

Намираше се в собствения си апартамент.

— Това е смахнато — каза високо.

Собственият му апартамент. Отиде в кухнята, все още невярващ. В спалнята нямаше никого, леглото беше старателно оправено. Което можеше да означава само...

Погледна малката масичка в дневната. Вестникът беше там — вторник, десети октомври.

А бе завел Джанис на вечеря на осми. Вечерта на осми. И това означаваше... Разтри очи. Два дни. Как е възможно!? Наистина ли беше тук от два дни?

Продължи да се разхожда из апартамента, без да разбира.

В кухнята имаше използвана чаша от кафе, в чинийката беше загасена цигара. По филтъра имаше следи от червило.

До чашата видя снимка, откъсната от вестник. На нея се виждаше Шарън Уайлдър, седнала на куфар, с много къса пола, която разкриваше гладки крака. Усмиваше се, седеше много изправена, с изпъчени към фотографите гърди.

Заглавието гласеше: „Шарън на път“. „Път накъде?“ — зачуди се той, после присви очи, за да прочете малкия шрифт. Пишеше, че

Шарън Уайлдър, изгряваща млада звезда от Холивуд, заминава за новия курорт Сан Кристобал.

До входната врата видя пощата си, неотворена. Сред купчината видя телеграма, която отвори. Беше от агенция „Аеро Травъл“:

КЪДЕ СИ? АВИОЛИНИИТЕ И ХОТЕЛЪТ
АНУЛИРАХА РЕЗЕРВАЦИИТЕ ПОРАДИ НЕПЛАЩАНЕ
НА ДЕПОЗИТ. ОБАДИ СЕ НЕЗАБАВНО.

РОН

— По дяволите! — изруга Кларк, вперил поглед в телеграмата. Това беше неприятно. Какво щеше да прави сега?

Ще тръгне с кола. Ще тръгне на юг. Би било хубаво да пътува с кола...

Телефонът иззвъня. Той си погледна часовника, защото си даде сметка, че не знае колко е часът. Беше спрял.

— По дяволите!

Вдигна слушалката.

— Доктор Кларк.

— Роджър? — Женски глас. — Аз съм, Шарън.

— Шарън? Реших, че си заминала.

— Не, глупчо. Трябваше, но отмениха полета. Проблеми със самолета. Ще замина утре сутринта.

— О... Колко е часът?

— Един и петнайсет. Да не би да те събудих?

— Не.

— Добре. Ти добре ли си, Роджър?

— Да.

— Звучиш някак гроги.

— Добре съм — отговори той. Не се чувстваше гроги. Изобщо не се чувстваше уморен. Умът му беше бистър и беше добре, дори много добре.

— Роджър?

— Да?

— Искях да те попитам нещо.

— Да?

— За пътуването.

Шарън млъкна. Той чакаше.

— Сама съм — каза тя след малко. — Както се оказва.

— О...

— И имам два билета. Дадоха ми ги.

— О...

— Струва ми се глупаво единият да изгори.

— Да, така е.

Двамата замълчаха за момент.

— Роджър, добре ли си?

— В колко часа? — попита той.

— Девет и петнайсет.

— Добре.

— Трябва да сме на летището час преди полета.

— Час преди полета.

— Вземи си леки дрехи.

— Добре — каза той.

— Ти си бонбон — каза му Шарън. — Лека нощ.

Чу мляскане, защото тя целуна слушалката, преди да затвори.
Обзе го странно усещане за сила.

11. МАСЛИНКА ИЛИ ЛИМОН?

Наложи се да чука на вратата няколко минути, преди някой да отвори. Появи се Джери — притягаше колана на хавлията около кръста си. Изглеждаше уморен и ядосан.

— Джери, трябва да говоря с теб.

Джери Барнс премигна от светлината на стълбището.

— Родж? Ти ли си?

— Да — отговори Кларк. — Виж, трябва да говоря с теб, важно е.

— Родж... — Джери се засуети с хавлията, дръпна нагоре единия ръкав, погледна си часовника. — Три през нощта е.

— Знам — каза Кларк и влезе в апартамента. — Едва ще успея да си събера багажа.

— Багаж? — Джери се почеса по главата и го погледна. — Какъв багаж?

Кларк влезе в дневната, седна и запали лампата. Джери примижа.

— Джери — каза му, — ти си брокер на борсата, а на мен ми е нужна...

— Аз съм брокер — отвърна Джери — от девет до пет. Поне когато зависи от мен. В три през нощта съм...

— Джери! — извика сънен глас от спалнята. — Какво става?

— Нищо мила — отговори Джери намръщено. Приблужи се до Кларк и прошепна: — Не може ли да стане друг път, Родж? А?

— Коя е? — попита Кларк.

— Линда. Малък дивидент — успя да отговори Джери със сънena усмивка. — Акциите й току-що се покачиха.

— Звучи вълнуващо.

— Уморително — каза Джери и разтри лицето си с длани. — Много уморително.

— Дълги или къси продажби правиш напоследък, Джери?

— Родж — отвърна той, — за бога, три часът е...

— Трябва ми информация. За една корпорация.

— Джер-р-ри-и-и! — извика женският глас. — Върни се при мама!

Джери завъртя очи към тавана, после погледна Кларк.

— Моментът наистина не е подходящ, Роджър, без майтап.

Кларк стана и отиде до хладилника. Джери Барнс винаги държеше там кана мартини. Наля си едно, погледна въпросително Джери и той кимна утвърдително. Кларк наля и второ.

— Поне побързай, а?

— Добре. Джери. Бързам. Интересува ме корпорация от Санта Моника, наречена „Адванс“.

Джери Барнс глътна от напитката и каза:

— О, не! Не пак. И ти ли? Искаш ли маслинка?

— Лимонче — отговори Кларк и завъртя чашата със студеното питие.

Джери пусна в нея резенче лимон.

— Всички се интересуват от „Адванс“.

— Всички?

— Поне шест души ми се обадиха миналия месец. Или били видели сградата, или чули за корпорацията, заинтригувала ги. Проверих я преди време.

— И?

Джери поклати глава.

— Не се продава. Частна корпорация е. Не е на голямата дъска, не е в технологичните компании, не е никъде. Акциите са частна собственост.

— Какво друго знаеш?

Джери Барнс отпи глътка мартини и пак разтри лицето си. Като че ли се разбуди.

— „Адванс“ е странна птица. Стартирала е преди две години с шепа гении в областта на биологията. Тогава са били във Флорида. Първоначалната група, която включва президента, тип на име Харви Блъд, е от океанолози.

— Сериозно?

— И се занимавали с изследвания за правителството. Открили нещо, наречено ВЗА.

— Кое е?

— Вирусно заболяване по акулите, предавано чрез... половите секрети или каквото там правят акулите.

— Това ли значи ВЗА?

— Значи „венерическо заболяване по акулите“, наречено на местен жаргон „трипер на перките“.

— Джери, майтап ли си правиш?

— В три посред нощ? Стига глупости.

— Джер-р-и-и, бей-би...

— Минутка, мила — каза Джери и си наля още едно мартини. — Родж, бога ми, бива си я, наистина. Няма да повярваш. Само бях чувал да се говори за такива момичета...

— „Адванс“ — напомни му Кларк.

— Да. „Адванс“. Добре. Та значи открили оная рибешка болест, изолирали вируса или каквото проклетия е там, и го продали на правителството за яки пари. Щяло да стане голям пробив в биологичните оръжия. След това се захванали да изследват аризонската сънна болест.

— Аризонска...

— Ш-ш-ш. Да. Аризонска сънна болест. Още една болест, която изобретили. Пренася се от осмокраката личинка на една гъсеница по пелина, от северозападна Аризо...

— Надявам се — чу се глас, — че не развалям партито.

Кларк се обърна. На вратата на спалнята стоеше момиче, облечено с горнище на мъжка пижама и сънливо смръщено.

— Линда, това е Роджър. — Джери въздъхна. — Роджър е смахнат доктор.

— О... — каза Линда. Прешляпа боса през стаята до хладилника и си наля питие. — Личи му, че е смахнат.

— Освен това си тръгва — каза Джери и погледна строго Кларк, който се бе заяпал по краката на момичето. Бяха много хубави.

— Да, тъкмо си тръгнах — потвърди Кларк. — Обаче, за „Адванс“...

— Добре, значи така. „Адванс“ започва с тези две болести и ги продава на правителството за големи пари. После потъва в частния сектор. Изцяло. Сега се занимава с други неща.

— Какви?

Джери сви рамене.

— Изглежда, никой не знае. Носят се слухове, че е контрол над мисленето, разни субстанции, генно инженерство... безумни неща. Но никой не знае със сигурност. — Въздъхна. — Все едно, не се продава. Доволен ли си?

— Да — каза Кларк. Глътна мартинито и стана.

— Лека нощ, смахнат докторе — каза Линда със сънena усмивка.

— Приятно ми беше да съм с теб.

— Още не си била с него — обади се Джери.

— Да — каза Линда, — но човек никога не знае.

12.

ВРЕМЕ ЗА ПЪТЕШЕСТВИЕ

— Още една! Така!

Светкавиците бляскаха.

— Сега от другата страна! Точно така! Може ли да видим мъничко краче, госпожице Уайлдър!

Светкавиците — бели, беззвучни експлозии във въздуха. Фотографите се суетяха, щураха се около нея.

— Дайте ни усмивка, госпожице Шарън! Още една!

Тя се обръщаше, махаше с ръка, усмихваше се, после тръгна към стълбата на самолета.

— Това е то, момчета.

— Ау! Шарън.

— Само още една, Шарън.

— Госпожице Уайлдър...

Но тя вече се качваше по стълбата и след миг потъна във вътрешността на машината. Мина между седалките, за да стигне до мястото си в първа класа.

Роджър Кларк я чакаше. Беше видял всичко през илюминатора.

— Боже! Фотографи! — изпъшка Шарън и се отпусна на седалката. — Мразя да позирам. И в тези дрехи! Харесва ли ти костюмът ми?

Бе с костюм от черна кожа със строга кройка и с червен шал на шията.

— Костюмът ти е чудесен — каза Кларк.

— Толкова си сладък — каза Шарън и го целуна по бузата.

Облегна се назад и закопча колана на седалката.

— Е, време е за пътешествие, скъпи.

— Така изглежда.

— Много мило направи, че дойде — каза тя, — особено така внезапно. Чувствах се ужасно, когато ти се обадох.

— Радвам се, че се обади.

Чу се вой и реактивните двигатели заработиха. Последните пасажери се изнизаха през прохода и заеха местата си. Стюардесата затвори вратата.

Отдръпнаха стълбата.

— Ще бъде чудесен полет — каза Шарън. — Така реших.

Кларк попита:

— Как точно ще летим?

— Нищо особено — отговори тя. — Първо директно до Маями. След кратък престой се качваме на полет за Насо. Оттам вземаме хидроплана за Сан Кристобал.

— И къде е Сан Кристобал?

Шарън се засмя.

— Глупчо, това е част от програмата. Никой не знае. Тайна.

Кларк си спомни билетите в спалнята й. Бяха платени от „Адванс“.

— А ти откъде научи за Сан Кристобал?

Шарън въздъхна.

— Ах, вие, докторите. Никога не се отделяте от пациентите достатъчно дълго, за да...

Взе последния брой на бордовото списание, прелисти го набързо и накрая намери каквото търсеше. Подаде списанието на Кларк.

Рекламата, на цяла страница, гласеше:

РАЙСКИ ОСТРОВ

ВСИЧКО ПОД СЛЪНЦЕТО

Никога досега не е имало такъв курорт! Коя е Вашата игра — тенис, плуване, бадминтон, гмуркане, дълбоководен риболов, лов (глигани), водни ски — райският остров притежава най-доброто, най-модерното оборудване за всичко. Или може би предпочитате да прекарвате времето си в нашето казино, да танцувате и да се наслаждавате на кухнята в някой от нашите дванайсет различни клуба. Тук за вас е осигурено всичко, под ръководството на нашите чудесни мениджъри.

Слънцето, разбира се, се грижи само за себе си.
Райски остров: никога досега не е имало нещо подобно.

Имаше и голяма цветна снимка на бряг, кей с яхти, а по-навътре, на сушата, сред тучни морави и в сенките на палми, огромен бял курортен комплекс с хотели, тенискортове и басейни. Беше невероятно красиво.

— Тези реклами се пускат от седмици — каза Шарън. — Всички говорят за това. Всички ще отидат. Казват, че когато е готов, ще бъде курортът на столетието.

— Не е завършен?

— Не е. Сан Кристобал — това е истинското име на острова — е с площ от пет квадратни мили. Компанията, която го разработва, твърди, че няма да го завърши за двайсет години.

— Коя компания е това?

Шарън сви рамене.

— Някаква американска корпорация.

Той я погледна изпитателно.

— „Адванс“?

— Какво „Адванс“?

— Корпорация „Адванс“ — каза Кларк.

За момент тя го изгледа озадачено, после се разсмя.

— Наистина си ме проверявал, нали? Това е фирмата на Джордж. Той е толкова сладък... обаче не, „Адванс“ няма нищо общо с това.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото Джордж ми каза. Те се занимават с какво ли не — електронно контролиране на мозъка, противозачатъчни — но не и с курорти, скъпи.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. — Гледаше го някак странно, като че ли щеше да се ядоса.

— Откъде взе билетите? — попита той.

Тя поклати глава.

— Плачеш за наказание.

— Най-обикновено любопитство.

— Джордж ги взе — каза тя. — Виж, в началото планът беше да тръгна с него.

— О...

— Но той се отказа в последната минута. Заради някаква конференция по ензимите в Детройт. — Шарън погледна през илюминатора. Самолетът рулираше по пистата. Изведнъж ускори, набра скорост, започна да се издига. — А сега — добави — искам да сменя темата.

След час, когато им сервираха напитки, Кларк каза:

— Беше права за едно. Наистина те проверих. Дори се срещнах с Ейбрахам Шайн.

— Той е мил човек — отвърна Шарън и хапна малко от ордьовъра със скариди.

— Спомена, че си се тревожела заради някакви корпорации.

— Да съм се тревожела? Нищо подобно. — Лапна една скарида. — Бях ужасена.

— Защо?

— Не знам. Беше някакъв ирационален страх. Има толкова много огромни сложни компании, а аз съм само едно малко човече, съвсем само. Чувствах се... безсилна.

— И се тревожеше, защото...

— Защото чувствах, че ме контролират — отговори тя и кимна. — Така е. Беше ужасен период от живота ми. Вечер си лягах и чувствах, че някаква гигантска корпорация ме манипулира, както стопанин кучето си, зад кулисите, дърпа невидими конци. Имах чувството, че от мен не зависи нищо, че ме подхвърлят насам-натам.

— Защо се чувстваше така?

— Виж — каза тя и отпи от питието си. Лицето ѝ вече беше поруменяло от предишната напитка — изглеждаше млада, хубава и много секси.

— Ще ти кажа нещо. Животът на едно младо момиче в този град — имам предвид Лос Анджелис — е доста труден. Искаш да влезеш в бизнеса и растеш с тази мисъл, с тази мечта, колко хубаво ще е да ходиш по премиери с лимузина, с рокля от шифон и бяло кожено палто... След това започваш да работиш по въпроса — напускаш

училище на шестнайсет и си казваш, по дяволите алгебрата, аз ще правя филми, започваш работа. Намираш си агент. Аз имах един глупак, Мори Сандуел. Той уреждаше срещи с продуценти, представяше ме тук-там. Продуцентите обясняваха колко е трудно да пробие новачка, как едно начинаещо момиче има нужда от напътствията на човек с опит в бизнеса, човек с контакти. И така, свързваш се с контактите, продължаваш с напътствията, защото си мечтаеш за онази премиера, за слизането от лимузината и името ти над входа на кината. Чудна мечта.

Тя остави чашата.

— И един ден се събуждаш и осъзнаваш какво правиш — висиш с шайка старци по хотелските стаи, пиеш прекалено много, смееш се насила пак прекалено много. И в замяна получаваш третостепенна роля в треторазреден филм.

— И после?

— После попадаш на някой като доктор Шайн. Той беше много добър с мен. Измъкна ме от мислите за манипулиращите корпорации, показва ми нещо друго. Накара ме да повярвам, че мога сама да управлявам съдбата си. И така, разкарах агента, намерих си друг и започнах отначало. Започнах да играя по нови правила — мои правила — и се получи съвсем различна игра.

Впери поглед в него и добави:

— И побеждавам. Вече побеждавам.

В Маями валеше — студен октомврийски дъжд, предвестник на урагана, който се надигаше на юг. Имаха два часа престой на летището и тръгнаха да се разхождат заедно, да гледат витрините на магазините. Хапнаха по един хамбургер с питие. След това Шарън каза, че иска да пробва пуловери в един от магазините на летището. Кларк продължи сам. Тръгна безцелно, без да обръща внимание на нищо. И тогава се усети.

Наблюдаваха го. Нисък мъж с прозрачен дъждобран, под който се виждаше измачкана синя риза.

Кларк продължи още малко, после се обърна.

Мъжът пак беше зад него. Имаше спокойна, безизразна физиономия. Кларк се зачуди дали не е бил сред пътниците в самолета,

но не можеше да си спомни това лице.

Когато се качи на полет 409, от Маями за Насо, Ню Провидънс, беше нащрек. Мъжът с дъждобрана не се качи. Странно. Шарън вече беше на мястото си.

Той седна до нея и попита:

— Намери ли си нещо?

— Не — отговори тя. — Не ми хареса нито един.

В Насо слънцето грееше през пелена от влажни изпарения. В малкия терминал ги посрещна представител на Райския остров, преведе ги през бахамската митница със забележителна лекота, после ги изведе до чакащ автобус. Беше нормален автобус, само дето беше боядисан в огненочервено и топло оранжево, а отстрани с черни букви пишеше: ЕКСПРЕС РАЙСКИ ОСТРОВ.

Качиха се и им дадоха грозде и други плодове, а мъжът обясни, че автобусът ще ги отведе до хидроплана.

— Това е временна организация, приятели — заяви мъжът. — Все още не сме построили писта на самия Райски остров. Работим по това. Разбира се — добави, — за повечето хора хидропланът е истинско преживяване, истинско преживяване.

Кларк гледаше през прозореца през цялото време докато траеше скучното пътуване от летището до пристанището на Насо, разположено под било, на което имаше стара крепост. Автобусът стигна до самия кей и спря пред голям хидроплан. Всички се качиха.

Пасажерската кабина беше тъмна — илюминаторите бяха закрити с черна боя.

— Значи е истина — отбеляза Кларк.

— О, да — отвърна Шарън. — Местоположението е голяма тайна. — Усмихна се. — Разбира се, това е само рекламен трик. Досега десетки хора с яхти и частни самолети са открили острова и са записали координатите му. Но е хубав трик.

Веднага щом самолетът се издигна във въздуха сервираха напитки, но Кларк отказа. Беше уморен, а тъмната кабина без илюминатори предразполагаше към сън. Вероятно беше задрямал, защото се сепна от равномерното поклащане на хидроплана и отвори очи. Не чуваше рева на двигателите.

— Какво стана?

— Кацнахме — отговори Шарън с усмивка. — Току-що го привързаха към кея.

Пътниците започваха да се изправят и да се протягат в прохода между седалките.

— Ако сме привързани за кея, значи... — почна Кларк.

— След няколко минути ще сме на Райския остров — каза Шарън и се усмихна, разцъфнала от радостно вълнение.

Отвориха предната врата и в кабината нахлу слънчева светлина.

13.

НА ИЗТОК ОТ САН КРИСТОБАЛ

Първото му впечатление беше от въздуха — чист и топъл, изпълнен с непознати ухания. Макар че слънцето залязваше зад далечните хълмове и небето започваше да аленее, въздухът си оставаше топъл, раздвижван от лек ветреца. Напълни дробовете си и се огледа.

На кея се тълпяха носачи и пътници с багаж, обаче, когато вдигна поглед, видя гладък бял плаж, на който се плискаха малки вълнички. По-нататък имаше постройка, която, изглежда, беше хотелът. Не видя тенискортове и басейни като в рекламата и реши, че са на друго място.

Макар и наскоро построен, хотелът беше странен на вид — в испански стил, с множество арки, които водеха към малки градини и тераси. Навсякъде имаше цветя, които освен с цвят изпълваха мястото и с аромати. Шарън плесна с ръце.

— Красиво е, нали!?

Кларк трябваше да се съгласи, че е, но когато се огледа, му се стори, че нещо не е наред. Не беше в състояние да определи какво е, но след няколко минути, когато тръгнаха по кея, осъзна.

— Някак е пусто — каза. — Няма никой на плажа. Около хотела също няма жива душа. Почти като в...

— Сигурно всички са вътре и се преобличат за вечеря — отвърна Шарън. — Денят на плажа все пак е доста изтощителен.

— Но пясъкът е равен. Няма никакви следи от стъпки или...

— Глупчо! Заравняват го.

— Какво?

— Всяка вечер. Заравняват го. Идват мъже с големи четки и го сресват, така да се каже. Както се реши кон.

— О...

Когато стигнаха хотела, Кларк реши, че впечатлението му е било погрешно. Докато се регистрираха на рецепцията, чу специфичното

тупкане на тенис топки на някакви далечни кортове. Чу и плискане на вода и смехове край басейн.

Остави Шарън на рецепцията и последва едно пиколо до стаята си. Беше приятна единична стая с изглед към плажа и кея. Точно под балкона му имаше оградено място с бар и излъскан дървен под. Несъмнено вечер мястото се използваше за танци.

Стаята беше обзаведена приятно, с легло, бюро, телевизор...

Сепна се. Телевизор?

Този остров вероятно се намираше на стотици километри от най-близката телевизионна станция. Нямахме как да приемат...

Изведнъж екранът светна и оживя. Беше цветен. Кларк се оказа лице в лице с приятен белокоос мъж с официално облекло.

— Добър вечер, доктор Кларк — каза мъжът. — Аз съм вашият мениджър господин Льофевър. Позволете ми да се възползвам от тази възможност да ви приветствам лично на Райския остров. Надявам се през следващите няколко дни да успеем да превърнем престоя ви тук в истинско запомнящо се преживяване. Ако нещо при нас ви се стори дори в съвсем малка степен неудовлетворително, не се колебайте да ми го съобщите. Телевизорът, между другото, е свързан с вътрешна система. Игрални филми се показват два пъти всеки ден, в седем и в десет часа. Скоро в стаята ви ще дойде сервитьор, който ще ви донесе напитка и плодове. Моля приемоте ги с нашите комплименти и пожелания за най-приятен престой тук.

Екранът изгасна.

— Проклет да съм! — промърмори Кларк и в същия миг на вратата се почука. Влезе момче с червено сако със златни копчета, със сребърен поднос в едната ръка и купа плодове в другата.

— Поздрави от управата, доктор Кларк — каза момчето. — Ако се нуждаете от още нещо, моля, обадете ни се.

Кларк бръкна в джоба си, за да извади бакшиш.

— Не, сър, благодаря, не е нужно — каза момчето и си тръгна.

Кларк погледна купата с плодове, после напитката. Беше доста странна — пенеста и оранжева, с черешки на дъното. На подноса до чашата имаше малка картичка.

Манговият пунш е специалитет на острова е любим на местното население от векове.

Приемете го с нашите уважения.

Отпи предпазливо — напитката беше с остър, сладко-кисел вкус, много силна. Отпи още веднъж и реши, че му харесва.

Излезе с чашата на балкона, седна на удобния шезлонг и качи краката си на парапета. Оттук виждаше част от дансинга и бара долу и пристанището, където спускащата се нощ постепенно обгръщаше леко поклащащите се яхти и лодки. Беше тихо и спокойно, макар че все още чуваше тенис топките и смеха от басейна.

Реши, че ще е много приятна почивка.

Телефонът иззвъня. Той понечи да влезе вътре, за да вдигне, но видя, че има апарат и на терасата.

— Помислили са за всичко — каза на глас и вдигна.

— Ало?

— Роджър? Шарън съм. Е, не е ли чудесно? Нали е най-прекрасното място, на което си бил? Опитал ли манговия пунш?

Той се съгласи, че е чудесно, и се уговориха да се срещнат час преди вечерята за по пиене.

Влезе вътре, за да вземе душ. Докато разопаковаше багажа си, долови някакво особено жужене. Отначало не успя да разбере откъде идва — звукът беше мек, монотонен. Обиколи стаята, напрегнал слух.

Тогавя разбра, че идва от телевизора. Странно. Реши, че трябва да уведоми управата. Тупна телевизора и звукът спря.

Е, толкова по въпроса.

Животът му се превърна в идилия.

След първия ден престана да си носи часовника, а когато след три дни случайно се изпречи пред очите му, видя, че е спрял. Беше му все едно. Струваше му се съвсем уместно на този остров времето да е спряло. Прекарваше си великолепно.

Първата вечер вечеряха с Шарън в хотела и беше приятно изненадан от качеството на храната. След това отидоха на дискотека —

една от трите в новия курорт на острова. Беше жестока, кипяща от живот. Кларк се напи и се забавлява отлично.

На следващия ден игра тенис с Шарън и откри, че тя играе яростно — истински боец. Беше с много къса пола и много прилепнала блузка и използваше всяка възможност, за да го разсейва с чара си. Би го жестоко първия сет. Следващите два той се бори отчаяно и спечели третия с 22 — 20. След това, изтощени, разгорещени и весели, плуваха в басейна с олимпийски размери и се излегнаха на слънце, за да съхнат. Вечеряха в ресторант с местна кухня: поръчаха си скариди и други странни неща, но всичко беше отлично. Любиха се страстно, след което той заспа непробудно.

Следващият ден беше повече или по-малко същият. На последващия се качиха на ветроход и обиколиха северния нос на острова, покрай неземно красив скалист бряг. Гмуркаха се в топли води, гъмжащи от риби с ярки цветове, които се разбягваха подплашени.

Кларк се чувстваше чудесно.

На следващия ден игра тенис толкова енергично, че скъса кордата на ракетата си. Шарън се смя, той я покани на пиетие и рано следобед отидоха в стаята му.

И така минаваше времето, ден след ден. От време на време някой от другите гости — а Кларк смяташе, че са необикновено приятни и интересни хора — идваше при тях и казваше: „Нали е фантастично? Нали е идеално!?“

И Кларк се съгласяваше. Беше абсолютно, напълно, тотално идеално.

Събуди се посред нощ със странна внезапност — в един момент беше заспал, в следващия се оказа съвсем буден, вперил поглед в тавана.

Нещо не беше наред.

Осъзна го с плашеща увереност. Нещо не беше наред. Не можеше да определи какво е, но беше съвсем сигурен.

Лежеше в леглото и се заслушваше.

Чу звуците на океана — вятърът ги донасяше през отворената врата на терасата. Чу писукането на някаква нощна птица, скрита в дърветата някъде около хотела.

Иначе нищо особено.

Седна в леглото. Стаята беше позната, неговата стая, неговото легло, неговото бюро в ъгъла, с писмото до Рон Хармън от „Аеро“, което беше започнал да пише, но така и не бе довършил.

На едната стена беше подпряна тенисракетата със скъсаната корда.

Всичко изглеждаше съвсем нормално.

Надигна се бавно, чудеше се какво е прекъснало съня му. Стана и тръгна към банята... и срита нещо на пода.

Запали лампата и погледна.

Поднос.

Прост железен поднос, изподраскан и очукан, като подносите от евтините денонощни закусвални. На подноса видя купа супа, рядка жълта кашица, вече студена. До купата имаше чиния с неапетитна на вид яхния и чаша вода.

Загледа се в подноса и остана така дълго време. Струваше му се абсурдно — този евтин поднос, с кошмарна храна, оставен в стаята му. Как бе попаднал тук?

Вгледа се внимателно. Яхнията беше изядена наполовина. На чинията беше подпряна вилица. Гребна хапка и опита.

Ужасно. Отвратително. Отиде в банята, за да изплюе, запали лампата и...

Втренчи се в отражението си в огледалото. Очите му бяха зачервени и хлътнали. Брадата му беше поне на няколко дни. Кожата му беше бледа.

И както стоеше в банята, чу тътен на буря. Вятърът задуха по-силно.

Намръщи се, изплю халката и излезе на балкона.

Не можеше да повярва на очите си.

Кеят беше, оголен. Всички лодки бяха изтеглени на брега и вързани за дървета. Плажът беше мокър и грозен.

Лакираният дансинг долу беше подгизнал, навсякъде имаше локви. Барът беше затворен и опакован в брезентово покривало. Погледна цветята на балкона, които се изкачваха по парапета. Бяха със затворени чашки, обрулени от дъжда, посърнали.

От оловното небе закапаха първите едри капки дъжд, бурята отново забуча.

„Боже — помисли си. — Тук вали от много дни“.

Колко време бе минало?

Върна се в банята, за да се изпикае. Трепереше от някакъв нов, смразяващ страх. Всичко това беше толкова ужасяващо, че всъщност изобщо не се изненада, когато видя, че урината му е ярко, флуоресцентно синя.

14.

ДОХОДОНОСНА СЛУЖБА

Облече се бързо — памучни панталони, маратонки и пуловер. Беше взел само един и сега се радваше — беше студено.

След като се облече, хвърли още един поглед към подноса с яхнията до леглото.

Излезе от стаята. Коридорът беше тих.

Тръгна бавно към стълбището в единия му край — отказа се от асансьора. Хотелът беше тих, ако не се броеше надигащият се тътен на бурята.

Стигна до стълбището и спря. Откъм приземния етаж се чуваха приглушени гласове и шумолене. Докато се ослушваше, чу да приближават стъпки, качваха се към него.

В първия момент се изплаши и отстъпи назад. След това видя врата с надпис „Служебно помещение“. Беше отключено и той се мушна между кофите и метлите. Остави вратата откρεхната и зачака.

След малко се появиха двама души — келнер с червено сако и хубаво младо момиче по бикини. Тръгнаха бавно, ръка за ръка, по коридора. Момичето изглеждаше някак нестабилно и се облягаше на келнера, за да запази равновесие. И току се кискаше.

Стигнаха до стаята ѝ и спряха. Келнерът отключи, след като намери ключа сред много други, на голяма халка, окачена на колана му. Момичето обви врата му с ръце и го целуна звучно.

— Благодаря ти за хубавата вечер, скъпи. — И след това попита: — Ще правим ли...

— Разбира се — отговори келнерът. Задържа вратата отворена и момичето влезе в стаята.

— Толкова вълнуващо правиш любов — каза момичето.

— Да, скъпа — отвърна келнерът и затвори вратата. След няколко секунди излезе в коридора, мина покрай две врати и отвори третата. Изчезна вътре, после излезе с възпълен мъж на средна възраст.

— А... — каза мъжът. — Очарователна сутрин, нали, Линда?

— О, да — отговори келнерът.

— Това разкошно слънце... човек не може да не се чувства чудесно!

— Разбира се — съгласи се келнерът.

— След закуска ще поиграем тенис, нали?

— Ще е чудесно — каза келнерът.

— Добро момиче си ти, Линда — каза мъжът.

Минаха покрай Кларк към стълбите. Той изчака, докато вече не чуваше гласовете им, после излезе от стаичката.

Спусна се предпазливо надолу.

Когато стигна партера, надникна зад ъгъла, за да огледа фойето. Спомняше си го като чаровно пространство със семпло бюро и излъскани мраморни подове. И много цветя, навсякъде. Сега изглеждаше съвсем различно.

Широка лъскава постелка от пластмасово фолио покриваше пода. Беше много голяма, може би двајсет квадратни метра, и на нея се бяха излегнали десетина гости по бански костюми. Отгоре беше монтирана скара с ултравиолетови лампи, които огряваха постелката и гостите.

За тях се грижеха петима-шестима келнери. От време на време се чуваше тих сигнал и някой от келнерите се спускаше към съответния гост и му помагаше да се обърне. Гостите следваха инструкциите с щастливи добродушни усмивки. Изглеждаха напълно будни и при всяко обръщане разменяха с келнерите по няколко думи.

Помежду си самите келнери разговаряха с тихи недоволни гласове.

— Досада — каза един.

— Дъждът скоро ще спре и ще работим както обикновено, по час на балкона всеки ден.

— Мразя това. Винаги, когато има буря, променяме проклетия график.

Друг се засмя.

— Не можем да пуснем гостите да се приберат у дома без тен, нали?

— О, не. Няма начин.

Минаха няколко минути, преди Кларк да осъзнае какво се случва. След това се измъкна от скривалището си и тръгна към бюрото на рецепцията. Никой не го видя.

Келнерите не внимаваха — и защо да внимават?

Гостите бяха дрогирани до козирката.

Той спря до бюрото и приклепна в сянката. Вляво от него беше терасата, а отвън — басейнът и тенискортовете. Излезе от фоайето в дъждовната тъмнина.

Маратонките му изскърцаха върху дансинга. Той погледна назад и с изненада забеляза, че не е дървен, а от пластмаса. Много реалистична имитация.

Тръгна към градините по мокра тясна пътека, която водеше към...

Спря.

Нямаше плувен басейн. Никакъв. Имаше обаче кула за скокове. Беше я видял още с пристигането си да стърчи над дърветата. Но се оказа, че е забита в бетон и е заобиколена от пръст.

Никакъв басейн.

Намръщи се. Спомняше си го твърде ясно — прекрасен искрящ басейн с олимпийски размери, с кула за скачане в единия край и бар в другия, където можеш да стоиш до кръста във водата и да пиеш пуншове от манго, докато ти се доспи. После можеше да се изтегнеш на някой от шезлонгите, подредени по бетонната площадка около басейна.

Какво ставаше тук, по дяволите?

Мина през калта и стигна под кулата — беше много кално от дъжда. Продължи по-нататък, към тенискортовете, дванайсет, изрядно поддържани, с бели линии, които се подновяваха всеки ден.

И пак се сепна.

Нямаше тенискортове.

Вместо това сред храсталаците видя малка метална барака. Отвори вратата и видя някакво електронно оборудване и ролков магнетофон.

Включи го.

Тун!... Тун!

Женско кискане, по-дълбок мъжки смях.

Тун!

Изключи записа. Звуците изчезнаха.

— Много изискано — каза той високо.

— Така смятаме — отвърна глас. Той се обърна и видя усмихнат белокож мъж. Беше Льофевър, мениджърът.

— Виждам, че си готов за работа — добави Льофевър.

— Работа?

— Да, разбира се. Последвай ме, ако обичаш. — Погледна нагоре, към небето. — Отвратителна нощ. Ще завали всяка минута. По-добре да влезем, не мислиш ли?

Замаян, той последва Льофевър през хрусталаците към хотела. Влязоха във фоайето, където келнерите все още обръщаха гостите под ултравиолетовите лампи. Кимаха учтиво на Кларк. Не изглеждаха изненадани, че го виждат.

— Насам, доктор Кларк — каза Льофевър. Въведе го в комфортно обзаведен кабинет и затвори вратата.

— Подгизнал си — каза Льофевър. — В банята има кърпа — кимна към вратата, — можеш да се избършеш, ако искаш. Няма смисъл да настиваш, нали? Всъщност това е един от проблемите, с които ще се занимаваш много скоро.

— Кой по-точно?

— Нстинките, доктор Кларк. Опитваме да опазим гостите от тях, но...

Сви рамене.

Кларк отиде в банята, взе кърпа и си избърса косата.

— Не знам какво става тук, но има някаква грешка...

— Няма грешка — отвърна Льофевър с усмивка.

— Но аз не разбирам. Хората са...

— Напротив, доктор Кларк. Разбираш идеално. Ние управляваме курорт, който не съществува. Както лично се убеди преди малко. Имаме фасада — тази сграда, стаите горе, — но освен това няма нищо. Всичко останало, което е необходимо, предоставяме с помощта на субстанцията.

Кларк кимна.

— Субстанцията, която оцветява урината в синьо.

— Именно. Много полезна субстанция. Разбираш, докторе, тук участваме в нещо като експеримент, експеримент с възприятията. Знаем — всички знаят, че възприятията се променят от състоянието на

психиката. Можеш да се храниш в най-добрия ресторант на света и да поръчваш най-качествената храна, но ако си в лошо настроение, ако бизнесът ти е банкрутирал или жена ти току-що те е напуснала, тогава тази най-вкусна храна ще има вкус на трици. И обратно — отвратителна храна в долнопробен ресторант може да прилича на кралски банкет, ако психиката ти е предразположена да го превърне в такъв.

— Не виждам какво общо има всичко това с...

— Всичко това — каза Льофевър и посочи с жест наоколо, — всичко това е един вид екстремнен експеримент. Приемаме, че състоянието на психиката оцветява преживяванията ни, независимо от обективната реалност. Обикновено човек трябва да контролира преживяванията си, за да постигне търсеното психическо състояние — за да се чувства щастлив, здрав и безгрижен, трябва да харчи огромни суми например, за да отиде в някой курорт, където да изпълняват прищевките му. Какво ще стане обаче, ако можем да контролираме психическото състояние, независимо от преживяванията? Е? Какво става тогава?

— Субстанцията — каза Кларк.

— Да. Точно така. Това е идеална субстанция за контролиране на психическото състояние. Тя създава психическа... да, *податливост*. Внушаемостта се повишава до удивителна степен. Човек става податлив на внушения и е в състояние да живее в пълно щастие в рамките на внушението, до прилагането на ново внушение.

— Тенисракетата ми.

— Точно. Преди два дни момчетата влязоха в стаята ти, срязаха кордата на тенисракетата и ти внушиха, че си я скъсал сам, в истинска битка на тенискорта. Ти прие идеята съвсем щастлив.

— През цялото време ли съм на тази субстанция?

— О, да. Още от първия мангов пунш. И разбира се, звукът...

— От телевизора?

— Да. Това е определена честота, която може да бъде възпроизведена с камертон като този тук. — Вдигна малък излъскан камертон и го удари в масата. Разнесе се мек звук.

— Този камертон вибрира с 423 трептения. Това е резонансната честота на аудиокомпонентата на алфа-вълните на мозъка. За нормален

човек това не е нещо повече от обикновен дразнител. Под въздействието на субстанцията обаче... Е, искаш ли да ти покажа?

— Да — отговори Кларк.

— Ела.

Излязоха от кабинета и Льофевър попита един от келнерите:

— Някой прави ли секс тази вечер?

— Жената от 24-та стая — отговори келнерът.

— Обработихте ли я вече със звук?

— Не, не още.

— Добре.

Поведе Кларк към асансьора. Качиха се на втория етаж и стигнаха до 24-та стая. Льофевър отключи и влезе.

На леглото лежеше момиче. Беше същото, което Кларк бе видял да се качва по стълбите с келнера. Красивата млада блондинка с бели бикини.

Когато влязоха, тя седна и се усмихна неуверено.

— Скъпи? — каза с питащ глас.

— Да, скъпа — отвърна Льофевър. — Аз съм.

— О... — каза момичето и се усмихна щастливо. — Чаках те.

— Ето ме.

Тя се усмихна, после погледна към Кларк.

— Но ти си довел и друг!

— Не, скъпа. Заблудила си се. Сам съм, няма друг.

— О... — каза момичето, вперило поглед в Кларк. — Сигурно наистина съм се заблудила. Обичаш ли ме много?

— Много те обичам, скъпа.

— Дошъл си, за да се любим, нали?

— Да — отговори Льофевър.

— Щастлива съм — каза момичето.

— Съблечи се и ме чакай в леглото — каза Льофевър. — Ще отида до банята за момент и идвам.

— Добре — отвърна момичето. Стана и свали бикините си. Кларк и Льофевър останаха до леглото.

— Не ме чуваш да говоря в банята, нали, скъпа — каза Льофевър.

— Не те чувам — отвърна момичето.

— Виждаш ли — обърна се Льофевър към Кларк, — тя е напълно щастлива с усещанията, които сама си създава. Ще забележиш неувереността в думите ѝ. Дължи се на факта, че ѝ е нужен основен стимул, минимално насочване от някой страничен човек. От мен. Каквото и да ѝ кажа, ще го приеме. Ако ѝ кажа, че ние двамата не сме в стаята, значи не сме.

— За кого те взема? — попита Кларк.

— Не знам — отговори Льофевър. — И не искам да я притискам прекалено. Скоро ще разбереш, че хората, които са на тази субстанция, имат начин да ти кажат какви усещания искат да изживеят. Тя несъмнено смята, че съм любовникът или съпругът ѝ, или когото другото иска да вярва, че съм. Не съм направил нищо, за да променя това възприятие. Ако ѝ кажа, че съм баща ѝ например, ще изпадне в паника. Не съм заявявал такова нещо. Просто следвам знаците ѝ и подкрепям нужните от тях.

— И тя приема всичко. Заради субстанцията.

— Да. Но тази субстанция има и друго действие, от съвсем различен порядък, което досега не е и сънувано. Защото когато чуе звука на камертона... всъщност по-добре виж сам.

Момичето беше в леглото, завито до брадичката с чаршафа. Гледаше тавана съвсем спокойно.

— Скъпи — каза.

— Тук съм — отговори Льофевър. — Обичам те.

Момичето остана в същото положение, без да откъсва поглед от тавана. След малко каза:

— Любиш се красиво.

Льофевър удари рязко камертона. Момичето затвори очи, тялото му за момент се напрегна, после се отпусна. Изведнъж като че ли заспа дълбоко.

Кларк започна да разбира.

— Тя е в кома.

— Да. Не може да бъде събудена в продължение на дванайсет до шестнайсет часа, но е в пълна безопасност, уверявам те. Всъщност преживява фантастични удоволствия. В това е красотата на нашата субстанция — стимулира директно центрове на удоволствието в мозъка, в комбинация с правилните звукови стимули. В продължение

на дванайсет часа тя ще изпитва единствено чисто, пълно, фантастично удоволствие.

— А после?

— Ще получи още от субстанцията. И още, до сутринта на отпътуването си. В този последен ден дозата ще бъде намалена. Тя ще започне да се буди едва когато е на хидроплана и лети към Насо. Когато се събуди, ще се чувства освежена и пълна с енергия, ще има фантастичен тен и ще прелива от чудесни спомени.

— Много удобно.

— Да, наистина — каза Льофевър. — Тази субстанция е истински пробив.

Излязоха от стаята, тръгнаха по коридора и Кларк попита:

— Какъв точно е съставът на субстанцията?

— Не сме сигурни. Все още не е анализирана напълно.

— Но я прилагате...

— О, да — отвърна Льофевър и махна с ръка. — Напълно безопасна е. Можеш да съдиш по себе си. Напълно безопасна.

— Как се нарича?

— Няма име. В края на краищата защо да ѝ даваме име? Кой иска да знае някакво си име? Субстанцията няма да се продава на пазара, няма да е масово достъпна. Представяш ли си какво ще стане, ако е достъпна? — Льофевър поклати глава. — Целият свят ще блокира, защото ще изпадне в кома. Производството ще спре. Търговията ще изчезне. Войните ще приключат по средата на сраженията. Животът, какъвто го познаваме, просто ще *спре*.

Кларк мълчеше.

— Когато ние, в „Адванс“, разработвахме тази субстанция, много добре си давахме сметка за потенциала ѝ. Охранявахме я много внимателно и планирахме само ограничено комерсиално приложение. При това положение, виждаш, субстанцията е чудесна. Хората идват тук, прекарват почивката си прекрасно, после се прибират у дома освежени и щастливи. Връщат се към нормалния си, активен живот, без никаква вреда от преживяното — всъщност дори имат полза от него. Не смяташ ли, че сме постигнали нещо чудесно?

— Не — отговори Кларк.

— Това е много странно — отбеляза Льофевър. — Служител на корпорацията да изказва такова мнение...

— Каква корпорация?

— „Адванс“, разбира се. Защо според теб те събудихме? Трябва да започнеш работа веднага.

Когато се върнаха в кабинета, Льофевър му показва материалите.

— Виждаш ли? Няма никакво съмнение. Ти си служител на „Адванс“. Това е договорът, който си подписал, когато си посетил офиса ни в Санта Моника.

Плъзна по бюрото фотокопие на формуляр.

— Аз съм подписал...

И изведнъж си спомни дребничката дама в приемната. Там наистина бе подписал нещо.

— И снимките ти, разбира се. Ръкуваш се с Харви Блъд, президента на корпорацията. Ръкуваш се с Джордж К. Вашингтон. В договора е записано, между другото, че подробно си запознат с експерименталното вещество и си приел да наблюдаваш дейностите в курорта до края на месеца.

Усмихна се и добави:

— А тук има осребрен чек, депозиран в банковата ти сметка. И още един: Общо малко повече от седем хиляди долара. Значи, виждаш, че си служител, в това няма никакво съмнение. И доста добре платен служител при това.

Кларк замълча. Спомни си всичко, от самото начало: първо ангела, после Шарън...

— Всичко това е планирано — каза след малко. — Планирали сте как да ме доведете тук, всичко сте нагласили...

— Нека кажем — прекъсна го Льофевър, — че сме ти помогнали да вземеш решение. Така. През остатъка от престоя ти тук — до края на месеца, докато нашият постоянен лекар се върне от *неговата* почивка — ще имаш доста работа. Тук-там се натъкваме на дребни проблеми, така да се каже. Няма нищо общо със субстанцията, периферни са. Например млада дама заспива на балкона без облекло и получава жестоки изгаряния от слънцето. Трябва да я лекуваме, за да не е нещастна, когато се прибере у дома. Или някой господин се разболява от пневмония. В момента имаме два случая, заради лошото време. Нуждаят се от терапия с пеницилин и каквото друго намериш за необходимо. В края на краищата ти си лекар.

Кларк седеше спокойно. Втренчи се в Льофевър и каза:

— Съжалявам.

— Съжаляваш?

— Да. Съжалявам. Няма да играя.

Льофевър се намръщи.

— Това е много сериозно решение от твоя страна.

— Съжалявам.

— Искрено те съветвам да преосмислиш решението си.

Кларк поклати глава.

— Не.

— Би трябвало да си даваш сметка, разбира се, че сме подготвени за подобни евентуалности. Подготвени сме за възможността да отхвърлиш нашия план и да започнеш да действаш по свой. Да се чудиш как да издадеш организацията ни, да информираш света, да кажеш на всички за идеалната субстанция. Е?

Лицето на Кларк остана безизразно, но всъщност подобни мисли бяха минавали през главата му.

— Разработили сме метод за справяне с подобни идеи — добави Льофевър, натисна един бутон на бюрото си и в кабинета влязоха двама келнери. Застанаха мълчаливо до вратата.

— Мисля — каза Льофевър, — че демонстрацията е най-доброто средство.

И преди Кларк да осъзнае какво се случва, двамата келнери го хванаха и го задържаха, а Льофевър пристъпи напред с нещо като пистолет, опря го в ръката му и натисна спусъка. Чу се леко съскане, нещо го парна.

— Пуснете го.

Келнерите пуснаха Кларк. Той престана да се съпротивлява и започна да разтрива ръката си.

— Какво беше това?

— Изненадваш ме, докторе — отвърна Льофевър. — Мислех, че ще се сетиш и сам. Току-що получи доза от друга субстанция. Действието ѝ е противоположно на действието на субстанцията, която даваме тук. Пълна противоположност.

Кларк чакаше, готвеше се за някакво усещане. Не се случи нищо. Чувстваше се леко замаян, но това бе всичко.

— От друга страна, вътрешните центрове в задната част на таламуса — каза Льофевър — могат да предизвикат много особени

усещания. При съответната стимулация, разбира се.
Извади камертона. Металът заблестя на светлината.
След това замахна рязко и го удари в масата.
Кларк чу жужене.

15. ОБРАТ

Не усети никаква незабавна промяна. Продължаваше да седи в кабинета, вперил поглед в Льофевър; двамата мъже още стояха зад гърба му. Продължаваше да разтрива ръката си — все още го болеше от пневматичната подкожна инжекция.

Постепенно си даде сметка, че в стаята е настъпила неземна тишина, никаква неподвижност, беззвучие. Погледна назад към единия от мъжете и с изненада видя, че говори.

Погледна Льофевър, който отговори нещо на келнера.

Кларк не чуваше нищо. Виждаше устните да се движат, наблюдаваше как Льофевър жестикулира и се усмихва, но не чуваше нищо.

— Това е трик — каза високо. — Само се преструвате, че говорите. Опитвайте да ме сплашите.

Льофевър се обърна към него, каза нещо и поклати глава. Кларк опита да разбере какво му говори по движението на устните, но не успя.

— Опитвайте да ме сплашите.

Изведнъж осъзна, че не чува и никакви други звуци. Нормалните звуци — стъпките по пода, тиктакането на часовника на бюрото, дишането, движенията, дъжда вън — не чуваше нищо. Не чуваше дори собственото си...

— Сърцето ми — каза и долепи длан до гърдите си. Не почувства нищо. Изплашен, улови китката си, за да напипа пулса.

Нямаше пулс.

— Сърцето ми е спряло.

Бяха го отровили. Почувства как го полазва студ, най-напред по ръцете и краката, после по цялото тяло. Мразовит, сив студ.

— Вие ме убивате.

Стаята продължаваше да е безмълвна, мъжете продължаваха да стоят и да го наблюдават. Той пое дълбоко дъх, но дробовете му не

действаха. Въздухът засядаше в гърлото му. Чувстваше се замаян, задъхваше се.

Те го убиваха.

В един момент беше в състояние да седи на стола и да си казва: „Това не се случва, това е само дрога“, а в следващия го връхлетя паника. Скочи и се заклатушка към вратата. Мъжете стояха и го гледаха как се опитва да улови дръжката, как ледените му пръсти се плъзгат по метала, неспособни да стискат, да усещат докосването. Вече трепереше, тялото му се тресеше и беше неспособен да се овладее. Падна на колене, останал без сили, и се опря на вратата. Усети как силни ръце го вдигат и отново го слагат на стола.

Льофевър стоеше зад бюрото. Запали цигара и издиша сив дим към Кларк. Кларк гледаше как димът се носи към него. Да, това беше — отровен газ. Субстанцията беше само за отвличане на вниманието. Всъщност използваха газ.

Помириса въздуха и в първия момент не усети нищо.

После започна да усеща миризма на хубав тютюн, после... на нещо друго.

Кисело, остро, парещо.

Отровен газ.

Льофевър го наблюдаваше и се смееше беззвучно. Докато се смееше, димът излизаше от устата му.

Кларк беше плувнал в студена пот. Продължаваше да трепери и да се тресе. Затвори очи и извърна лице от газа — последен, окончателен опит, опит да избегне, да забави неизбежното.

И тогава се случи нещо ново. Почувства около себе си хладен въздух, свеж и чист. Чу гласове и спря да трепери.

Когато отвори очи, Льофевър му подаде кърпа и каза:

— Не е зле, нали?

Кларк не можеше да говори. Седеше на стола слаб и уморен, едва успяваше да си поеме дъх.

— Разбира се — добави Льофевър, — това беше съвсем малка доза. Петнайсет секунди — оставихме те да преживееш само толкова — при съвсем малка доза. Дори не сънува. И — добави — можеш да си благодарен, че стана така.

Седна зад бюрото.

— Но, доктор Кларк, следващия път няма да използваме малка доза и няма да ограничаваме стреса в рамките на петнайсет секунди. Уверявам те, че преживяванията ще са несравнимо по-неприятни.

Въздъхна.

— Тази субстанция е много интересна, трябва да знаеш. — При експериментите с маймуни и шимпанзета установихме, че животните не оцеляват след продължително подлагане на въздействието ѝ. Всичките се самоубиха по най-странни начини. Една маймунка се удуши с опашката си — много любопитно. Както виждаш, субстанцията е нетърпима. Съществото, което е под въздействието ѝ, е готово на всичко, за да се освободи от него. Мисля, че разбираш.

— Да, струва ми се — каза Кларк и избърса лицето си с кърпата.

— Добре. Тогава да се залавяме за работа. В стая четиринайсета има дама с лошо слънчево изгаряне на гърба. Нуждае се от грижа. Господинът в стая дванайсет има начални симптоми на бронхопневмония. Нужни са лекарства. Жената от стая...

Кларк го изслуша, а когато Льофевър свърши, се зае с работа.

През следващите дни разбра системата на курорта много добре. Гостите получаваха начална доза от субстанцията с манговия пунш. След това я приемаха във вид на обикновено хапче, с чаша вода. Хапчето се даваше от служител, който трябваше да се увери, че е изпито.

Продължителността на въздействието беше около шестнайсет часа и беше удивително еднаква. Дозировките и графици се вписваха в голяма таблица долу на рецепцията. Имаше и още една голяма таблица, която съдържаха лична информация за всеки гост, доминиращите му фантазии за случващото се („Енергичен спортист, лов и риболов през целия престой“, „Пристрастен към хазарта, преживява печеливша поредица“, „Прекарва отпуската си със секретарка на име Алис“), за да знаят келнерите какво да правят с гостите.

На всеки втори ден от престоя си всеки гост получаваше „полет“ — епизод на сладостна кома, предизвикан от тон, пускан през телевизора. Льофевър обясняваше, че тези епизоди трябвало да са през известен интервал, тъй като били много интензивни като изживяване.

Храната се предлагаше три пъти на ден на гости, които не са в кома. Приготвяше се в мръсна кухня зад главната хотелска постройка и беше отвратителна, но пък се сервираше внимателно.

Келнерът донасяше подноса и го слагаше на пода. Казваше на госта:

— Къде бихте желали да вечеряте днес?

— Ами... в главната трапезария.

— В нея сте.

— О, чудесно!

След това келнерът питаше:

— Какво ще желаете за вечеря?

— Може ли менюто?

— Вече го държите.

— О, да — отговаряше гостът. — Вярно. — След това се вторачваше в празните си длани. — Така, да видим... пресни ли са омарите?

— Да, сър.

— Тогава ще взема омар. За начало черен хайвер и бутилка „Дом Периньон“ четирийсет и девета.

— Чудесно, сър. Заповядайте. — Келнерът сочеше подноса.

— Отлично — казваше гостът и започваше да се храни. — Чудесна храна, наистина чудесна.

Льофевър добави към храненето допълнителен щрих:

— Всъщност — каза той — повечето ни гости отслабват при престоя си тук. Убедени са, че се хранят обилно, и смятат, че това е чудесно, но на практика не ядат много. Поради това отслабват — два килограма три килограма, пет килограма. Забелязват го, когато се приберат у дома и неизменно са доволни. Мислят, че са били активни физически и са спортували, и заради това са отслабнали, въпреки солидното хранене. Характерно за нашата култура е, че *никой* не се оплаква ако отслабне.

Гостите прекарваха почти цялото време по стаите си. В слънчевите дни ги извеждаха на балкона, за да се пекат на слънце и да получават загар. При лошо време почти не се занимаваха с тях. През два дни група „коректори“ обикаляха стаите и разговаряха с гостите. Задачата им беше да подкрепят фантазиите чрез коригиране на околната среда.

Коректорите бяха трима — психолог, социолог и самият Льофевър. Един ден Кларк ги придружи по време на обиколката им.

Разговаряха с един от гостите, който каза:

— Правих секс с жена си снощи на плажа и сега панталоните ми са пълни с пясък. — Засмя се и добави: — И ги скъсах.

Льофевър напълни маншетите на панталоните му с пясък и леко ги скъса.

— Какво друго?

— Похапнах чудесно снощи, но май съм се напил. По вратовръзката ми има сос от скаридите.

Социологът отиде до шкафа, намери една вратовръзка и я накапа с кетчуп.

В следващата стая една жена каза, че била плувала в океана предния ден, но забравила да си свали часовника. И сега бил спрял.

— Да, така е — каза Льофевър, свали часовника ѝ и го пусна в чаша солена вода.

— Виждаш ли — обясни Льофевър на Кларк, — коректорите се грижат за дребните промени в околната среда, които съответстват на фантазиите на гостите. Самите промени са лесни. Свеждат се до тесен кръг проблеми — петна по дрехи, часовници в солена вода, скъсани корди на тенисракети.

Кларк кимна. Помнеше своята тенисракета.

— Също така се грижим, ако се налага, гостите да получат дребни рани и охлузвания. Обикновено става с местна упойка и груба шкурка. Понякога, много рядко, попадаме на гости, които фантазират, че са получили сериозни наранявания. Един мъж смяташе, че се е порязал лошо с нож, докато ловил риба. Друг смяташе, че е ослепил едното си око с барут, докато бил на лов.

— Какво правите в тези случаи?

— Това — отговори Льофевър — е работа на нашия психолог.

Психологът — слаб мъж със спортна риза и измачкани памучни панталони, се усмихна стеснително:

— Проучвам основните причини за тези автодеструктивни фантазии. И ги коригирам. Процесът е бавен, понякога трае дни. Това е причината да внушаваме на гостите си още от самото начало, че нашите съоръжения са абсолютно безопасни, че никой никога не се е наранявал сериозно, докато е бил в курорта. Така затрудняваме в

максимална степен изграждането на фантазии, включващи телесни повреди.

— А междувременно — добави Льофевър — нашият социолог се занимава с други въпроси. Когато стартирахме този курорт, смятахме да бъде изолирано убежище, без никакви комуникации с външния свят. Никакъв телефон, никакъв телеграф — гостите не могат да се свързват с никого, никакви съобщения не достигат до тях. Опитавме да го задействаме по този начин, но не се получи. Не беше трудно да убедим бизнесмените, че бизнесът им може да почака и че могат да минат и без ежедневни разговори с Ню Йорк или Лондон. Не беше проблем. Какво можеш да направиш обаче, ако нечия съпруга е сериозно болна или партньорът в бизнеса на даден гост е починал? Какво става, ако възникне някаква сериозна криза?

Кларк се обърна към социолога.

— В такъв случай се намесвам аз — каза социологът. — Помагам в процеса на смекчаване на реакциите на гостите, подложени на стрес. Помагам им да се справят с комуникирането, да пишат писма и телеграми. Помагам да се планира преждевременното завръщане на госта у дома и да преодолее чувството за вина, защото трагедията се е случила, докато той е бил далече и се е забавлявал. Случва се мъж да е на почивка със секретарката си, а през това време жена му да бъде диагностицирана с рак, да претърпи тежка автомобилна катастрофа или нещо такова. Мъжът се изпълва с чувство за вина, което може да се прояви по различни начини, в зависимост от личностната структура, обществената позиция, образованието, миналия опит, професията и така нататък. Помагам им да се справят с тези проблеми в контекста на живота им. — Усмихна се. — Доста по-трудно е от разливане на уиски върху рокля за коктейли или кетчуп върху вратовръзка.

— Изглежда сте помислили за всичко — отбеляза Кларк.

— Да — потвърди Льофевър.

По някакъв начин курортът стъписваше Кларк — такава мащабна илюзия, така добре поддържана и подготвена. Няколко дни той наблюдаваше процеса съсредоточено и не мислеше за бъдещето. В края на краищата обаче започна да се замисля.

Собствените му задължения не бяха тежки. Когато бурята премина и хубавото време се върна, случаите на пневмония рязко намаляха, а слънчевите изгаряния бяха незначителни. Един петдесетгодишен мъж започна да се оплаква от болки в гърдите и — с помощта на психолога и социолога — беше изпратен у дома, в болница. Иначе не се случваше нищо особено.

Преживя един лош момент с Шарън Уайлдър. Отиде в стаята ѝ, за да я прегледа за възможна очна инфекция — беше се оплакала на един от келнерите, който ѝ бе занесъл вечерята.

Завари я по нощница, седнала на стол. Беше обедно време. Шарън изглеждаше здрава, имаше хубав слънчев загар.

— Здравей — каза му тя. По нищо не пролича, че го познава.

— Здравей — отвърна той. — Аз съм лекарят на хотела.

— О... — каза тя. — Добре.

Кларк се наведе и прегледа очите ѝ. Едното беше зачервено и възпалено.

— Дразни ли те окото?

— Да — отговори тя. — Стана, докато бях на яхтата вчера. Мисля, че ми влезе нещо, от вятъра.

Той вдигна клепача ѝ, видя косъмче от мигла и го отстрани с памучен тампон.

— Благодаря — каза тя. — Много си внимателен. Харесвам докторите.

Кларк кимна.

— Дойдох тук с един доктор — каза тя. — Познаваш ли доктор Кларк?

— Да, струва ми се...

— Дойдох тук с него — продължи Шарън. — Но сега съжалявам.

Кларк си каза, че трябва да си тръгне веднага, че не бива да чува повече. Но остана.

— Защо?

— Принудиха ме да го направя — отговори тя. — Кой?

— Джордж и другите.

— Кои други?

— Харви Блъд и останалите.

— А ти откъде ги познаваш?

— Работя за тях — отговори Шарън. — От много време. Те контролират всичко.

— И те те накараха да доведеш доктор Кларк?

— Да. Имат някакъв план за него.

— План?

— Да.

— И е трябвало да се осъществи тук? В Курорта?

— Да. Но също и след това...

— Знаеш ли какъв е този план?

— Не. — Тя поклати глава. — Но се тревожа.

— За какво?

— За Роджър — отвърна тя. — Тревожа се за него.

— Защо се тревожиш?

— Защото е толкова *глупав* — отговори тя и млъкна.

Опита се да си каже, че това не означава нищо, че тя чисто и просто фантазира под въздействието на веществото. Беше чувал и други фантазии, от други гости, фантазии, които бяха очевидно невъзможни и неверни. Нямахте причина да мисли, че при Шарън Уайлдър ще е по-различно.

Опита да си го каже, да убеди сам себе си.

Не се получи.

След няколко дни, към края на месеца, който трябваше да прекара в курорта, отиде при Льофевър и подхвърли:

— Скоро заминавам.

— Да — каза Льофевър. — Така е.

— За Лос Анджелис?

Льофевър се засмя.

— Разбира се. Там е домът ти, нали?

Кларк се намръщи.

— Но аз знам много. Знам много за този остров, за „Адванс“. Нали не очакваш да повярвам, че просто ще ме пуснете да...

— Наистина очаквам — каза Льофевър. — Точно това е намерението ни.

— И не се притеснявате, че мога да проговоря?

— Пред кого? — попита Льофевър през смях. — Никой няма да ти повярва, ако кажеш истината. Ще те спукат от подигравки. Не. Нямаме никакви притеснения.

Три дни след това Кларк почна да опакова багажа си за заминаването за Лос Анджелис.

16.

КРАТКАТА ТЪЖНА ЗАБЛУДА НА РОДЖЪР КЛАРК

— А сега сериозно — каза Шарън Уайлдър, когато хидропланът се издигна във въздуха. — Това е най-фантастичното място, нали?

— Да, най-фантастичното — отговори Кларк.

— Наслаждавах се на всяка минута там — добави Шарън и се сгуши в рамото му. — Беше просто *разкош*.

— Аз също.

Шарън се прозя.

— Но ми се спи... след толкова вълнения...

След няколко минути Шарън задряма. Кларк огледа другите пътници и видя, че повечето също спят.

На него не му се спеше никак. Всъщност се чувстваше по-буден, отколкото от дни. Погледна си часовника. След час щяха да са в Насо, час след това — в Маями.

Маями е мястото, реши той. Не Лос Анджелис. Почти сигурно щяха да го очакват в Лос Анджелис, а не в Маями.

Опита да направи план. Нямахше да има много време. Трябваше да стане още на летището. Можеше да се обади на полицията — или да отиде в полицията на летището — или може би в медицинския пункт на летището, защото лекарите биха му повярвали по-лесно — или да позвъни на адвоката си в Лос Анджелис, за да се посъветва с него — или дори да изпрати анонимен сигнал до полицията да разследват Райския остров, защото е измама...

Замисли се за вариантите един по един и опита да вземе решение.

Обаче след два часа, когато кацнаха в Маями, все още не беше решил.

— Хари, идвай вече! Ще изпуснем самолета!... Хари, побързай! Да изпуснем самолета ли искаш? Няма никакво време вече! Хари!

Жената думкаше по стъклената телефонна кабина. Хари, вътре, ѝ обърна гръб. Кларк въздъхна. Чакаше реда си за телефона.

Това продължаваше вече пет минути.

— Хари!

Кларк се огледа. Кабината беше в дълъг коридор, който водеше към изходите за заминаващи пътници. По коридора се движеха хора — към самолетите, от самолетите, семейства, приятели, всякакви...

Наблюдаваше тълпата внимателно и се чудеше защо го прави. Нима очакваше да види някой познат?

— Хари! Сейди ни чака на летището! Ако изпуснем самолета, ще се тревожи. Хари! Искаш ли родната ти сестра да се тревожи? Собствената ти сестра!

Кларк погледна монетите в ръката си. Бяха станали хлъзгави в дланта му. Потеше се прекалено, както изглеждаше. Докато гледаше монетите, отново опита да реши на кого да се обади. Не беше решил на кого точно, но имаше чувството, че някак си, след като влезе в телефонната кабина и затвори вратата, след като вземе слушалката, ще знае какво да направи. Ще му помогне интуицията.

— Хари! Защо ме караш да се тревожа заради някакъв си самолет!? Защо ми причиняваш това...

В този момент Хари свърши разговора си и излезе от кабината. Обърна се към жената.

— Млъкни, скъпа — каза и тръгна по коридора, без да ѝ обръща внимание.

Кларк влезе в кабината и пусна монета. Сърцето му биеше лудо. Чу как монетата издрънчава в апарата.

Замисли се.

Погледна табелката в долната част на телефона. На нея бяха изписани тарифите за разговорите, градски и извънградски, и спешните номера — медицинска помощ, полиция...

Полиция.

Наберете 0.

Набра нула. Телефонистката отговори:

— Да? Какво обичате.

— Свържете ме с полицията — каза той. Прозвуча като шепот. Това не влизаше в намеренията му.

— Съжалявам, но не ви чувам...

— Казах, свържете ме с полицията.

— По спешност ли е?

— Разбира се, че е по спешност — отговори той и се обърна в тясната кабина, за да погледне зад гърба си.

— С коя полиция желаете да ви свържа? Полицията на Маями, на Маями Бийч или полицията на летището?

— Все едно — каза Кларк. — Само побързайте.

Някой почука на стъклото на кабината. Той се обърна.

Видя двама мъже с шлифери.

— Момент — каза на телефонистката, отвори вратата и каза троснато: — Говоря по телефона.

Единият мъж се усмихна и каза:

— Ние сме полицейски служители.

„Много бърза реакция“, помисли си Кларк, после си даде сметка, че е твърде бърза, прекалено бърза.

— Легитимирайте се.

Двамата бръкнаха в джобовете си и извадиха значки в малки кожени калъфи, но ги скриха толкова бързо, че той не успя да ги види както трябва. Все пак приличаха на...

— Вие ли сте Роджър Кларк?

— Да.

— Доктор Роджър Кларк, от Лос Анджелис, Калифорния?

— Да...

Другият гледаше снимка и някакъв лист.

— Бял мъж, на дваисет и осем, един седемдесет и пет, телосложение нормално...

— Аз съм Роджър Кларк, но не разбирам...

— Моля придружете ни — каза първият и се усмихна. — Точно вас търсим.

— Така ли? — Кларк неохотно излезе от телефонната кабина. — А защо?

— Доста известен сте, доктор Кларк. Вие го знаете, разбира се. Дяволски известен.

Поведоха го по коридора, застанали от двете му страни.

— Всички ви търсим, тъкмо вас искахме да видим.

— Мен?

Изглежда, им се стори разтревожен, защото вторият тип се усмихна окуражително и каза:

— Рутинно е. Нуждаем се от помощта ви, нищо друго.

— Помощ?

— Да, точно така. Рутинно е.

— Рутинно какво?

— Ще ви обясним всичко — отговори онзи.

Докато крачеха, Кларк се усъмни. Някак си не му приличаха на ченгета. Може би защото бяха твърде учтиви. Не беше нормално. И го водеха твърде бързо по коридора. Отпред видяха изходите, фоайе за изчакване, бар...

Спря.

— Един момент!

Те също спряха и се обърнаха към него. В израженията им Кларк долови някакво съжаление, някакво колебание и внимание. Усмихнаха се.

— Елате, докторе.

— Всичко ще е наред, докторе.

Уловиха го за лактите и го поведоха напред.

— Вие не сте ченгета — каза Кларк.

— Разбира се, че сме — възрази единият.

— Какви други може да сме, докторе?

— Не знам — отговори Кларк. — Но знам, че не сте ченгета. Вие сте измамници.

Двамата мъже се спогледаха.

Единият каза:

— Всичко е наред, докторе.

— Всичко ще е наред — добави другият.

Кларк започна да се съпротивлява, но те го стискаха здраво.

— Роджър, не прави сцени. Просто върви кротко.

— Не прави глупости, Роджър. Успокой се и върви.

Той започна да се съпротивлява по-силно. Хората се обръщаха и го гледаха как се гърчи и извива между двамата.

— Няма полза от това, Роджър — каза единият успокоително.

— Просто стой кротко, Роджър, Всичко ще е наред.

Изведнъж той спря да се съпротивлява. Отпусна се и продължи спокойно между двамата. Имаше план.

— Така е много по-добре, Роджър.

— Много по-приятно, докторе.

Напред, до вратата към фоайето за изчакване, стоеше полицаи.

Истински полицаи, със синя униформа, с увиснала на лявата китка гумена палка.

Ченге.

Кларк позволи да го поведат напред и не каза нищо, докато почти не се изравни с полицаи. И тогава започна да се дърпа и да крещи:

— Помощ! Отвличат ме! Помощ! Полиция!

Чувстваше се глупаво, но беше изплашен и го полазваха ледени тръпки в ръцете на двамата мъже. Униформеният полицаи ги изгледа, после попита:

— Какво става тук?

Единият мъж отговори:

— Водим го, Сам.

Униформеното ченге кимна.

— Окей, лейтенант. — Вгледа се в Кларк. — Значи това е...?

— Да, Сам. Това е Роджър Кларк.

— Сериозно? — каза Сам и избута синята си фуражка назад, към тила. — И го намерихте тук? На летището в Маями! Е, това ако не е късмет...

Единият от мъжете се наклони към него.

— Не съвсем, Сам. Получихме сигнал.

— А-а-а... — Сам кимна многозначително.

— Хайде, Роджър, да вървим — каза единият от двамата и го насочиха към фоайето. Кларк беше изумен, толкова стъписан, че не можеше да се бори повече. Изглежда, тези двамата в края на краищата бяха истински полицаи. Освен ако и униформеният не беше фалшив.

Но не, не изглеждаше възможно. Прекалено сложен маскарад, без някаква особена цел...

Заведоха го в бара, който беше тъмен и шумен. После в един ъгъл.

В тъмнината едва различи двама души, седнали на уединена маса. Когато приближи, видя кои са...

— О, лейтенант — каза Харви Блъд и стана. — Открили сте го. Отлична работа.

До него се изправи Джордж Вашингтон и повтори:

— Отлична, отлична.

Кларк се вторачи в тях, после в двете ченгета. Ако бяха ченгета.

— Как е той? — попита Харви Блъд.

— Малко изнервен, но иначе всичко е наред.

— А... изнервен. Ще се погрижим за това. — Харви Блъд се обърна към Джордж Вашингтон. — Не върви да го качим изнервен на самолета. Да буйства, да смуцава останалите пътници...

— Не върви — съгласи се Вашингтон, наведе се, взе от пода малка лекарска чанта и я отвори върху масата.

— Наистина — съгласиха се и двамата мъже, докато гледаха как Вашингтон вади спринцовка, пълни я и я вдига към светлината.

— Слушайте — обади се Кларк, когато най-накрая успя да проговори. — Има някаква грешка. Познавам тези двамата. Това е Харви Блъд, а това — Джордж Вашингтон. Те...

— Познаваме доктор Блъд и доктор Вашингтон — каза спокойно единият от двамата полицаи. — Знаем всичко за всичко. Трябва да си наясно, че следим какво става с теб в бюлетините от дни. Не очаквахме да те открием тук обаче, това е истината.

— Бюлетини?

Единият от двамата попита Блъд:

— Откъде знаехте, че ще е тук?

— Видели са го в Насо — отговори Блъд.

— В Насо? Как е стигнал там?

— Проследихме движението му от Лос Анджелис — отговори Блъд. — Намерихме момичето, което му е продало билета. Летял е за Насо преди пет дни.

— Доста ловко — каза онзи, погледна Кларк и поклати глава. — Доста умно.

Вашингтон улови лакътя на Кларк и нави ръкава му нагоре. Кларк усети хладното докосване на тампона със спирт и започна да се съпротивлява.

— Не можете да правите това...

Иглата го убоде.

— ... с мен, не можете да го правите!

Още едно хладно докосване с тампона. Спуснаха ръкава му.

— Сега всичко ще е наред — каза Харви Блъд. — Съвсем наред.

III ЛУДОСТ

*Наистина е опасно да попаднеш под
влиянието на съвсем нови и странни доктрини.*
Конфуций

17.

НАУЧНО ПРИШЕСТВИЕ

Чу звук като рев на голям горски пожар и усети миризма на дим. Звукът беше много силен, оглушителен, но същевременно и някак познат.

Отвори очи и погледна в посоката на звука. Лежеше на канапе, напълно облечен, в нещо като офис. Вдясно от него имаше прозорец. Изправи се бавно, отиде до него и погледна навън.

Трафик.

Магистрала, натоварено движение. Жълто-сиво небе и бледа разсеяна слънчева светлина.

— Лос Анджелис — каза на глас и поклати глава. Не знаеше какво се е случило. Смътно си спомняше качване на самолет, после лимузина, която ги посрещна на летището...

— Боже, изглеждаш ужасно — каза Харви Блъд.

Кларк се обърна. Блъд стоеше до вратата.

— Ти... ти си абсолютен кошмар — каза Блъд и посочи дрехите на Кларк. — Не може да ходиш така.

Приблужи се и сложи Кларк да седне на един стол.

— Не. Това ще развали всичко... Един момент.

Отиде до вратата и се върна с две момичета. Едното почна да реши косата на Кларк, а другото — да го бръсне с електрическа самобръсначка. Влезе момче с костюм на закачалка, нова вратовръзка и риза. Закачи ги на гърба на вратата и излезе. Блъд застана в средата на кабинета, за да наблюдава работата на момичетата.

— Побързайте — подкани ги. — Бездруго вече закъсняваме.

— За какво закъсняваме? — попита Кларк.

— За прослушването — отговори Блъд.

— Какво прослушване?

— За Проект СМ — отговори Блъд. — Въплъщенията на Анджела Суийт.

Кларк нямаше представа за какво говори.

Блъд сякаш си даде сметка за това и каза:

— Отначало изглежда странно. А и ти си уморен от пътуването. Но това ще мине.

— Къде сме? — попита Кларк.

— В „Адванс“. Снощи кацнахме в Лос Анджелис. Не помниш ли?

— Не.

— Е, всичко мина много гладко. Хайде, момичета. Момичетата свършиха и се отдръпнаха. Кларк стана. Помогнаха му да се съблече и му подадоха чистите дрехи. Той се заоблича бавно.

— Кларк, побързай! — подкани го Блъд.

Роджър Кларк завърза вратовръзката колкото можеше по-бавно.

— Виж — каза му Блъд. — Тези смешки няма да минат. По-добре го разбери. Загазил си и имаш нужда от мен.

— Така ли?

— И още как, по дяволите! Побързай!

Докато слизаха по стълбите към чакащата лимузина, Кларк попита:

— А защо имам нужда от теб?

— Защото си загазил.

— Как точно съм загазил?

Харви Блъд си погледна часовника и се качи в колата. Кларк го последва. Вътре вече имаше двама мъже, седнали на малките сгъваеми седалки. Пред тях имаше отворени куфарчета, графики, книжа.

Лимузината потегли.

— Как съм загазил? — настоя Кларк.

— По-късно — отрязва го Блъд и се обърна към двамата мъже.

— Сведохме ги до двајсет, Харви — каза единият. — Доста добра група. — Засмя се. — Някои дори могат да пеят.

— Това са глупости — каза Блъд и се обърна към другия мъж.

— Психологическите тестове завършиха — каза той. — С всичките двајсет финалисти. Корелацията със соматичния тип на телесната форма е много прецизна. Всъщност имаме разделяне на две групи. Едната наричаме проециращо афективна група с високи необработени резултати по измерители дванайсет, делта и девет. Другата група е его-флексната, която показва високи резултати по измерители пет, бета и две. Трудно е да се прецени коя от двете ще е по-добрият избор.

— Разбирам. — Блъд кимна.

Първият мъж каза:

— Подготвили сме стандартизирани костюми, схемата е установена. Трябва само вашето крайно решение.

— Костюмът на СМ?

— Имаме предварителен модел. Ще го носят всички момичета. Техниците току-що приключиха с окабеляването.

— Добре. Звукът?

— Ще се занимаваме с това после. Миксиращото студио се справя отлично, мисля, че ще се съгласите. И момчетата се сработват чудесно.

Блъд кимна и се облегна. Вторият мъж му подаде няколко графики, с точки, отбелязани по особени кръгли оси. Кларк никога не бе виждал такива графики. Имаше и няколко страници със снимки, но и те бяха особени. На едната страница видя лицата на двайсет момичета, а на останалите — отделни снимки на крака, лакти, рамене, стъпала. На всяка страница имаше печат „Проект Сияние“.

— Какво е това? — попита Кларк.

— Мълчи — отрязва го Харви Блъд. — Мисля.

Аудитория, празна, редове дървени седалки се губят назад в тъмнината. Пред тях се простира гола осветена сцена.

Харви Блъд се отпусна на първия ред и вдигна очи към сцената. Двамата мъже седнаха от двете му страни. Кларк седна до единия от тях.

След малко мъж с тъмен костюм излезе на сцената и постави стойка с микрофон с тежка основа. Остави я в средата, точно пред Блъд, и попита:

— Готови ли сте, сър?

— Готови сме — отговори Блъд, извади очила, избърса ги с вратовръзката си и си ги сложи. Скръсти ръце на гърдите си и погледна с очакване.

— Има три кръга — обясни единият от мъжете, след като се наведе към Кларк. — Доктор Блъд може да елиминира по всяко време. Разбираш ли?

— Не — отговори Кларк.

— Скоро ще разбереш — каза мъжът.

Изгасиха светлините на сцената. Нечий глас обяви:

— Номер едно.

Излезе момиче. Беше високо и стройно, с нежно лице, с черни памучни панталони и бяла дантелена блуза.

— В първия кръг — прошепна съседът на Кларк в ухото му — момичетата обличат каквото искат. В следващите два кръга облеклото е стандартно. Този кръг обаче е важен, за да се оцени проецирането на личността и предаването на афекта.

— О...

Момичето мина бавно по сцената, без да обръща внимание на мъжете на първия ред. Стигна до другия край, обърна се, тръгна назад. Кларк извърна глава, за да види какво прави Блъд. Мръщеше се.

Блъд попита:

— Защо е с панталони?

— Интерференция на егото — отговори единият от мъжете. — Подсъзнателен комплекс за отдръпване. Разчита на послание за ранимост.

Блъд продължи да се мръщи.

— Отрежете я.

Помощникът взе малка радиостанция и нареди:

— Отрежете едно.

След кратка пауза гласът обяви:

— Номер две.

На сцената се появи друго момиче — ниско, с големи гърди и яки бедра, с дръзко изражение. Беше с минипола и пуловер.

— Проециращо афективна — прошепна единият от мъжете. — Изписано е на челото ѝ.

— О... — отвърна Кларк.

Блъд като че ли хареса това момиче. Усмихна се леко, но не каза нищо. Момичето излезе от сцената и се появи ново, чернокосо, с кожена пола, елек и ботуши.

— Странно, но тази е его-флексна, макар и да не изглежда така.

Кларк се обърна, за да види реакцията на Блъд, но лицето му беше безизразно.

Четвъртото момиче беше с къса плетена рокля. Имаше големи гърди и руса коса.

— Виж само как ходи! — каза Блъд. — Ужасно! Отрежете я.

И така минаха всичките двайсет момичета. Кларк опита да разгадае какво се случва, но не успя. От време на време някой от асистентите се обръщаше към него и опитваше да му обясни, но обясненията им не помагаха. Разбра единствено, че избират момиче.

За нещо.

В края на първия кръг Блъд попита:

— Колко?

— Останаха тринайсет.

— Добре. Да продължаваме.

Новият кръг започна с номер две, защото номер едно беше елиминирана. Номер две беше по оскъдни бикини. Не беше направила и две крачки по сцената, когато Блъд изсъска:

— Има белег!

— Да — отговори единият от асистентите. — Опериран апендикс...

— Знаел си? И сте я задържали? Това е абсурд.

— Решихме, че ще улесни идентификацията, ще подкрепи човешкия елемент, момиче с...

— С белег? — Блъд потрепери. — Никога. Сияйното момиче не може да има белег. Отрежете я.

Асистентът нареди по радиостанцията:

— Отрежете номер две.

Следващото момиче излезе по същия модел бикини. Кларк я огледа, но бързо загуби интерес. В главата му момичетата започнаха да се сливат — загуби способността да ги различава. Откри, че слуша коментарите на Блъд.

За номер пет: „Лоши бедра. Тромава в бедрата. Отрежете я“.

Номер седем: „Кошмарни гърди. И не се *движи* както трябва. Отрежете я“.

Номер единайсет: „Пфу! Отрежете я“.

Номер четиринайсет: „Много е стеснителна. Прекалено е стеснителна. Отрежете я“.

Номер деветнайсет: „Тази е нахална. Натрапва се. Отрежете я“.

Номер двайсет: „Прави се на уморена. Отрежете я“.

Накрая попита пак:

— Колко?

— Шест.

Блъд въздъхна.

— Още шест!? По дяволите! Добре.

Облегна се и изчака третия кръг. Минаха пет минути, преди първото момиче да се появи на сцената. Беше със странна рокля, направена от пластмасови квадрати, широка. Пластмасата обаче, забеляза Кларк, светеше. Роклята се движеше плавно с момичето и излъчваше ярко розово сияние.

Блъд се усмихна.

— Много добре. Къде са батериите?

— В яката. Живачно кадмиеви.

— Много добре.

Излезе още едно момиче, преди първото да се прибере, после още едно и още едно, докато и шестте не се подредиха на сцената. Всички бяха със същите светещи рокли от пластмаса.

Блъд ги заглежда една по една. Мръщеше се сериозно.

После каза:

— Да чуем тази най-вдясно.

— Най-вдясно! — извика един от асистентите.

Момичето от дясната страна, червенокосо, като че ли се изненада, после се зарадва. Отиде до микрофона, с плавно движещата се рокля, и каза:

— Аз съм Анджела Суийт, Сияйното момиче. Радвам се, че ви виждам.

— Хммм — изсумтя Блъд. — Да видим третата отляво.

— Третата отляво!

Друго момиче застана пред микрофона и каза:

— Аз съм Анджела Суийт, Сияйното момиче. Радвам се, че ви виждам.

Това се повтаряше, докато не излезе и последното момиче, което каза:

— Аз съм Анджела Суийт, Сияйното момиче, и не знам какво, по дяволите, правя тук.

Момичетата се засмяха нервно.

Блъд се усмихна.

А после, без да сваля поглед от редицата момичета, каза:

— Кларк? Какво е решението ти?

— Какво?!

— Решението ти. Коя избираш?

— Не знам. Не знам дори за какво ги избирате.

— Това е без значение — тросна се Блъд. — Избирай.

— Защо аз? Аз не...

— Виж какво — прекъсна го Блъд, — да не мислиш, че те доведохме тук само за да се повозиш? Избирай!

Кларк се поколеба. Огледа момичетата. Накрая каза:

— Втората отляво.

— Втората отляво — повтори Блъд и кимна.

— Втората отляво — каза асистентът по радиостанцията.

Блъд стана.

— Това е положението — каза и излезе от аудиторията. Другите го последваха.

Кларк излезе последен. Беше стъписан. Погледна назад към сцената. Момичетата бяха скупчени едно до друго, разговаряха. Това, което бе избрал, беше с черна коса и големи очи.

Напред, вече до изхода, Блъд извика:

— Хайде, Кларк! Нямаме на разположение цял ден.

Кларк забърза през прохода между седалките.

Седнаха в звукоизолирана стая, заобиколени от електронно оборудване, бутони и лампички, пред стъкло, през което се виждаше съседното помещение. Там стояха петима млади мъже с дълги коси, китари, барабани и орган.

Блъд се вторачи в тях, после си сложи слушалки.

— Да ги чуем.

По даден сигнал групата започна да свири. Единият от асистентите се наклони към Кларк и обясни: — Това е поддържащата група. Научно пришествие. Най-накрая успяхме да ги вкараме в нещо като форма, но беше истинско сражение, ей богу! Първото изпълнение е стандартно.

Подаде му слушалки. Кларк си ги сложи и електронният звук го взриви. Докато слушаше, някой му подаде лист с думи:

ШОКОВА ТЕРАПИЯ

Малката аналептичка
ме посреща до вратата.
Целувка и търкалям се по пода.
Шокова терапия,
шокова терапия,
шокова терапия,
И търкалям се по пода... да... да.
Умът ми хвърква
в кататонен пристъп,
губя ум, разсъдък,
обаче ми е гот.
Шокова терапия,
стокова терапия,
блокова терапия,
обаче ми е гот... от... от...
Това, признавам,
е истинското шоу.
Изтощава, уморява,
падам някак долу.
От шокова терапия,
рокендрол терапия,
смахната терапия,
падам долу... соло... голо... уау!

Песента свърши. Кларк свали слушалките.

— Нищо особено — казаха му. — Само загряват. Следващото е много деликатна балада, много актуална, много днешна.

Кларк пак си сложи слушалките.

ГАДОСТ, ГАДОСТ

Гадост, гадост, накъде отиваш?

*По цял ден и по цяла нощ не заспиваш.
Ето те,
хапчета набиваш.
Търсиш трепети неземни.
Не знаеш ли,
че е тук?
Не виждаш ли,
че е само страх?
Гадост, гадост, накъде отиваш?
По цял ден и по цяла нощ не заспиваш.
Невидима
мъгла.
Голяма машина,
мазни колела.
Не знаеш ли?
Не става.
Трябва да прозреш,
че това е врява.
Вдига те високо
и те спуска ниско.
Тръгваш горе,
свършваш долу.
Не ни пука —
това си ти,
обаче знаеш,
истински сме ние.*

— Не те ли завладява? — попита някой. — Ето, виж това.

Подадох му обложка на албум: „ДЕСЕТ САНТИМЕТРА СРЕЗ. Сияйното момиче и Научно пришествие“. На снимката видях групата рошави мъже от съседното помещение, но имаше и празно място — предположи, че е за Сияйното момиче. Обърна обложката, за да прочете заглавията.

— Заглавието е само работно, разбира се — казаха му. — Можем да наречем албума „Бърза киселина“. Заглавията на песните също са

работни. „Молекулярна любов“ например може да се казва „Роня йони за теб“.

Харви Блъд гледаше Кларк и видимо се наслаждаваше на объркването му.

— Виждаш основния принцип — каза той. — Наука. Всички се страхуват от науката. Ужасяват се от науката. И същевременно тя ги пленява. Ние довеждаме науката до широките маси, правим я приемлива, разбираема. *Образоваме* хората.

— О... — каза Кларк.

— А сега остава — добави Блъд — да направим новото си творение смилаемо за публиката. Всъщност да я накараме да го приеме с ентусиазъм. Има малко повече от седемдесет рокгрупи, които са големи, във всеки смисъл на думата. От тях може би десет са наистина важни. Смятаме да надминем всички. Бийтълс, Стоунс, Еърплейн, Крийм, Трафик, Джими Хендрикс, Чеймбърс Брадърс — ще ги принудим всичките да излязат от бизнеса.

— Разбирам.

— Но се съмняваш. Не трябва. В края на краищата виж какво направихме от един продукт, лишен от талант и общо взето скучен, като Шарън Уайлдър, бивша Алис Бланкфорт?

Харви Блъд се засмя и възкликна:

— Науката е нещо чудесно, нали?

18. СИЯЙНОТО МОМИЧЕ

— Виждаш ли — каза Харви Блъд, докато се връщаха с лимузината, — истинската цел на „Адванс“ е да впрегне науката да носи добра комерсиална печалба. Идеалната субстанция е само един пример. На пръв поглед фактът, че я прилагаме при оперирането на курортен хотел, може да ти се стори странен, обаче помисли. Това е съвсем логично. По същия начин Сияйното момиче ще използва напредъка в...

— Ами Шарън Уайлдър? Какво научно постижение представлява тя?

Блъд се засмя.

— То е в областта на приложната психология. Разработихме всичко предварително — как трябва да изглежда, как трябва да се държи, за какви неща трябва да говори, как трябва да позира за снимки, в какви филми трябва да се появява. Балансът беше много добре пресметнат, за да отговори на националните очаквания за модерен сексимвол. Мисля, ще се съгласиш — добави Блъд, — че се справихме чудно.

— А Сияйното момиче?

— А... Ето това е интересен въпрос. Тези глупави песни, които чу, всъщност са подготвени много внимателно. Ритъмът им е изчислен така, че да съответства на кратните на честотата на мозъчните вълни и функции. Ако се възпроизведе силно, може да има хипнотичен ефект. Това, в комбинация с образа на Сияйното момиче, ще направи научно сексуалните обертони на групата...

— Научно сексуални?

— Разбира се. Но „Адванс“ не се задоволява с това. Вече разработваме нова линия парфюми за жени и одеколон за мъже. Планираме въвеждането на нова игра, която ще замени професионалния футбол като най-популярен спорт в Америка. Имаме противозачатъчно устройство, което се приема само веднъж годишно — голяма придобивка за тийнейджърите, които искат да скрият от

родителите си някои неприятни факти. Много скоро ще започнем да предлагаме триизмерна телевизия. И накрая, имаме причини да вярваме, че до дни ще разработим леко вирусно заболяване, което увеличава половата потентност.

— Не ти вярвам — каза Кларк, но всъщност вярваше.

— С времето — каза Харви Блъд — ще стигнеш до нашия начин на мислене. Не е нужно да ти казвам, че не сме някаква уникална корпорация в тази страна. Ние просто сме малко по-умни и по-бързи от другите. Навсякъде в Америка обаче никнат нови фирми. Това е бъдещето — научни изследвания и развитие, комерсиално прилагане на сътвореното от въображението.

— Ами аз? — попита Кларк. — Защо ме забъркахте във всичко това?

— Имаме нужда от теб.

— За какво? Да избира Сияйното момиче?

— О, не. Това е нищо. Имаме сериозни планове за теб, още от самото начало.

— За острова ли?

— Не. Други неща.

— Какви например?

— Очакваме — отговори Блъд — да използваме знанията ти за лекарствата и изпитанията им. — Вдигна ръка. — И моля, без отегчителни приказки, че ще ни се противопоставиш, ще ни откажеш, ще се бориш срещу нас. Можем да те принудим да ни сътрудничиш и ако си умен, ще го направиш доброволно. В края на краищата можем да те направим богат.

Лимузината спря пред входа на „Адванс“.

Когато слязоха. Блъд си погледна часовника и каза:

— Пак излязохме от графика. Закъсняваш за срещата си.

— Имам среща?

— Да. Със Сияйното момиче.

— И какво се очаква да направя с нея?

— Ще я прегледаш, разбира се — отговори Блъд. — Ти си лекар. Искаме пълен доклад за физическото състояние на нашето момиче. В края на краищата — добави той — ще вложим в това същество много време, усилия и пари. Ужасно много.

В кабинета имаше бюро, кушетка за прегледи и медицинска сестра. Момичето, сега облечено с обикновена пола и блуза, седеше на стол с лице към бюрото. Погледна през рамо, когато Кларк влезе.

Сестрата беше възпълна и строга.

— Можеш да излезеш — каза ѝ Кларк. — Ще те повикам, когато имам нужда от теб.

— Винаги трябва да присъства медицинска...

— Излез — каза Кларк тихо — или ще те изрита.

— Но, доктор Кларк...

— Аз ще се погрижа за Блъд, ако това е проблемът. Освен това кабинетът се подслушва.

Сестрата го изгледа гневно, но излезе. Кларк заобиколи бюрото и седна. Веднага започна да тършува в чекмеджетата. Момичето го наблюдаваше мълчаливо.

— Казвам се — каза Кларк — Роджър Кларк и съм лекар.

Момичето кимна, все така, без да каже дума. Наблюдаваше го, докато ровеше из книжата и между цветята във вазата на бюрото. Той нямаше представа какво търси — по филмите беше малко и черно, с жички.

— Съжалявам — каза той, без да престава да рови из чекмеджетата и да ги затваря шумно, — но не знам името ти.

— Сюзън Райли. И искам да ти благодаря.

— На мен?

Той вдигна диктофона и погледна под него, после погледна телефона.

— Да — каза тя. — Задето ме избра. Видях, че ти ме избра. Седеше на първия ред.

— Ъmmm — изсумтя Кларк. — Не мога да го намеря.

— Какво търсиш?

— Микрофона. Знам, че тук някъде има микрофон.

— Че защо да има микрофон?

— Защото тази корпорация има персонален подход — отговори Кларк. — Проявяват силен персонален интерес към служителите си.

— Това ми харесва — каза Сюзън Райли и се усмихна. Имаше чудесни равни бели зъби. Отблизо очите ѝ бяха черни и огромни.

— Така ли? Става малко отегчително.

— Единствено — каза Сюзън, облегна се и кръстоса крака — не знам за какво съм избрана.

— Избрана си да бъдеш Сияйното момиче.

— Да, но какво е това?

— Сияйното момиче е рокпевица. Имаш група, която се казва Научно пришествие.

— Рокпевица? Че аз не мога да изпея и една нота...

— Те ще се погрижат за това — каза Кларк. — Те се грижат за всичко. А ти ще спечелиш много пари. Добре платеният служител е доволен служител.

— Да — каза Сюзън Райли, все така намръщена. Продължаваше да мисли за певческите си способности. На Кларк му мина през ум, че може и да не е кой знае колко интелигентна.

— Предполагам, че ще ми дават уроци по пеене — каза тя.

— Вероятно.

— Вълнуващо е, в някакъв смисъл.

— Вероятно.

— Не си ли съгласен, че е вълнуващо?

— Честно казано — отговори той, — не. Мисля, че е плашещо. Мисля, че е ужасяващо, но не мисля, че е вълнуващо.

— О... — учуди се тя. — Не си ли служител?

— За мен се грижат старателно — отговори Кларк.

Тя млъкна. Кларк беше сигурен, че я е объркал и че от самото начало е била предостатъчно объркана. Всъщност не беше много честно да прехвърля терзанията си на нея.

— Слушай — каза й. — Като лекар, ще ти дам един съвет.

— Да?

— Махни се. Махни се от всичко това, още сега. Забрави парите, славата и лимузините пред концертните зали...

— Какво? — Гледаше го с удивление.

Той разпери безпомощно ръце.

— Просто забрави това проклето нещо. Ти си мило момиче. Омъжи се за някой късметлия и го направи щастлив. Излез оттук, омъжи се, разведи се, пак се омъжи, роди деца, разведи се — прави както правят в Калифорния и бъди щастлива.

— Ти си много особен — каза му тя, погледна го и придърпа надолу късата си поличка.

— Роден съм под нещастна звезда — отвърна Кларк.

— Божичко! — възкликна Сюзън. — Това е много лошо.

Кларк въздъхна. Беше невинна, ококорена и хубава. И нямаше шанс да я накара да разбере и след милион години.

Отиде до вратата.

— Сестра!

Прегледът беше кратък. Момичето беше в отлична физическа форма. Отлична форма.

Докладва на Блъд.

— Много се радвам да го чуя — каза Блъд.

— Малко глупава е, разбира се...

— Много се радвам — каза Блъд.

— И ще имате много работа, докато направите от нея някаква певица...

— Готови сме — отбеляза Блъд тихо — да работим.

— Аз не съм — отсече Кларк.

Блъд сякаш се изненада.

— Мислех, че сме преодолели това. Мислех, че си започнал да разбираш.

— Ето какво разбирам — каза Кларк. — Разбирам, че преди месец бях щастлив доктор, който работи в щастлива болница. Не бях чувал за синя урина, мнима кома и Райски остров. Не бях чувал за тази проклета корпорация, за Шарън Уайлдър или за сияещо Сияйно момиче.

— Много умно. Може да го използваме.

— И през ум не ми беше минавало, че мога да се обаждам на полицията от летището в Маями или че ще ме отвлекат, или че ще ме държат като затворник наред проклетата Санта Моника. И искам да се махна.

Блъд сви рамене.

— Боя се, че не можеш да се махнеш.

— Поне мога да опитам.

— О, да, можеш да опиташ, разбира се. Може дори да успееш за няколко часа. Но не и за дълго. Ще те върнем веднага. Не разбираш ли, Роджър, вече си с нас. Вън от тук, извън тези стени, ти си *нищо*.

Абсолютно нищо. Няма къде да отидеш, няма при кого да отидеш. Приятелите ти ще те избягват. Те вече не са твои приятели. Стариат ти свят ще се отрече от теб — вече не е твой свят. Сега си с нас.

— Как ли пък не!

Блъд го гледа няколко секунди, без да мигне.

— Виждам, че си сериозен. Съжалявам.

— Недей да съжаляваш.

— Но аз съжалявам. Не искам да те използвам по този начин. Наистина. Мисля, че ще пропилеем един добър ум. Но същевременно съм благодарен за възможността, която се открива. Трябва да призная, че Джордж първи помисли за това, но си остава фактът, че за нас си чудесна възможност, Роджър. Ти си идеален.

Вдигна слушалката на телефона на малката масичка до бюрото и каза:

— Дай ми секция седем.

Докато чакаше със залепена за ухото слушалка, добави:

— Всички те ще се зарадват. Всъщност те са лешояди, които летят наоколо и чакат шанса си. И сега го получават.

Заговори по телефона:

— Джордж? Подготви серията веднага. Да... да, боя се, че да.

Затвори.

— Виждаш ли, Роджър, бихме могли да използваме човек с твоите качества по различни начини. Можем да те използваме да ни помагаш, да подготвяш проектите и начинанията ни. Или можем да те използваме по други начини. В края на краищата виж квалификацията си. Ти си добър лекар. Имаш познания по анатомия, фармакология, биохимия. Имаш опит в биологията и си обучен да водиш научни наблюдения. Безценни качества, наистина.

— Безценни за какво?

— Като обект на експерименти, разбира се. Вратата зад гърба му се отвори. Влязоха двама от охраната и сграбчиха Кларк за лактите.

Харви Блъд се изправи.

— Мисля, че ще ти се стори интересно, Роджър. Двамата го измъкнаха от кабинета.

19.

КУТРЕТО К

— Добре, добре — каза Джордж Вашингтон. — Добре, добре, добре.

Наведе се над Кларк и притегна кожените каиши, с които той беше завързан за дървения стол.

Намираха се в лаборатория и столът беше на колела, върху метални релси, които водеха към врата в дъното на помещението.

— Ще те наблюдаваме — каза Вашингтон — дистанционно. Искam да знаеш, че сме взели всички предпазни мерки.

— Звучи успокояващо.

— Смятам — продължи Вашингтон, след като затегна единия каиш, — че е редно да знаеш малко повече за тази експериментална поредица. Няма да използваме субстанции. Никакви. Вместо това ще използваме принципа К.

— И той е?

— Роджър, толкова враждебно си настроен! Опитай да гледаш на това като на интересно преживяване. Принципът К най-напред е разработен в Монреал. Изследователите експериментираха с кученца, отглеждани от раждането в среда с нулеви сетивни стимули. Държат ги в пълна тъмнина, при постоянна температура, постоянен звук в продължение на шест седмици след раждането. След това ги извеждат в нормална среда.

— И те полудяват.

— Не. Всъщност не. Но се държат много особено. Например имат зрение. Очите им реагират на светлината и така нататък. Но не умеят да организират визуалната информация. Блъскат се в стените например, такива неща. Не могат да разберат какво означават визуалните стимули.

— Страхотно.

— Междувременно — продължи Джордж — някои учени от Ан Арбър експериментират с лишаване на човешки същества от сетивни стимули. Слагаш човек в стая с картонени тръби на ръцете — за да не

може да докосва — и с превръзка на очите — за да не може да вижда — и с тапи на ушите — за да не може да чува. И го оставяш така известно време. След няколко часа обектите започват да се държат странно. Обаче експериментите не водят до категорични заключения. Все пак се говори за засилена податливост и склонност към подчинение. Нашите експерименти тук общо взето потвърждават тези находки. Факторът образование оказва сериозно въздействие и никой не е наясно как да се справи с това. Също така остава въпросът за продължителността на ефекта. При субстанциите знаем, че внушаемостта е строго ограничена. Действието на веществото отслабва и се връщаш към нормалното. Обаче принципът К...

— Ясно — каза Кларк. — Нищо чудно, че проявявате интерес.

— Като научно откритие той предлага възможности — каза Вашингтон. — Но сега разполагаме с теб. Идеален обект. Ти си образован, информиран, осъзнаваш какво се случва. Знаеш точно какво ще направим с теб.

— Ще ме превърнете в кутре К.

— Ха-ха — каза Вашингтон и даде знак на един от техниците.

Вратата се отвори. Зад нея се виждаше малка стая, жълтеникава, с някак особени стени.

Столът потегли напред по релсите.

— Приятно прекарване — каза Вашингтон.

Столът мина през вратата и влезе в стаята. Вратата се затвори. Затвори се с мек плътен звук.

Много странен звук.

И изведнъж Кларк разбра. Погледна надолу — столът все още беше на релсите, но висеше в средата на стаята, на равни разстояния от стените, тавана и пода. И всички стени бяха еднакви, със странни заглушители и издатини.

Звукоизолирана стая.

— Хей! — извика той. Гласът му прозвуча странен, приглушен и непознат. — Намирам се в звукоизолирана стая — каза, но не се чу нищо повече от шепот. Мек притъпен шепот.

Отпусна се и зачака. Не се случи нищо. Остана на стола, както му се стори, ужасно дълго. Нямаше как да е сигурен точно колко. Може би пет минути, може би половин час.

След това в стаята с меко свистене започна да влиза бял дим. Беше странен дим — непрозрачен, но без никаква миризма. Кларк помисли, че ще се разкашля, но не се случи нищо такова.

Скоро димът стана толкова гъст, че той вече не виждаше стените. Все едно се носеше в средата на облак.

Остана така дълго. После започна звукът. Беше особен, като шум от ненастроено радио, влудяващ.

Бял звук.

Така го наричаха — смесица от звукови честоти, точно както белият цвят е смесица от светлинни вълни с различни цветове. Беше постоянен, монотонен, равен.

Бял звук. А може би бял шум?

Проговори. Не чуваше нищо, освен звука, който поглъщаше говора му, задушаваше го — като одеяло, но от звук.

Много елегантно, помисли си. Бяла светлина, бял шум, летеж в мъглив облак. Няма горе, няма долу, няма какво да слушаш, да миришеш или да докосваш.

Но все пак имаше какво да докосва — прокара пръсти по дървените подлакътници на стола. Напегна ръце и изпъна каишите, които го държаха — до болка. Застави се да се съсредоточи върху усещанията в ръцете си.

Продължи така дълго. След това обаче изведнъж установи, че ръцете и краката му са свободни — някой беше махнал каишите.

Вероятно беше задрямал.

Но не помнеше нищо.

Помисли да стане от стола, да се раздвижи, но се страхуваше да се движи в бялата мъгла и белия шум, които бяха еднакви във всички посоки. Загуби ориентация. Каза си, че се намира в малка стая, че зад вратата има лаборатория, че хора следят какво прави, че има врата и тя е точно пред него.

Пред него?

Не, зад него.

Отзад, но къде? Ами ако го бяха обърнали, когато бяха свалили каишите? Ако бяха променили положението му?

Въздъхна. Може би бяха, може би не. Във всеки случай проблемите бяха сериозни. Твърде големи, за да се занимава с тях.

Затвори очи и опита да се отпусне. Нямаше смисъл да ги държи отворени — нямаше какво да гледа.

Опита да се отпусне.

Първият електрически ток премина по гръбнака му, събуди го моментално, накара го да се стегне. Премигна. Мъглата още беше тук, също и шумът.

Какво правеха?

Последваха още токови удари, и още. Седеше отпуснат на стола, не разбираше. Лишаването на възприятия означава липса на усещания. Токовите удари бяха стимул.

Защо? За какво?

Затвори очи. Чувстваше се ужасно уморен. Прокара пръсти през косата си и докосна...

Жици.

Жици?

„Някой е сложил жици на главата ми“, помисли си сънено.

Странно.

Отново токови удари. Спеше му се — ужасно му се спеше. След всеки токов удар заспиваше моментално. Костите го боляха, очите му смъдяха от умора.

Нов токов удар.

Защо?

Тогава си даде сметка, че го държат буден, съвсем целенасочено го държат буден, и че електродите на главата му са свързани с енцефалограф.

За да знаят кога сънува.

Спомни си смътно каквото знаеше за съня. Когато спи, нормалният човек сънува редовно по десет минути на всеки час. Ако една нощ не спиш, следващата сънуваш два пъти повече.

Ако те събуждат всеки път, когато започнеш да сънуваш — което личи по промяната в активността на мозъчните вълни, — от съня няма голяма полза. Ако те будят по време, в което не сънуваш, няма вредни ефекти. Ако обаче не ти дават да сънуваш...

Нов токов удар.

Реагира бавно. Психоза — до това се стига.

Психоза поради лишаване от сън. Лишаването от възможността да сънува предизвиква у човек...

Токов удар.

Лудост. Докарва го до лудост.

Никога не се бе чувствал толкова уморен. Никой никога не се бе чувствал толкова уморен. Няма по-голяма благословия от съня — той е по-добър от студена планинска вода, по-добър от черен хайвер, по-добър от майката на Хогарт^[1].

Майката на Хогарт?

Която се люлее, докато заспи.

Нов токов удар.

Сега видя всичко много ясно въпреки бялата мъгла, белия шум и токовите удари. Видя, че кралят слон е победил гигантите от земята на Перуанското зелено, че кралицата на хомеостазата е интегрирала всички мегафункции в горния край на кристалната си черна дъска. Междувременно пистолетът беше насочен към шапката на ерцхерцога, който летеше над покривите на замъка, с розовата си барета, докато търси подходящо дърво, на което да кацне и да си снесе яйцата.

Това можеше да се очаква, защото пътешествието на Данте през седемте морета беше факт в славна меритокрация и имаше ясли със смеещи се деца, които играеха на брега, правеха пясъчни замъци и иновации в океана, преди най-накрая да им позволят да заспят, и бяха щастливи и гукаха, и меките гласове на скъпите им покойни майки шепнеха в ушите им всякакви чудесни насърчения за бъдещето на Светия Граал и Ай Би Ем загуби десет пункта на бридж.

Един Робер вист, а? След това ще оправим крепостта и ще излъскаме всички оръдия в чест на нейно величество.

Е?

[1] Героиня от романа на Тед Хюз „Железният човек“, заснет като анимационен филм през 1994 г. — Б.пр. ↑

20.

ОСЕМНАЙСЕТИ НЕРВЕН СРИВ

— Ще ти е приятно да научиш — каза Джордж Вашингтон, — че всичко се увенча с пълен успех. Неописуем успех.

Кларк почувства прилив на радостно вълнение, момент на удоволствие.

— Това е чудесно.

— Все още не знаем колко ще продължи ефектът...

„О, боже“, помисли си Кларк, изведнъж разтревожен.

— ... но засега можем поне да се надяваме да е перманентен.

Перманентен? Колко възхитително бе това, колко вълнуващо! Наистина бяха на прага на пробив в научните изследвания. Изпълни го почти осезаемо усещане за победа. Да работиш в „Адванс“ беше невероятно вдъхновение. Най-доброто, което може да направи един млад мъж.

— Нямам търпение да започна работа — каза Кларк и потърка ръце.

Вашингтон го изглежда особено.

— Нещо не е наред ли, Джордж?

— Не — отвърна Джордж. — Просто... просто понякога сам не мога да повярвам, това е. Ти си нов човек, Роджър.

— Знам. Чувствам се като нов човек.

— Да, сигурен съм, че трябва да е така — каза Вашингтон. — Е, добре тогава. Да се залавяме за работа. Ще ти покажа лабораторията и ще започнеш веднага. А, между другото, Харви иска да те види.

— Харви иска да ме види?! — Беше чест президентът на такава чудесна корпорация да иска да го види.

— Да — каза Джордж. — Ела с мен.

Заведе го в големия кабинет. Харви и Джордж бяха много щастливи, така че и Роджър беше щастлив. Гореше от нетърпение да

започне работа, едва успяваше да сдържа вълнението си. Беше толкова прекрасна фирма, толкова динамична и интересна.

След това Джордж го заведе в лабораторията, която беше идеално оборудвана и имаше всичко, което човек би могъл да поиска. Плюс убийствено красива лаборантка, която сякаш проявяваше интерес към него. Показаха му къде съхраняват всичко, включително две флакончета, едното с бял, другото с розов прах.

— Добре — каза Джордж. Гласът му звънтеше от ентузиазъм. — Това са препаратите, с които ще работиш. Идеалната субстанция тук — вдигна флакона с бял прах — и субстанцията с обратно действие тук. — Вдигна флакона с розов прах. — Вече имаш опит с тези хора, така че знаеш колко жизненоважна е тази работа.

За Роджър нямаше никакво съмнение. Не само беше важна — беше очарователна. Беше огромно интелектуално предизвикателство, огромен стимул.

— Нужно е да установим — каза Джордж — какви са максималните дозировки на тези субстанции. Досега ги използваме предпазливо, защото не знаем какви са горните граници. Подозираме обаче, че не получаваме пълните ползи от прилагането на субстанциите. Това е твоята задача. Искаме да установиш тези гранични дози. Първоначално ще работиш с животни, а после, когато поставиш основите, и с хора.

„Колко вълнуващо“, помисли си Роджър. Представяше си поредиците експерименти, които щеше да осъществи, и постепенния напредък към крайния успех на този невероятно интересен проект.

— Едно последно предупреждение — продължи Джордж. — Тези субстанции са много силни и много скъпи. Производството е много сложно и засега с това се занимава само един човек.

— Само един?

— Да. Харви. Единствено той знае формулата и не желае да я предаде на никой друг.

В първия момент това се стори странно на Роджър, но като се замисли, той започна да разбира причините. Харви проявяваше предпазливост. Трябваше да е предпазлив. Тези субстанции можеха да са опасни, ако попаднат в лоши ръце. Можеха да бъдат... да, експлоатирани.

— Виждаш ли, Роджър, в момента фирмата печели всичките си доходи от тази субстанция и прилагането ѝ на острова. С парите от това се финансират всички изследвания в тази голяма сграда, всички наши проекти, като Шарън Уайлдър или Сияйното момиче.

Роджър кимна. Два отлични проекта. Мили млади момичета получаваха шанса на живота си да успеят. Много стойностни, добродетелни проекти.

— Та значи Харви е много внимателен. И предоставя само ограничени количества от субстанциите. Не ги губи, хаби или нещо подобно.

— О, не — отвърна Роджър. — Не бих направил нищо такова.

Джордж го изгледа особено, усмихна се и излезе.

Лаборантката каза:

— Ще си прекараме чудесно тук.

Роджър можеше само да се съгласи. Започна работа веднага.

Следващите две седмици бяха най-щастливите в живота му. Имаше стойностен проект и посвети на него цялото си време. Живееше на последния етаж на сградата, така че беше много удобно. Беше близо до работното си място и не се налагаше да се отдалечава от него по никакъв повод. Ако имаше нужда от нещо, му го доставяха незабавно. Всичко беше повече от добре.

Веднъж видя Шарън Уайлдър и тя сякаш се зарадва, че го вижда. Попита го как я кара и той отговори, че всичко е чудесно.

През втората седмица видя Сюзън Райли, Сияйното момиче. Изглеждаше изненадващо различна. Бяха направили с нея различни неща — подстригана коса, променен грим на очите. Приличаше на друг човек. Тя му каза, че и той изглежда различно. Роджър се почувства много поласкан.

Към края на втората седмица започна да сънува. Първо се случваше само от време на време — присънвах му се странни, дразнещи неща. Смуцаваха съня му.

Помисли дали да не сподели за тях с Джордж, но не го направи.

Боеше се, че Джордж би могъл да го отстрани от работата по проекта, ако научи. В края на краищата не би допуснал нестабилен човек да работи по толкова важен проект.

Чувстваше се доста нестабилен.

Сънищата започнаха да се явяват всяка нощ. Винаги бяха еднакви. Летеше със самолет над тропически острови, над блестяща синя вода. Беше щастлив, защото сам пилотираше самолета. След това машината навлизаше в гъста мъгла, която започваше да го безпокои.

Будеше се плувнал в студена пот.

Може би, мислеше си, работя прекалено много. Проявяваше все по-силен интерес към лаборантката си, която също проявяваше интерес към него. Тя започна да прекарва нощите в неговата стая и той сънуваше по-малко, когато беше при него.

С времето обаче сънищата се задълбочаваха. Навлизаше в мъглата, после някак знаеше, че тя има край — ужасяващ край. Имаше нещо извън успокояващата, плашеща бяла мъгла.

Престана да кани лаборантката да остава при него. Страхуваше се да не проговори насън и тя да го издаде на Джордж, защото това означаваше да го отстранят от проекта. Не можеше да допусне това да се случи. Защото живееше за този проект. Той означаваше всичко за него.

Всичко.

Някъде по средата на втория месец сънищата му пробиха мъглата. Видя какво има там — беше нещо като кошмарен стол.

Събуди се веднага. Трепереше, беше плувнал в пот, ядосан. Не разбираше точно защо, но беше много, много ядосан.

Стана от леглото, изпълнен с безмълвен гняв, и се облече. Нямахме ясна представа какво прави или къде отива.

След като се облече, огледа стаята и видя на бюрото голямо преспание. Беше от плътна пластмаса, с тежък камък отгоре.

Взе го и тръгна надолу с него. Докато вървеше по коридорите, беше ядосан, ама много. Нямахме търпение да срещне проклетия пазач.

Стигна на приземния етаж и го видя. Беше Сам, нощната смяна. Роджър го бе срещал и преди, вечер.

— Добър вечер, доктор Кларк — поздрави го Сам. — Пак ли до късно с експериментите?

— Да — отговори Роджър. — Така изглежда.

Остави пазача да мине покрай него, после се обърна и замахна с преспапието. Когато тежката пластмаса се стовари върху черепа на Сам, изпита мигновен ужас. Нощният пазач падна и от главата му потече кръв. Много.

Гневът постепенно стихна.

„Столът“, помисли си и спомените се върнаха.

Не всичките, но някаква част.

Достатъчно.

Откачи ключовете от колана на Сам и изключи алармената система. След това отвори входната врата и излезе в нощта. На паркинга имаше две коли — черна лимузина и кафяв седан, вероятно колата на Сам. Огледа ключовете и намери ключа за колата. Отвори я, запали и потегли по алеята.

Едва когато излезе на шосето осъзна, че няма представа къде отива.

Беше му трудно да мисли ясно. През ума му преминаваха картини, объркани, противоречиви.

— Направили са ми нещо — каза на глас. — Направили са нещо с главата ми.

Точно така.

Бяха направили нещо. А сега къде?

Смътно си спомни късчета от разговор.

„... навън си никой...“

„... няма къде да отидеш...“

„... приятелите ти вече не са ти приятели...“

Наистина ли?

Чудеше се.

Тогава, понеже не знаеше какво друго да направи, подкара към стария си апартамент.

Беше глупаво от негова страна. Трябваше да си даде сметка, че го наблюдават. Когато спря на отсрещния тротоар, пред входа, видя мъжа в колата и другия, облегал се на уличния стълб на ъгъла на улицата.

Вече би трябвало да са разбрали, че е избягал. Вероятно го търсеха. Къде би отишъл?

В полицията.

Някак обаче все още не беше готов да отиде в полицията. Не още.

Искаше да поговори с някой друг, да разкаже историята, да види как ще се приеме.

Шарън?

Не. Щеше да го издаде.

Хари, стажантът?

Не. Вероятно беше объркан и стъписан. Не би му помогнал.

Доктор Шайн?

Може би. Добра възможност. Или доктор Андрюс, шефът по медицинските дейности в болницата. Обаче някак...

Джанис Конър.

Разбира се! Щракна с пръсти. Джанис би го изслушала.

Подмина апартамента си и продължи към близката търговска улица. Паркира пред денонощна автозакусвалня. Беше пълно с хлапета, които се смееха и се целуваха в открити автомобили под светлината на лампите. Намери телефонен автомат до тоалетните, пусна монета и набра.

Отговори женски глас:

— Ало?

— Търся Джанис Конър.

— Аз съм.

— Джанис, обажда се Роджър Кларк.

Последва миг тишина. После гласът попита:

— Кой?

— Роджър Кларк. Помниш ме, нали? Аз съм докторът, който...

— Да, да. Помня. Къде се губиш?

— Няма да повярваш — отговори Кларк. — Затвориха ме на едно място и...

— Къде си сега, Роджър? — попита тя.

— В една автозакусвалня на главната улица, казва се „Супер Бургер“.

Нова пауза. После:

— Какво искаш да направя?

— Искам да поговорим. Мислех, че ако дойда при теб, у вас, ще можем да...

— Не, не. По-добре да се срещнем другаде. Аз ще дойда. „Супер Бургер“?

— Да.

— До петнайсет минути съм там — каза Джанис и затвори.

Кларк изпита огромно облекчение.

21.

ТОВА СИ ТИ, РОДЖЪР

Поръча си хамбургер и седна да чака, но докато чакаше, започна да се чувства странно. Не искаше да подозира никого, обаче...

Почти с чувство за вина изкара колата от паркинга на заведението и я паркира на пресечка оттам, в началото на улицата, която водеше надолу към центъра на града. Върна се пеша и застана на ъгъла, на отсрещната страна на улицата, срещу „Супер Бургер“.

Нощта беше хладна, но не студена, смехът на хлапетата беше весел и успокояващ. Когато видя Джанис да пристига с италианската си спортна кола, изпита облекчение. Беше сама. Всичко беше наред. Тя слезе от колата и застана неуверено, заозърта се.

Кларк тръгна през улицата към нея.

И тогава чу сирените. Замръзна, обърна се и се върна на бордюра.

Три полицейски коли се събраха пред „Супер Бургер“.

Спряха — със запалени светлини и пуснати сирени. Изскочиха шест ченгета, с извадени пистолети.

Хлапетата се разпищяха. Настъпи хаос. Чуха се викове: „Хайка! Хайка!“

Джанис остана сред всичко това, намръщена и видимо разтревожена. Едно от ченгетата отиде при нея и започна да я разпитва.

Тя отговаряше на въпросите му и клатеше глава.

„Кучка“, помисли си Кларк и се върна при колата си. Качи се и подкара. Нощният въздух като че ли избистряше ума му и той все по-ясно си спомняше какво се бе случило с него. Помнеше стола, стаята, звуците и мъглата, токовите удари. Помнеше ги бегло, като в сън.

Но те обясняваха много неща — дори и като сън.

От друга страна, Джанис. Не можеше да разбере поведението ѝ. Защо бе повикала ченгетата? Нямаше съмнение, че са ченгета. Че са съвсем истински. Истински, живи, почтени ченгета.

И дойдоха доста бързо.

Значи...

Значи го търсеха. За какво?

След около два километра стигна до една бензиностанция, слезе и се обади по телефона, този път на доктор Андрюс. Обади се женски глас. Той попита за доктора.

— Доктор Андрюс.

— Доктор Андрюс, аз съм Роджър Кларк.

— Роджър?

— Да, сър.

— Роджър, къде си?

Гласът на доктор Андрюс звучеше съчувствено и угрижено. Обаче... грешка — той никога не се обръщаше към никого само на малко име. Освен към пациентите. Кларк потрепери.

— Роджър? Къде си?

— В... центъра.

— Къде по-точно?

— До една бензиностанция.

— Слушай, Роджър. Стой там. Не мърдай никъде и не се вълнувай. Всичко ще е наред. Дай ми адреса на бензиностанцията.

— Защо? — попита Кларк.

— Виж, Роджър — отвърна Андрюс и се засмя. — Сега не е време да създаваш проблеми. Искаме само да ти помогнем. Кажи ми къде...

Кларк затвори.

Значи и Андрюс беше с тях. Какво ставаше? Сигурно беше ужасно, каквото и да беше, след като целият град го преследваше.

Определено нямаше как да се обърне към полицията. Не и сега. Не и преди да разбере какво става. Тогава на кого да се обади?

Почука на вратата на голямата измазана с розова мазилка къща. Появи се прислужничка и колебливо откrehна вратата.

— Да?

— Търся доктор Шайн.

— Докторът не приема.

— Мен ще ме приеме. Кажи му, че съм Роджър Кларк. И му кажи да побърза — ако не дойде до една минута, ще си тръгна. Ясно ли е?

— Да.

Вратата се затръшна в лицето му. Кларк отстъпи назад, в тревата, за да може да погледне нагоре, към втория етаж. Видя светлина, може би беше спалнята.

Зачака на тревата, в тъмната сянка под едно голямо дърво. След малко вратата се отвори и по моравата се разля жълта светлина. На прага се очерта силует.

— Роджър?

Кларк позна гласа и отвърна:

— Тук съм.

— О! — Шайн като че ли беше изненадан.

Роджър тръгна напред по тревата, Шайн също.

— Къде си? Ела насам.

Кларк излезе от сянката на дървото.

— Искам да поговоря с теб...

— Боже, ти *наистина* си Роджър Кларк.

И Шайн стреля. Някъде около кръста му проблесна пламъче. Кларк се хвърли на земята и се претърколи. Последва още един изстрел, и още един. Кларк продължи да се търкаля по мократа трева към колата.

— Откажи се, Кларк! Свърши се. Достатъчно глупости направи.

Отекна още един изстрел. Кларк обаче вече се бе отдалечил. Стана и хукна към колата, скочи зад волана. Куршум счупи задното стъкло. Кларк запали двигателя и подкара.

През задното стъкло видя Шайн — стоеше и гледаше след колата. После хукна вътре.

„Къде да отида сега?“

Чука поне пет минути, преди Джери Барнс да му отвори.

— Боже! Роджър!

Кларк го бутна настрана, влезе, затвори вратата и я заключи. Джери отстъпи назад.

— Почакай малко, Роджър. Успокой се.

— Спокоен съм.

— Не се ядосвай. Знам, че си преживял много и...

Джери пристъпваше към телефона.

— Недей, Джери. Не го докосвай!

Джери моментално спря и вдигна ръце.

— Окей, окей! Само се успокой, Родж, само се успокой!

Кларк седна. Изведнъж се почувства страшно уморен.

— Джери — каза, — какво се е случило?

— Нищо не се е случило, Родж. Всичко е наред. Всичко е просто...

— Не всичко е наред. Целият шибан град е по петите ми. Ченгетата ме търсят. Току-що стреляха по мен. Едно мило момиче ме издаде. Има нещо, което изобщо не е наред.

— Родж, безпокоят се, това е. Безпокоят се за теб.

— Имаш ли мартини? — попита Кларк.

— Разбира се. Винаги, но...

— Направи две — каза Кларк. — Големи.

Джери се поколеба, после отиде в кухнята. Беше ясно, че се опитва да успокои Кларк и че поради някаква причина се страхува от него.

— Джери — каза Кларк, — знаеш ли каква е причината за всичко това?

— Да, разбира се, Родж — отговори Джери. — Всички знаят.

— Всички?

— Да. Решихме, че е много, много притеснително.

— Как да не е притеснително! — възкликна Кларк. Стана и отиде в кухнята. Джери тъкмо наливаше питиетата.

— Притеснително е колкото...

Изведнъж нещо го удари по главата, отзад.

Той падна, но бързо се надигна и вдигна поглед. Джери се бе навел над него с бутилка в ръка.

— Защо ме удари? — попита Кларк.

Джери изглеждаше объркан.

— Искях...

— Да ме проснеш в безсъзнание? Благодаря. — Разтри тила си, който пулсираше болезнено.

— Във филмите винаги се получава — каза Джери и остави бутилката.

— Много ти благодаря.

— Ами... за твое собствено добро е — каза Джери. — Трябва да си дадеш сметка, че си болен. Трябва ти време, за да се възстановиш.

— И ти току-що опита да ми помогнеш? — изсумтя Кларк.

— Не знам — каза Джери. Изглеждаше смутен. — Ето. Вземи. Изпий го и си върви. — Подаде му чаша мартини. — Не мога да направя нищо повече за теб, Родж.

Кларк погледна мартинито и продължи да разтрива тила си.

Нямаше никакъв напредък с Джери. Нямаше никакъв напредък с никого. Всичко беше...

— Аз съм болен, така ли?

— Виж, Родж, това е *болест*. Като всяка друга. Ще се справиш, но е нужно време. Всички вярваме в теб.

— Джери — каза Кларк натъртено. — Не знам за какво говориш.

— За всички нас това е шок — каза Джери.

— Кое?

— Цялата тази работа.

— Каква работа?

Джери се обърна, взе изрезка от вестник от хладилника и му я подаде.

Кларк я прочете бързо. Заглавието гласеше ЛЕКАР ВЪДВОРЕН.

Репортажът беше кратък и неясен, описваше как доктор Кларк от Мемориалната болница „Лос Анджелис“ нападнал една секретарка в лекарската практика, госпожица Джанис Конър. Тя извикала полицията и Кларк бил задържан. По-късно госпожица Конър отказала да подаде оплакване и той бил предаден на доктор Харви Блъд за лечение.

— О... — възкликна Кларк.

— Трябва да призная — каза Джери, — че не ми изглеждаш луд, а само малко объркан.

— Ти пък да не си наред? — каза Кларк и потупа изрезката с пръст. — Това е накисване, Джери.

— Накисване?

— Да. Този тип, Блъд, уреди да замина за един карибски остров, където дрогират гостите и после...

— Виж, Родж...

— Това е истината. Кълна се.

— Искам да ти вярвам, Родж, но не съм аз този, когото трябва да убеждаваш.

В този момент Кларк чу сирените. Приближаваха се.

— Какво е това?

— Кое? — попита Джери невинно.

— О, за бога! — възкликна Кларк. Отиде до спалнята и надникна вътре. Видя Линда, свита в леглото, все още стиснала телефонната слушалка.

— Благодаря за всичко — каза Кларк.

И побягна.

Подкара в момента, в който полицейските коли спряха пред сградата на Джери. Вече беше четири сутринта и зората изсветляваше небето над планините на изток.

Времето сега беше много важно. След разсъмване щяха да го хванат много по-лесно, а разсъмването щеше да настъпи съвсем скоро. Почувства как се връща старият му гняв, слепият гняв, който го караше да се поти и да трепери.

Сега беше сам — вече беше сигурен в това. Нямаше кой да му помогне. Трябваше да намери решение сам, и при това бързо.

Като начало, трябваша му някои неща. Къде да ги намери?

Само едно място му дойде наум — болницата.

Промъкна се през служебния вход и през подземните коридори стигна до асансьорите. Никой не го видя. Беше сам с шума от отекващите си стъпки и свистящите тръби над главата си.

Качи се в асансьора, натисна бутона за четвъртия етаж и го задържа. Вратата се затвори и кабината се плъзна плавно нагоре, без да спре никъде.

На четвъртия етаж вратата се отвори. Той излезе. Точно отпред имаше табела — КЪМ ОПЕРАЦИОННИТЕ ЗАЛИ.

Точно там искаше да стигне.

22.

BACK IN THE U.S.S.R.^[1]

Влезе в едно служебно помещение и намери работен комбинезон и синя риза, каквито носеха хората от поддръжката. На закачалка висеше и транзисторно радио. През нощните смени чистачите го носеха със себе си за компания. Облече ризата и комбинезона, окачи транзистора на ремъка през рамо и го включи.

Засвири песен на „Бийтълс“. Той не ѝ обърна особено внимание. Забута количката. На количката имаше няколко рафта с консумативи и голям платнен чувал за боклуките.

Вкара количката в операционния блок през люлеещата се врата. Радиото свиреше с пълна сила. На регистрацията седеше нощна сестра. На голямата черна дъска до нея записваха предстоящите и задраскваха приключилите операции. В операционния блок имаше две сестри от интензивното отделение и чистач, който лъскаше подовите в операционна 2.

Никой не му обърна внимание, макар че сестрата вдигна очи, когато чу музиката. Той избута количката до стаята за консумативи и почна да изпразва кошчетата за боклук. Вътре завари техничка — оглеждаше рафтовете, които стигаха чак до тавана.

Тя се обърна към него и каза:

— Свършват кислородните бутилки.

— Какво?

— Кислородните бутилки свършват. Поръчай нови от централния склад.

— Добре — каза Кларк.

Техничката излезе и той остана сам в стаята. Избута бързо количката до рафтовете с консумативи за анестезиологията. На най-долния рафт имаше няколко контейнера етер. Отстрани имаше табела: „Само за оторизиран персонал“.

Взе седем контейнера и ги сложи на един от рафтовете на количката. След това потърси по-навътре и откри таймер, с който

измерваха времето за действие на упойките. Беше механичен, задвижван с пружина, но много точен.

Намери и бутилка кислород. Беше малка, само няколко децилитра, но много тежка. Можеше да я носи под мишница, но тежеше поне десет килограма.

Огледа се, намери стикерите и залепи един на кислородната бутилка: ПРАЗНА. ВЪРНИ В ЛАБОРАТОРИЯТА ЗА ЗАРЕЖДАНЕ.

След няколко минути се върна в стаичката на чистачите и свали работните дрехи.

„Боже, какъв ужасен полет“ — продължаваше песента по радиото.

Той го изключи, събра материалите, уви ги в работните дрехи и тръгна към асансьора.

След като излезе от болницата, го обзе някакво доволство. Беше успял — беше се справил. Подкара в ранната утрин, но скоро задоволството му изчезна.

Най-трудната част все още предстоеше.

Кара цели двацет минути през задни улички и жилищни райони, докато излезе на магистралата за Санта Моника.

След това още дванайсет минути, за да стигне до изхода за Лос Калос.

Когато слезе от магистралата и подкара по малкия път, който водеше в северна посока, към „Адванс“, слънцето вече се показваше над планините.

Когато стигна черната табела край пътя, вече беше съвсем светло. Подмина я с около половин километър, отби от пътя и вкара колата в някаква горичка. Тръгна назад към шосето и опита да прикрие следите от гумите, но се оказа трудно и след няколко минути се отказа.

Върна се при колата, извади материалите и се запромъква през гората към „Адванс“.

След петнайсетина минути стигна до малко възвишение, от което се виждаше стъклената сграда и паркингът. На паркинга, до лимузината, имаше две полицейски коли. До тях стояха ченгета и говореха с нисък мъж — Харви Блъд.

Изглежда, спореха — Блъд размахваше ръце и говореше разпалено, ченгетата го гледаха и се мръщеха.

Кларк погледна към прозорците на лабораторията си. Обикновено оставяше един прозорец отворен, макар да беше забранено — мразеше задушни помещения сутрин.

Намери прозореца. Имаше късмет — никой не го бе затворил.

На паркинга Блъд като че ли спечели спора. Ченгетата свиха рамене, качиха се в колите и потеглиха. Един полицаи обаче остана пред входа на сградата.

Щом патрулните коли си заминаха, Харви Блъд влезе вътре. Полицаят остана пред входа. Извади пистолета си от кобура, прегледа го и пак го прибра, но остави каишката откопчана.

Направи няколко упражнения за бързо вадене на оръжието, остана видимо доволен и седна на стъпалата.

Кларк реши да изчака.

Лампата в кабинета на Харви Блъд светна.

Кларк тръгна надолу по склона.

Смяташе да се движи крадешком — представяше си как се спуска по склона като безмълвна сянка. Вместо това се спъна и падна, изтъркаля се и тежката кислородна бутилка издрънча по камъните.

Спря чак в подножието на хълма — останал без въздух, с болки в ребрата. Замръзна.

Звукът му се стори много силен — полицаят пред сградата вероятно го бе чул.

Пропълзя до отворения прозорец на лабораторията си и надникна вътре. Осветлението беше изгасено и в лабораторията нямаше никого. Кларк прехвърли материалите през прозореца и леко ги спусна на пода. После се прекачи, приклепна и се притаи.

Минаха две минути и ченгето се появи. Крачеше покрай сградата с изваден пистолет, послушваше се, оглеждаше склона.

Кларк видя следите, които бе оставил нагоре. Високата трева беше смачкана издайнически, като пътека.

Затаи дъх и зачака.

Ченгето не забеляза нищо и си продължи обиколката.

Кларк остана на пода, опрял лице до студената кислородна бутилка. Минаха още три минути и полицаят се върна от другата страна на сградата.

Когато най-накрая изчезна, Кларк се надигна. Обиколи лабораторните маси, търсеше нещо, което да му свърши работа. Нещо, което да действа бавно...

Котлонът.

Идеално!

Беше най-обикновен котлон, като тези, които използват побелелите старици в апартаментите си. В лабораторията се използваше за нагриване на реактиви и течности. Имаше единичен реотан, който се нажежаваше до червено за няколко минути.

Идеално.

През следващите няколко секунди срязва кабела на котлона и го свързва с таймера от анестезията. Не беше сигурен за връзките, но нямаше време да ги прави по-старателно. Погледна си часовника и видя, че вече е шест и петнайсет.

Нямаше време.

Взе всичките си неща и се огледа. Беше му нужна херметически затворена стая, напълно запечатана. Лабораторията нямаше да свърши работа.

Но знаеше къде има такова място.

За щастие беше запазил връзката ключове на Сам, нощния пазач, така че можеше да отвори всяка стая в сградата. След няколко минути успя да се промъкне по коридора до лабораторията на Джордж К. Вашингтон.

Отвори вратата и се поколеба. Точно пред него беше столът с релсите и вратата, която водеше към звукоизолираната стая.

Изпита някакво дълбоко отвращение и за момент си помисли, че няма да е в състояние да влезе там, вътре. А после чу стъпки и гласа на Харви Блъд: „... ще се върне, знам, че ще се върне...“

Кларк се усмихна мрачно.

Отвори вратата на звукоизолираната стая, сложи котлона на пода, включи го в един контакт и нагласи таймера на петнайсет минути. Таймерът започна тихо да тиктака.

Кларк сложи бутилката кислород на пода и отвори крана на половин оборот. Чу свистенето и почувства хладината на газа.

Накрая извади малките контейнери с етер, отвори ги и разля течността из стаята. Парещата остра миризма изгори ноздрите му,

насълзи очите му. След два контейнера не беше сигурен дали ще може да продължи, защото етерът го замайваше, но се насили да издържи.

Успя да изпразни шест, хвърли и седмия за всеки случай.

После се разкашля, излезе и затръшна вратата. Тя хлопна тежко.

Погледна си часовника — оставаха още четиринайсет минути.

Помисли си, че това не е най-добрият експлозив на света, но че ще свърши работа. Етерът във въздух е много мощен. В среда от чист кислород става разрушителен. Запечатаното пространство на стаята щеше да довърши останалото.

Щеше да гръмне наистина много яко. Кларк се усмихна и се върна в лабораторията си.

Когато свали розовия флакон от рафта и разтвори два грама във вода, част от него се ужаси. Преднамерената жестокост на този акт го стъписваше. Друга част от него обаче се радваше и изпитваше задоволство от това, което смяташе да направи.

В определен смисъл беше заслужено. Пригответи разтвора и напълни една спринцовка. После облече бяла лабораторна престилка, пусна спринцовката в джоба и тръгна да направи последно посещение на Харви Блъд.

Оставаха единайсет минути.

— Здравей, Роджър — каза Харви Блъд спокойно, седеше зад бюрото си. — Виждам, че си се върнал.

— Да — отговори Кларк. — Върнах се.

— Хубава гонка си устрои с полицията, Роджър.

— Да, наистина.

— Но аз знаех, че ще се върнеш — продължи Блъд. — Знаех го от самото начало. Защото, Роджър, организирахме всичко така, че да *трябва* да се върнеш.

— Да — кимна Кларк. — Така е.

— Ефектът от обработката ти премина — каза Блъд. — Знаехме, че се случва. Наблюдавахме как се променяш от няколко седмици. Знаехме, че в края на краищата ще направиш това, и бяхме подготвени.

— Подготвени?

— Да. Всъщност разчитахме да избягаш и да се държиш странно. Ти, естествено, постъпи точно така. За нас това беше нужно

по юридически причини.

— Какви причини?

Блъд въздъхна.

— Горкият Роджър. Трудно проумяваш нещата, нали? Нужни ни бяха и тези последни доказателства, за да удостоверим невменяемостта ти.

Харви Блъд се облегна на стола си и се втренчи в Кларк.

— Корпорацията се е разпростряла прекалено широко. Сега разбираш ли?

Кларк седна.

— Не.

— Първоначално постигнахме сериозен успех с едни вируси, които продадохме на правителството. След това разработихме субстанцията и започнахме да я прилагаме в курорта. Още един успех. Станахме дръзки — започнахме да се разширяваме, да се занимаваме с широк спектър проекти. Сключихме договори с много фирми. Договори, които не бихме могли да изпълним, Роджър.

Кларк се намръщи.

— Всъщност — продължи Блъд — постепенно изпаднахме в сериозни финансови затруднения. Толкова големи, че нашите добри проекти — тези, които носят доходи, и тези, които обещават успех, като Сияйното момиче, — нямаше как да бъдат финансирани адекватно. Сияйното момиче по план трябваше да разполага с един милион. Вчера установихме, че имаме на разположение само осемстотин хиляди. Това ни поставя в неловко положение, Роджър. Много неловко положение. Половината от проектите ни няма да донесат нищо, а другата половина не сме в състояние да финансираме.

Кларк си погледна часовника, а Харви Блъд попита добродушно:

— Колко време остава?

Кларк не отговори.

— Няма смисъл да го криеш. Знаем какво се случва. Току-що ми се обадиха от полицията. В Мемориалната болница е извършена кражба. Особена кражба — малко етер и малко кислород. Е, кой би откраднал етер и кислород, Роджър?

Кларк почувства как всичко му се изплъзва — плановите, подготовката му — и изчезва в някакъв ужасен висш план.

— Какъв съм глупак — каза той.

Оставаха десет минути.

[1] Песен на „Бийтълс“. — Б.пр. [↑](#)

23.

ГЛУПАЦИТЕ СИ ТРЪГВАТ

— Не глупак, Роджър — възрази Блъд. — Просто късоглед. Не допускай това да те потиска. Може да се случи на всекиго. От гледна точка на корпорацията, всички ние сме много доволни от това, което направи ти. Помагаш ни много, невероятно много. Сега, когато сградата рухне, стореното от теб няма да има цена. Няма да можем да ти се отблагодарим както подобава.

„Има още време — помисли си Кларк — да изтичам и да изключа кабела от контакта. Има още време, за да спра всичко това...“

— Истината е — продължи Блъд, — че изнесохме документите и книгата си от сградата. Направихме го преди четири дни, защото бяхме наясно, че скоро ще се задействаш. Ако приемем, че умееш да правиш взривни устройства — а етерът и кислородът са достатъчно мощна комбинация, — можем да очакваме, че цялата сграда ще се срути. Помисли какво ще означава това — няма сграда, няма лаборатории, няма нищо. Очевидно е, че няма да сме в състояние да изпълним договорните си задължения. Очевидно е, че клаузите за застраховките, които са включени в сключените договори, ще влязат в действие. И очевидно застраховката за сградата — малко над пет милиона — ще отиде за финансиране на жизнеспособните ни проекти. Значи, сам виждаш, всичко ще се нареди чудесно.

Кларк най-накрая успя да проговори.

— Ами аз?

— Да, признавам, че представляваш проблем. Ти си луд. Нападнал си едно момиче, избегнал си грижите на институциите, летял си из Карибските острови и сега си избягал пак, като си заплашвал приятели и познати. Като връх на всичко, унищожаваш една корпорация. Напълно откачено. Не се съмнявам, че съдът ще те намери за крайно опасен и склонен към убийства и ще те въдвори в щатска институция.

— Разбирам. Обаче аз ще...

— Ще проговориш? Да. И тъкмо заради това представляваш проблем.

— И заради това ще ме убиете.

— Не веднага, Роджър. Не веднага.

Кларк стана.

— Всичко сте измислили. От самото начало сте били наясно какво правите.

— Да. И се радваме, че е така — каза Блъд.

Кларк извади спринцовката от джоба си и я вдигна над бюрото. Розовата течност се виждаше ясно.

— А помислил ли си за това? — попита.

Харви Блъд не помръдна. Лицето му остана безизразно, въпреки че гледаше спринцовката.

— Роджър, постъпваш глупаво.

— Мисля, че най-накрая проявявам разум.

— Роджър, няма нужда да...

— Не съм съгласен. — Кларк вдигна спринцовката към светлината и натисна леко буталото, за да изкара въздуха. Тънка струйка течност пръсна нагоре.

— Роджър, тази доза е голяма...

Блъд посегна към чекмеджето на бюрото. Кларк се спусна бързо напред и затръшна чекмеджето с коляно. Блъд изкрещя от болка.

Кларк заби иглата в рамото му, през дрехите. Почувства кожата и мускула. Натисна буталото и впръска съдържанието.

Блъд не помръдна. Челюстта му увисна от ужас и той стисна рамото си.

Кларк го избута настрани от бюрото, отвори чекмеджето и извади пистолета. До него беше малкият камертон. Показа го на Блъд и се усмихна.

— Слушай, Роджър — заговори Блъд бързо. — Виж, можем да измислим нещо...

— Не, не можем.

— Роджър, държиш се глупаво. Ако си мислиш, че с това ще спреш корпорацията...

— Мога да спра теб.

— ... много грешиш. Аз не съм сам. „Адванс“ не е сама. Из цялата страна се появяват фирми като нашата. Ако ние не направим

нещо, ще го направи някой друг. Невъзможно е да ни спреш. Това е вълната на бъдещето. Тя върхлита — независимо дали ти харесва, или не.

Кларк вдигна камертона.

— Не виждаш ли? — каза Харви Блъд. — Не разбираш ли? Бориш се за принцип, който не съществува. Ти вече си манипулиран, дърпан, бутан от твоя свят. Мислиш, че някоя кола е красива? Ако е така, то е защото са платени милиони за реклами, които да те накарат да мислиш така. Мислиш, че някоя жена е красива? Ако е така, то е защото някой е планирал модата, дрехите, походката, говора...

— Не — прекъсна го Кларк. — Грешиш.

— Против медикаментите ли си? Ако си, значи си в малцинството. Най-продаваните лекарства с рецепта в страната ни са успокоителните и приспивателните. *Всички* ги вземат. *Всички* ги искат. *Всички* ги обичат...

— Не — прекъсна го Кларк. — Грешиш.

— Искаш ли да живееш в скъп квартал? Обичаш ли някоя храна, защото е вкусна? Предпочиташ ли определен климат, дрехи, коли, картини, филми, книги, тоалетна хартия, тоалетен сапун, паста за зъби, певец? Не разбираш ли, че предпочитанията ти са предизвикани от нещо друго? Не виждаш ли, че всяка минута от живота ти те манипулират? Манипулират те „Проктър и Гембъл“, „Форд“, „Метро Голдуин“, „Рандъм Хаус“, „Брукс“, „Бергдорф“, „Ревлон“, „Ъпджон“...

— Не — каза Кларк. — Грешиш.

— Не греша — възрази Блъд и по лицето му изби пот. Погледът му беше прикован в камертона. — Кълна се пред бога, че съм прав.

— Грешиш — каза Кларк и удари камертона в бюрото.

Тих жужащ звук.

Харви Блъд не помръдна. Продължаваше да гледа Кларк, устните му се движеха, но не се чуваше глас. Кларк гледаше с известно любопитство — никога не бе прилагал обратната субстанция в такава голяма доза.

— Гонят ме! — изпищя Харви Блъд. — Всички са по петите ми!

Изхълца, по лицето му потекоха сълзи. След това заудря главата си в бюрото.

Кларк си погледна часовника.

Четири минути.

Излезе от стаята, следван от виковете на Харви Блъд и думкането на главата му в полирания махагон.

Останалото мина съвсем гладко. Кларк удари полицая долу по тила, извлече го встрани от сградата и го пусна на мократа трева.

Три минути.

Качи се в лимузината и запали двигателя. Тъкмо преди да потегли в паркинга влезе малка спортна кола и спря пред входа. От нея слезе момиче. Сюзън Райли.

Той я извика. Тя се приближи и го изгледа намръщено.

— Какво става?

— След малко ще гръмне — каза той и посочи сградата. — Цялата.

— Ще гръмне? Какви ги говориш?

— Качвай се — каза той.

Сюзън се поколеба.

— Бързо!

Тя се качи на задната седалка. Кларк си погледна часовника — имаше повече от две минути.

Подкара по шосето, сви вляво, измина около двеста метра, отби и спря. Оттук все още виждаха сградата.

— Наистина говориш сериозно — каза тя. В гласа ѝ имаше страх и стъписване.

— Наистина, Сюзън.

— Вече не съм Сюзън. Сега съм Анджела Суийт.

— Съжалявам — каза той. — Сега пак си Сюзън.

Секундите отлитаха. След миг Сюзън попита:

— Откъде знаеш, че ще гръмне?

И млъкна. Разбра.

— Ти си побъркан!

— Очевидно — отвърна той и се ухили.

— *Ти* ще взривиш тази сграда?

— Очевидно.

Оставаше една минута. Кларк въздъхна.

— Не можеш да го направиш! Всичко е там — костюмите ми, музиката, всичко!

Той само сви рамене.

— Защо постъпваш така с мен? — изскимтя тя и се разрида.

В този момент централата на „Адванс Инкорпорейтед“ избухна.

Кларк реши, че експлозията е много добра — започна като приглушен тътен и се издигна като гигантска огнена топка, когато химическите складове пламнаха. Сградата като че ли се разлетя на хиляди парчета. Въздухът се изпълни с газове и искри.

Сюзън се разрида:

— Мразя те! Мразя те! Мразя те!

— Очевидно.

— Надявам се, като те хванат, да те заключат и да хвърлят ключа.

— Може и да го направят — каза той, запали двигателя и подкара по шосето.

— Ти си побъркан — каза тя. — Абсолютно побъркан.

— Това тепърва ще се разбере — каза той. Излезе на магистралата и подкара към полицията. Докато шофираше, се замисли дали не е права. Зачуди се дали наистина не е побъркан.

Реша, че вероятно не е.

Обаче нямаше как да е сигурен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.